

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul VII - 1905

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Un misionar german printre ofițerii englezi
2. Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios
3. Din întuneric la lumină – X
4. Poșta redacției
5. Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios
6. Neemia 1-4 – O cântare despre Biserica lui Dumnezeu
7. Mai este întemeiată dogma despre jertfa de ispășire înlocuitoare a lui Hristos?
8. Din întuneric la lumină – XI
9. Puterea rugăciunii (poezie)
10. Trezirea din Țara Galilor
11. Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios
12. O discuție despre balurile mascate
13. Norul de binecuvântare dispărut
14. Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios
15. Din întuneric la lumină – XII
16. Isus (poezie)
17. Hudson Taylor

Nr. 1 Un misionar german printre ofițerii englezi¹

Un ofițer sus-pus al armatei engleze, care, după ce a părăsit serviciul activ și a lucrat ca un creștin și martor al adevărului pentru Domnul și Împăratul său ceresc, povestește într-o mică scriere, pe care noi la traducere am scurtat-o numai puțin, în ce mod minunat a ajuns el la cunoașterea adevărului:

Regimentul nostru zăcea în garnizoană, în dominația Madras, în estul Indiei. Vremea era chiar și pentru India neobișnuit de fierbinte. De-a lungul întregii zile barăcile erau ca pustii; numai înainte de răsăritul soarelui și după apusul soarelui era agitație printre europeni. O plictiseală fără margini ne stăpânea pe toți; consecința a fost că toanele proaste ale onora au pășit în prim plan. Apoi, într-o zi, s-a spus: „Vine Hebich!” S-a vorbit despre aceasta la masa ofițerilor, unii îl văzuseră și-l auziseră deja; mie personal și altora nu-mi era deloc cunoscut, unora le era cunoscut după nume.

„În curând îl vei cunoaște suficient, băiete”, a spus unul; „căci domnul Hebich se duce unde vrea și nu așteaptă invitație sau prezentare.”

Eu aveam propriile mele gânduri, dar le-am păstrat la început pentru mine și am întrebant numai: „Dar cine este acest Hebich, care își permite asemenea libertăți?”

„Așteaptă numai”, au râs camarazii mei, „pe tine te va aborda primul; el va înțelege imediat că tu ești unul dintre cei mai răi. Domnul Hebich este un misionar german”, au continuat ei, „care a venit aici să-i convertească pe păgânii negri, dar atunci i-a găsit așa de răi pe „păgânii albi” – cu aceasta se referă la noi –, încât merge din garnizoană în garnizoană și caută să-i câștige pe soldați pentru ciudățeniile lui.”

Tonul pe care au fost făcute aceste informații, mai mult decât chestiunea în sine, a întărit tot răul din mine; am spus multe pe care le-am regretat mai târziu și am încheiat cu cuvintele: „Dacă omul acesta impertinent îndrăznește să vină în camera mea, voi ști să-l dau afară.”

Au trecut câteva zile și aproape că l-am uitat pe domnul Hebich. În zăduful de dinainte de prânz zăceam în camera mea. Totul era tăcut în jurul meu. Ziua era atât de fierbinte, încât chiar și băștinașii abia dacă se mișcau. Inert, pe jumătate visând, îmi fumam trabucul. Atunci am auzit afară, în verandă, pași ușori, măsurăți. Însă aceasta nu m-a făcut să tresar din odihna mea confortabilă; am ascultat dacă servitorul meu îl va lăsa să intre sau îl va refuza pe străin. Dar nu s-a auzit nici un cuvânt. Auzeam pașii tot mai deslușit; evident că se apropiau de ușa mea; în clipa următoare un străin stătea în prag. M-am întors și am văzut un bărbat bine făcut, cu o haină lungă, largă și guler lat, cu o umbrelă mare, verde, sub braț, ținând în mână pălăria cu borul lat – o apariție care m-ar fi făcut să zâmbesc, dacă expresia feței bărbatului nu m-ar fi atras imediat. Privirea lui serioasă părea că mă cercetează. N-am citit dispreț în ochii lui, în schimb milă adâncă, pe care totuși n-am putut s-o iau în nume de rău, care mai mult m-a umilit, așa că mi-a fost rușine de mine.

Domnul Hebich², căci el era, s-a apropiat. M-am sculat, am aruncat trabucul afară, pe fereastră și m-am îndreptat spre el. El s-a aplecat adânc, mi-a întins mâna și mi-a spus cu voce prietenoasă: „Bună ziua!” – Oare unde era mânia mea? Unde era amenințarea mea că-l voi izgoni dacă ar veni în locuința mea? Duse, duse erau toate! Stăteam acolo ca un băiat de școală în fața învățătorului său și am răspuns la salutul lui cu o jenă de neînțeles.

¹În editura lui P. Kober, urmașul lui C. F. Spittler, din Basel, au fost publicate cele ce urmează sub titlul: „Primele cuvinte ale Bibliei”.

² Misionarul Samuel Hebich, născut în Württemberg, a fost între anii 1834-1859 un martor binecuvântat al lui Isus în India engleză. El a propovăduit mult evanghelia printre trupele engleze. Mulți ofițeri englezi și soții de ofițeri l-au găsit pe Isus prin el. Hebich a fost și a rămas până la sfârșitul lui un bărbat așa de binecuvântat și de ciudat în apariția lui exterioară, cum este descris aici.

Dar el nu era jenat. Mi-a indicat un scaun, mi-a spus să iau loc și s-a așezat în fața mea. După o scurtă tăcere a spus fără alt înconjur:

„Luați cartea!”

Am făcut ce mi s-a poruncit și am mers la dulapul cu cărți. N-am întrebat la care carte se referă. Doar stăteau tot felul de scrieri pe raft: romane și alte povestiri născocite; - știam că nu dorea așa ceva, căci el voia adevărul și involuntar mi-a fost rușine de aceste cărți. Erau lucrări despre arta războiului și organizarea armatei; dar acestea nu erau pentru el; doar era un mesager al păcii. Acolo, într-un colț, zăcea o Biblie, o carte care în regimentul nostru nu lipse nici ofițerului, nici soldatului de rând, dar pe care n-o deschideam niciodată. Fără ezitare am pus acum mâna pe Biblie și am așezat-o pe masă în fața domnului Hebich. El a dat afirmativ din cap, prietenos. „Deschideți: Geneza unu, versetele unu și doi. Citiți!”

Am citit: – „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor.”

„Până aici!” A spus Hebich, „Închidem cartea! Să ne rugăm!”

A îngenuncheat jos și eu la fel, dar nu știu ce s-a rugat. Eram ciudat de neliniștit. Nici două gânduri n-am putut să înțeleg. Ce trebuie să fac? Atunci ce-mi lipsește? La cine să mă duc? Aceste întrebări mi-au mișcat inima.

Domnul Hebich s-a sculat, mi-a dat mâna, s-a aplecat și a părăsit camera tăcând.

În acea seară nu m-am dus la masă. N-am fost niciodată un laș și totuși mă temeam să-mi întâlnesc camarazii și n-aș fi vrut să flecăresc cu ei; mi-am îndeplinit cu greu serviciul.

În dimineața următoare zăceam iar fără ocupație în camera mea, cu o anumită teamă în inimă. Iar era totul foarte liniștit. Iar am auzit pașii lenți afară, în fața împrejmuirii, apoi în curte, pe verandă, la pragul meu, în ușă. Domnul Hebich stătea acolo – ca ieri.

Iar m-am ridicat la „Bună ziua!” al lui. Iar sunt încurcat și indecis. Iar mi-a spus vizitatorul meu să mă așez și după o scurtă pauză a venit iar porunca sobră: „Luați cartea!”

Iar am citit tare: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor.”

„Până aici!” „Închidem cartea! Să ne rugăm!”

De data aceasta am ascultat rugăciunea. Ce rugăciune a fost aceasta! N-auzisem niciodată pe cineva rugându-se din inimă. Era ca și când un prieten vorbea prietenului. El vorbea cu „iubitul său Tată” despre mine, Îl ruga ca El să-mi arate mie inima mea, să-mi dea un dezgust față de mine însumi și să mă învețe să fug de mine la Mântuitorul.

Mesagerul lui Dumnezeu a plecat iar în tăcere. Biblia încă zăcea pe masă. N-am putut s-o pun la loc, mai mult, a trebuit s-o deschid la locul cunoscut și ca un școlar să citesc iar și iar cuvintele.

N-am avut nevoie de comentariu. Cuvintele se explicau de la sine. Mi se potriveau prea bine. Da, inima și viața mea erau pustii și goale. Deci păcatul mă stricase, iar întunericul indiferenței și al necredinței mă învăluiseră.

„Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor.”

Oare a fost influența pe care acel om ciudat a exercitat-o asupra mea, un efect al Duhului Sfânt, care se mișca și asupra mea? Zăceam acolo profund smerit și umilit. Simțeam că eram un om pierdut, distrus. Păcatul mi se arăta într-o înfățișare reală, detestabilă. Solzii vanității, ai mândriei, ai nechibzuinței au căzut de pe ochii mei.

Ce am făcut în următoarele douăzeci și patru de ore, nu mai știu. Nu mă gândeam la căldură. Presimțirile unei vieți noi se treziseră în mine. Era ceasul revărsatului zorilor.

Apoi am auzit iar în dimineața cealaltă pașii cunoscuți. Așteptam cu emoție adâncă și deja pregătisem „cartea”. Când a intrat misionarul, eu m-am îndreptat spre el, i-am luat mâna și am spus: „O, domnule Hebich! Încep să înțeleg. Ce trebuie să fac?”

M-a privit cu o dragoste indescrivibilă și a spus: „Fiule! Dumnezeu a spus: Să fie lumină! Și a fost lumină. Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit.”

El mi-a arătat crucea de pe Golgota, unde Domnul Isus a purtat blestemul meu și a devenit păcat de dragul meu (2 Corinteni 5,21). Apoi m-a îndrumat spre tron, unde Mântuitorul meu, fiind viața mea, a făcut din dreptatea lui Dumnezeu, dreptatea mea.

Am îngenuncheat. În ziua aceea m-am rugat pentru prima dată din inimă și I-am mulțumit lui Dumnezeu, care mi-a dat viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul meu.

Tu, care citești aceasta, Dumnezeu, care a zis să lumineze lumina din întuneric (2 Corinteni 4,6), a luminat El și în inima ta, ca să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos?

Nr. 2 Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios

I

Scumpul meu prieten tânăr,

Știi că eu cunosc din proprie experiență vraja ambiției soldățești. Visul inimii, de a găsi în calitate de comandant un loc în istoria patriei, a fost strâns împletit cu concepția ideală a profesiei noastre soldățești, care mi-a umplut inima. Aceasta din urmă mi-a rămas nezdrcinată în deceniile serviciului meu - mulțumesc Domnului pentru aceasta; dar ambiția de a fi personal mai mare, mai sus decât alții, de a valora mai mult, de a străluci mai tare – pe aceasta mi-a zdrobit-o harul. Domnul a dat naștere unei alte dorințe fierbinți: să-L proslăvesc pe Isus în slujirea pământească. Acum a devenit dorința mea să dovedesc în fața ochilor lumii că Isus și în profesiunea de soldat îi binecuvântează pe cei care se încred în El, că El dăruiește a lor Săi, care cer aceasta crezând, aptitudine și izbândă așa cum au ei nevoie și că El îi eliberează de teama de oameni. Înainte am fost orb pentru aceasta; atât de mult egoism și trufie au fost împletite în toate dorințele și speranțele mele! Aceste două flori urâte ale firii noastre înăscute, rele, se îmbracă cu atâta plăcere în haina abnegației și a conștiințiozității, încât ne socotim pe noi înșine în ea frumoși și nobili – până devenim văzători prin Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu; atunci ne recunoaștem pe noi înșine în oglinda adevărului divin.

Noi nu bănuim cât de respingătoare este înaintea lui Dumnezeu trufia omenească; este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. (Vezi Proverbe 16,5.) „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har” (1 Petru 5,5). Un creștin care a zăcut în țărână înaintea Dumnezeului sfânt, cu munții vinei păcatului său, se gândește că dacă Domnul Se îndură de el, n-ar putea uita niciodată din ce adâncuri l-a salvat harul. Dar vai! – inima noastră așa de rea din fire este capabilă să se laude și după aceea, să fie mândră de darurile și de avantajele pe care le-am primit în dar. Chiar o origine nobilă, o înfățișare frumoasă, inteligență sau succes în profesie, sau bunăstare și fericire familială – suntem în stare să ne preamărim și să găsim plăcere în noi înșine în privința acelor lucruri, în loc să-L lăudăm cu umilință pe Domnul. Dintre cele mai frumoase lucrări de artă ale marelui sculptor, Rauch, face parte statuia „Viktoria”, care pășește cu ochii în jos, cu capul plecat, cu cununa de lauri în mână, ca un dar primit – ce exemplu nobil pentru un ofițer credincios, care umblă înaintea lui Dumnezeu în smerenie, în puterea și confirmarea date de Dumnezeu!

Egoismului nostru i-ar plăcea așa de mult să ajungă într-un loc înalt, ba chiar pe primul loc în fața oamenilor – aici este o primejdie și pentru soldatul credincios. Dar *iubitul nostru Domn*? El a părăsit tronul slavei, adorarea cerurilor, S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5,15). Ca mărturisitori ai lui Isus nu mai avem

voie să trăim pentru noi înșine – ci numai să căutăm onoarea Domnului în slujire devotată, altruistă.

Cât de oarbă este ambiția care privește invidios la alții! Odată am invidiat un camarad care a stat lângă mine în campania militară și care mai târziu a ajuns repede într-un post privilegiat. Puțin după aceea am primit vestea că el a ajuns dintr-odată în casa de nebuni și a murit acolo. Dar eu am putut, prin bunătatea lui Dumnezeu, să-mi ocup locul oficial și să fiu fericit în cercul a lor mei. O, dacă am fi recunoscători pentru marea bunătate a lui Dumnezeu! „Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți cu cei smeriți!” (Romani 12,16.) Ce bun este Domnul! Cât de prietenos ne binecuvântează! Cum ne poartă și ne păzește!

Te-ai gândit vreodată la marile tale neglijențe de mulțumire omisă?

Mulțumim prea puțin și prin aceasta suferim pierdere în bucurie și putere. În ce domeniu nemărginit de bunătate a lui Dumnezeu privim! Dragostea veșnică a Tatălui L-a dat pe singurul Fiu, Fiul iubit, L-a trimis de la tronul slavei în valea păcatului și a morții, L-a văzut suferind și murind pe lemnul blestemat pentru vina noastră. Pe mine, nerecunoscătorul, m-a căutat Isus până m-a găsit, m-a luat în mâinile Lui credincioase, m-a spălat cu sângele Lui și m-a ridicat din adâncurile vinei, la inima Tatălui. Bunătatea lui Dumnezeu m-a învăluit în ocrotiri înmiite, binecuvântările Lui m-au copleșit. Îndurările Lui au fost noi în fiecare dimineață, binefacerea Lui sunt de nenumărat. Dacă dimineața ne trezim sănătoși, ca să intrăm într-o nouă zi, dacă iarăși ne este purtat de grijă pentru tot: hrană, îmbrăcăminte, o încălzire caldă; dacă seara ne putem culca fără dureri – ce lanț de binefaceri ale lui Dumnezeu! O, să lăudăm acestea, că Domnul nostru este bun și că la El ne merge bine!

De I-aș mulțumi pentru tot lui Dumnezeu,
N-aș mai avea timp să mă plâng mereu.

Poezia care urmează, care mi-a fost trimisă de curând, vorbește despre fericirea copiilor lui Dumnezeu – te vei bucura de ea. Acest har să fie cu tine! Permite să-ți mai aduc aminte de Ioan 1,16: „Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și anume, har după har”. Domnul să împlinească la tine ceea ce a cerut Petru pentru cei credincioși: „Har vouă și pacea să vă fie înmulțite!” (1 Petru 1,2).

Noi avem nevoie de mai mult har, de mai multă pace, cu cât ajungem mai aproape de ținta slavei, da, zilnic har nou!

Al tău, N. N.

Har nou

„Har nou”, – casa de-o străbat
Bătăi de clopot, nocturne,
Și-apoi dispar, ele-mi spun:
Cu noile căi diurne
Intervine un har nou,
Har ce n-a fost încă-al meu.

Har nou, ce necunoscut
Mai ieri, azi pe negândite,
Desfășoară aripi largi
Peste orele-mi tihnite,
Dar nu moțând, ca ieri:
Har nou, să mă acoperi!

Har nou prin al Său Cuvânt,
De la Mântuitorul primesc,
Ca-n lăuntrul Locului Sfânt,
Aproape de El să trăiesc.
Cu noul soare-n zenit,
Har nou îmi e dăruit.

Har nou asupra-mi va fi
În datorii neștiute,
Alt har decât pân-acum,
Pasu-mi pe căi o să-l mute.
Răsună fără hotar:
Azi e noul timp de har!

El mă poartă, harul nou,
Chiar de-am greș, de-am slăbiciune,
Harul care e străin
De vina ce-o poate spune
Ziua ce s-a încheiat!
Har nou! Lucru minunat!

Har nou! Avea-voi pe pământ
În oricare dimineață,
Ce-n lumina soarelui
Harului va prinde viață.
Unde va fi drumul meu,
Mereu harul va fi nou.

II

Iubite prieten

Acum ai avut parte de cea mai înaltă avansare în rang, de care poate să aibă parte un om: ai devenit copil și moștenitor al Dumnezeului veșnic. Ceea ce poate un om pe pământ să obțină în măreții și onoruri – poate să devină cancelar sau feldmareșal – pălește față de cununa veșnică, față de privilegiile cerești care ne sunt date în Hristos. Aceasta nu este o exaltare sau o exagerare evlavioasă, ci o realitate atât de lucidă, încât din zilele apostolilor încoace a dovedit-o ceata luminoasă a martirilor din cercul roman, de pe rugul și de pe eșafodul Inchiziției.

Pentru-această cunună,
În rest totul aș da,
Stima, averea bună,
Și moștenirea mea;
Le-aș evita pe toate,
De Domnul - dac-aș ști -
Că m-or ține departe
Și că mi-L pot răpi.

Fericirea copleșitoare a inimii, pe care o simți în ceasul convertirii, strigătul de bucurie al inimii, lacrimile de adâncă bucurie cu care poți să mărturisești: „Am găsit pacea! Domnul m-a

primit!” au fost mărturiile ale Duhului Sfânt despre fericitul eveniment. Tu ai fost născut din nou ca un copil și moștenitor al Dumnezeului veșnic, din apa Cuvântului lui Dumnezeu și din puterea Duhului sfânt.

Numele tău și-a găsit locul legitim în anuarul armatei noastre, în postul potrivit, când împăratul nostru pământesc te-a desemnat ca ofițer. Dar acum numele tău a fost înscris în cartea vieții Mielului, în registrul națiunii sfinte, al seminției alese a poporului lui Dumnezeu. Va veni cândva ceasul când slujba ta pământească se va încheia și numele tău nu va mai fi găsit în anuarul armatei. Dar niciodată nu va veni un ceas în care înfierea ta de către Dumnezeu și dreptul tău la cunună vor expira. Sfârșitul Psalmului 87 este așa în traducere exactă: „Iar despre Sion este zis: „Acesta și acela în el s-au născut”; și Însuși Cel-Prea-Înalt îl întărește. DOMNUL numără popoarele, scriindu-le: „Acesta s-a născut acolo.” Și cei care cântă și cei care joacă strigă: „Toate izvoarele mele sunt în Tine!” DOMNUL va întări aceasta. Domnul spune: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică; nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu!” Ce tare, ca stânca, este temelia harului pe care stăm!

Adaugă această făgăduință: „Toate izvoarele mele sunt în Tine!” În Isus este izvorul pentru orice fel de nevoi pentru duh, suflet și trup. Aici se găsesc putere și înțelepciune pentru orice situație. Fie că este vorba despre îndemânare și reușită în slujbă, poate în ziua unei inspecții, sau dacă este vorba despre înțelepciune și devotament în relația camaraderească, despre tactul potrivit la o scrisoare importantă, sau dacă este vorba despre ocrotirea în ispite, sau despre înțelegerea unui citat biblic, sau despre recunoașterea vocii lui Dumnezeu, dacă s-o facem pe aceasta sau s-o lăsăm pe cealaltă, sau despre ajutor în boală și primejdie – în fiecare caz izvoarele noastre sunt în Isus și acestea curg interminabil pentru oricine care se grăbește la Domnul. După gândurile lui Dumnezeu nu mai trebuie să existe în viața ta nevoi nepotolite. „DOMNUL este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic” (Psalmul 23,1). Obișnuiește-te să faci uz mereu și în totul, prin rugăciunea credinței, de acest privilegiu împărătesc! Fie că trebuie să primești o ordonanță nouă din companie, fie că ai de cumpărat un cal, fie că stai în fața muncii de iarnă sau vrei să vizitezi un camarad bolnav, căruia vrei să-i spui un cuvânt despre Isus, spune-I Domnului aceste lucruri, ia din izvoarele Lui!

Îmi stă pe inimă ca tu să recunoști cu toată limpezimea responsabilitatea de a fi un martor credincios al lui Isus Hristos în fața lumii care nu-L cunoaște, în locul pe care te-a așezat călăuzirea lui Dumnezeu. Știi cât de mică este ceata ofițerilor care pot spune adevărul: eu Îl cunosc pe Isus și El mă cunoaște ca pe proprietatea Lui predestinată. Valoarea unei pietre nobile se prețuiește după raritatea ei și tot potrivit acestui fapt se calculează și paguba dacă se pierde o bijuterie. Numai Dumnezeu știe câți ofițeri sunt în armata și în flota noastră, care trăiesc cu adevărat pentru Isus, care vor să slujească spre onoarea Lui – noi știm numai că numărul este mic și, prin urmare, fiecare în parte, care poartă în inimă mărturia înfierii sale de către Dumnezeu, este de o valoare de neînlocuit. Cum să fie salvate suflete nemuritoare din ceata mare, prețioasă a corpului ofițeresc german, și câștigați martori pentru Isus, dacă aceasta nu se petrece prin personalitățile sfințite și devotate ale adevăraților ucenici ai lui Isus? Și tu ești așezat în fața ochilor camarazilor și a subalternilor, ca ei să primească din viața ta lecții pe bază de material didactic despre ceea ce este un creștin. Domnul să stea cu tine pentru a împlini în smerenie, veridicitate și putere acest mare scop al vieții.

Poate că ne-am străduit ca ai noștri camarazi să poată adăuga la virtuțile conștiințiozității, ale devotamentului, ale vitejiei: religiozitate și moralitate. Putem spune că avem un număr considerabil de ofițeri care înfăptuiesc aceste idealuri. Aceștia din urmă au cu siguranță valoarea lor înaltă pentru armată și flotă. Foarte recent mi-a fost trimis un articol amănunțit, în care erau laudate aceste calități din corpul ofițeresc japonez al armatei și al flotei și erau dovedite la personalități individuale. Poate că budiștii sunt profund religioși, devotați și

virtuoși, dar ei n-au primit viața din Dumnezeu, ei nu-L cunosc pe Isus. Ceea ce numește lumea evlavios sau religios, poți să fii și fără să fii creștin, fără să fi trăit nașterea din nou; dar un creștin adevărat poți să fii numai dacă te-ai prăbușit înaintea lui Dumnezeu cu vina păcatului tău și ai primit prin har viața veșnică. Acolo există atunci o rupere cu trecutul. „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17).

Pe cât este de sigur că o lumină care arde într-o casă întunecoasă este observată de toți, tot așa de sigur este că un creștin adevărat nu poate rămâne ascuns în corpul său ofițeresc. Acesta este un adevăr dumnezeiesc; Domnul Însuși l-a exprimat (Matei 5,15-16).

Ceea ce vreau să-ți spun astăzi sunt cuvintele Scripturii: „Rămâi cu inima hotărâtă alipită de Domnul!” (Faptele Apostolilor 11,23.) Fii devotat și hotărât pentru El! Nu te rușina cu El în mijlocul acestei lumii sărmane, murdare, rele, nici cu Evanghelia Lui. Tu umbli înaintea Domnului tău prezent, minunat, iubit. Ochii Lui se odihnesc zi și noapte asupra ta. Tu știi ce a făcut El pentru tine. El, măcar că a fost bogat, a devenit sărac, ca tu să devii bogat prin sărăcia Lui. El a purtat pedeapsa vinei tale. El Și-a dat de bunăvoie viața pentru tine ca să te salveze de moartea veșnică și de judecată, ca să te smulgă de sub puterea lui satan și te-a făcut copil și moștenitor al lui Dumnezeu.

Tu nu mai aparții lumii și nici ție însuși; tu Ți aparții lui Isus cu tot ce ești, cu tot ce ai și cu tot ce poți. Tu ești proprietatea Lui, deci trăiești pentru El, Cel care a murit pentru tine! Adaugă credinței tale, așa cum îndeamnă Petru, virtutea, adică hotărârea sfântă; în sens spiritual am putea traduce acest cuvânt cu „vitejie”. Păzește-te de o inimă împărțită; o inimă împărțită este o otravă mortală pentru creștin și o urâciune înaintea lui Dumnezeu. În R., scumpul nostru prieten, H. W., a pus să se monteze într-un loc cu o privescătoare minunată o placă cu inscripția: –„Căci ochii DOMNULUI străbat tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă înaintea Lui” (2 Cronici 16,9). Dă-I lui Isus toată inima ta, neîmpărțită! Vei avea o viață fericită. Întreabă-te la fiecare hotărâre, la fiecare discuție, la fiecare cheltuire de bani: Oare Ți place aceasta lui Isus? Mă va însoți și mă va binecuvânta pe acest drum? Dacă petreci cu El mult și apropiat, atunci vei descoperi repede ceea ce nu-I place. Numai calea îngustă este calea păcii și a binecuvântării. Nu te lăsa amăgit de lume, nici îndepărtat de la Isus! O, câți credincioși nu s-au lăsat înșelați! Vrajmașul i-a ademenit pe calea lumii. Inima lor a devenit fără pace, viața lor a devenit fără rod, conștiința lor, împovărată. Zâmbetul lumii este înșelăciune; ea nu va putea niciodată să potolească dorul inimii tale. Lucrurile, plăcerile, distracțiile care te-au satisfăcut mai înainte, acum n-o mai pot face. Tu ești născut pentru o altă atmosferă, aerul vieții îl inspiri numai în prezența Domnului. Rămâi neclintit la El cu hotărârea inimii și atunci vei fi fericit. De aceasta ai nevoie dacă vrei să fii un martor devotat și binecuvântat pentru Domnul tău. Dacă lumea nu va fi convinsă că tu posezi fericirea indestructibilă, atunci mărturiei tale îi va lipsi puterea. Aceasta se potrivește și în privința rudelor tale, ca și a camarazilor tăi, ca și a ordonanței tale.

Toți oamenii cu care vii în contact ar trebui să primească razele dragostei lui Dumnezeu prin personalitatea ta guvernată de Domnul. Adevărații copii ai lui Dumnezeu strălucesc chiar și dacă ei personal nu știu.

Al tău,

N. N.

Nr. 3 Din întuneric la lumină

X

Mântuit printr-o cântare

Ploua continuu deja de mai multe zile. Tânărul moșier, domnul Tr., ședea destul de plictisit în veranda de sticlă a unuia dintre primele hoteluri ale Băilor ..., cu trabucul în gură. Era copilul unor părinți bogați. Tatăl său murise abia de curând și i-a lăsat lui, ca unic fiu și moștenitor, o avere strălucită și o magnifică reședință la țară, conacul Tr. Dar tatăl posedase ceva care valora mai mult decât orice proprietate pământescă; el Îl cunoscuse pe Isus Hristos ca Mântuitor și Răscumpărător al său. Cea mai adâncă durere a lui a fost că fiul său talentat întorsese atât de total spatele Cuvântului lui Dumnezeu și părea indiferent de tot ce este în legătură cu mântuirea sufletului său. Chiar și pe patul de moarte a fost auzit rugându-se tare pentru mântuirea și convertirea fiului său iubit.

Dar cu toate că trecuseră abia câteva săptămâni de când tatăl închisese ochii și stăruise așa de serios pentru el, după cum știa, nu era nimic de descoperit la tânărul bărbat din seriozitatea sau dorința după mântuire și pacea cu Dumnezeu. Pe el nu-l preocupa nimic altceva, decât planurile și desfătările lui pământești. El era la băi numai ca să câștige pentru ceva timp variație și distracție; dar vremea nefavorabilă părea că-i zădărnicește toate intențiile. Ploaia interminabilă a făcut astăzi imposibilă o excursie mai lungă, care fusese plănuită. Cu greu și-a omorât timpul la jocul de cărți.

În cele din urmă domnul Tr. s-a dus împreună cu câțiva cunoscuți în camera de muzică, ce se afla la parterul casei, de unde veneau spre el sunetele unei melodii necunoscute. Când a intrat, cântatul tocmai era la sfârșit. Un domn care avea un aspect plăcut, cam la cincizeci de ani, interpretase un cântec cu acompaniament de pian.

„Tocmai am avut o adevărată desfătare muzicală”, a spus un domn în timp ce îi oferea un loc domnului Tr. – „Poate o cântare evlavioasă?” a întrebat Tr. puțin batjocoritor. „Ei,” a răspuns vecinul lui, „oricare ar fi textul cântării, cântărețul are o voce bună și o interpretare plăcută. Aceasta va trebui s-o spuneți și dumneavoastră, dacă veți asculta cu noi următoarea cântare. La așa „vreme câinească” acceptați totul, numai să treacă timpul, chiar și o cântare evlavioasă!”

Tr. a căscat și s-a lăsat în voia gândurilor sale. El plănuia pentru luna următoare o vânătoare călare și cu haite de câini, pe moșia lui. Prin aceasta trebuia, acolo unde în gospodăria evlavioasă a tatălui totul se petrecuse așa de liniștit, să fie inaugurată o epocă nouă. Atunci cântărețul a început să interpreteze de la început o a doua cântare. Într-adevăr, avea o voce bună, lucrul acesta trebuia recunoscut. „Ce sunt cuvintele acestea pe care le cântă?”, i-a șoptit Tr. vecinului său. Între timp, cuvintele erau cântate suficient de clar și de deslușit, încât oricine le putea înțelege.

Nouăzeci și nouă de oi sunt sus,
În pășunea cerească;
Una a fugit, departe s-a dus
De Păstor, ca să pască,
În munți, în hău-nfiorător,
Depart de-al ei Păstor.

Când toată cântarea a fost cântată până la capăt, domnul Tr. a spus: „Acesta și-a făcut bine treaba, în ciuda cuvintelor evlavioase. Dar spuneți-mi, de fapt, cum se numește domnul?” „Este colonelul W.” i s-a răspuns, „care și-a dat de curând demisia și acum s-a stabilit aici, în zonă. Și el este aici pentru tratament.”

Au urmat alte cântece și bucăți muzicale de la alți cântăreți din anturaj. Dar nimic n-a rămas fixat în memoria tânărului nostru prieten, decât tocmai acele cuvinte pe care le cântase colonelul:

„Una a fugit, departe s-a dus.”

Aceste cuvinte l-au urmărit constant pe tânărul bărbat, legate cu vocea frumoasă care le cântase, așa încât se gândise chiar de mai multe ori să facă cunoștință cu colonelul. Dar o anumită sfială l-a reținut de fiecare dată.

După câteva zile vremea s-a ameliorat puțin și oaspeții s-au împrăștiat în direcții diferite. Și Tr. a făcut o plimbare, pentru a viziona în unul din satele din jur rămășițele romane ale construcțiilor pe piloți. Pe drumul de întoarcere de acolo l-a surprins în mijlocul pădurii o furtună puternică. Huruitul înfundat al tunetului se făcea auzit tot mai aproape și mai tare. Tr. s-a oprit; ce să facă? Nu se vedea nici o colibă sau orice alt loc de protecție împotriva ploii. Atunci a auzit deodată strigându-i-se numele. S-a întors și nimeni altul decât colonelul W. se îndrepta spre el.

„Ei, domnule Tr., vă găesc singur de tot în pădure?”

„Da, tocmai mă întrebam ce este de făcut pe furtună. Să stau sub copaci este aproape primejdios.”

„Dar ce altceva ne rămâne de făcut? Cel mai bine este să rămânem liniștiți aici până trece furtuna.”

„Într-adevăr, este o vreme tristă pentru toți cei care caută aici, în aceste zile, întremare și divertisment. Desigur, deseară va trebui iar să ne faceți să ne treacă timpul prin muzică. Recentă dumneavoastră cântare îmi răsună mereu în urechi.”

„Oare ce cântare am cântat atunci?”

„Nu-mi amintesc exact începutul; numai versul:

„Una a fugit, departe s-a dus”

Îl mai am în memorie și trebuie să recunosc că aceste cuvinte mă urmăresc aproape permanent.”

Colonelul W. l-a privit hotărât în ochi pe tânărul nostru prieten și a spus: „Sunteți poate această oiță rătăcită pe care bunul Păstor o caută de atâta timp? – În timp ce cântam, inima mea se ruga Domnului ca această cântare să slujească pentru a conduce un suflet rătăcit la El, la marele și bunul Păstor.”

Tr. a plecat ochii și n-a răspuns nici un cuvânt. Bubuituri puternice de tunet au urmat acum așa de repede unele după altele, încât o discuție în continuare a fost imposibilă pentru moment. Furtuna a smuls crengi mari și trunchiurile de copaci bătrâni gemeau sub forța ei. Și tocmai o asemenea furtună se iscase în inima tânărului bărbat. Se simțea deodată așa de nesigur, de primejduit. O neliniște lăuntrică pusese stăpânire pe el. Când furtuna s-a domolit în sfârșit, el s-a întors cu colonelul la hotelul stațiunii, unde locuiau amândoi. Tr. s-a dus să se odihnească, dar n-a putut să închidă nici un ochi, așa de nefericit se simțea; era bucuros că în ziua următoare șederea lui în ... lua sfârșit. Pe frumoasa lui moșie îl așteptau noi însuflețiri și preocupări, așa că spera să uite curând impresiile neliniștitoare ale ultimelor zile.

*

*

*

Câteva săptămâni mai târziu totul era în mișcare pe moșia domnului Tr. Tânărul moșier organiza astăzi prima mare vânătoare a sa, legată cu festivități extraordinare. Erau invitate toate familiile de rang și de vază din împrejurimi și domnea o stare de spirit veselă. Vremea

era cum nu se putea mai favorabilă vânătorii. Aceasta din urmă a decurs fără tulburare, numai că tânărul moșier a căzut cu calul în drum spre casă, spre spaima musafirilor săi. Într-adevăr, calul a sărit iar imediat în picioare și Tr. a declarat că nu s-a rănit deloc, dar n-a putut să rămână decât cu greu până la sfârșitul festivităților printre musafirii lui. În noaptea care a urmat s-au instalat dureri puternice la șold și au trebuit să cheme doctorul. Într-adevăr, acesta a declarat cazul ca neprimejdios, dar a recomandat moșierului odihnă severă. Astfel a fost Tr. imobilizat în cameră timp de mai multe săptămâni.

Mulți dintre prietenii și cunoscuții lui au venit să-i arate compasiunea lor și să-și petreacă timpul cu el, pălăvrăgind. Dar în ciuda multor distracții și discuții, neliniștea lăuntrică ce îl cuprinsese pe domnul Tr. la Băile ... nu voia să dispară, dimpotrivă, ea devenea tot mai dureroasă.

Apoi, într-o seară, servitorul i-a anunțat vizita colonelului W. - Tr. l-a lăsat pe vizitator imediat să intre și i-a spus din inimă bun venit. „Domnule colonel, m-am gândit deja la dumneavoastră în toate aceste zile,” a spus el, „ați venit de parcă ați fost chemat, căci eu cred că sunteți singurul dintre cunoscuții mei care mă poate ajuta. Cântarea pe care ați cântat-o atunci în ... nici până astăzi nu mi-a dat pace, iar întrebarea pe care mi-ați adresat-o în timpul furtunii, în pădure, îmi răsună permanent în urechi.”

Colonelul W. asculta cu uimire această mărturisire și i-a mulțumit în tăcere Domnului că El a binecuvântat în har mărturia lui simplă pentru inima tânărului bărbat. Colonelul nu uitase întâlnirea cu el; începând de atunci s-a interesat mai mult de el și l-a adus adesea înaintea lui Dumnezeu. De aceea a făcut și astăzi călătoria la el, ca să-l viziteze. „Și ce-mi răspundeți astăzi la întrebarea din pădure, dragă domnule Tr.?” a întrebat el liniștit, după ce a luat loc în fața bolnavului.

„Da, domnule colonel, eu sunt rătăcitul pe care trebuie să îl caute și să-l aducă bunul Păstor. Și faptul că sunt rătăcit și pierdut, tocmai aceasta este ceea ce nu mă lasă să ajung la odihnă.”

„Credeți-mă, dragă domnule Tr.,” a răspuns musafirul, „dacă un om recunoaște că este rătăcit și pierdut, atunci bunul Păstor nu este departe de el. El stă și acum în fața ușii inimii dumneavoastră și vrea să vă mântuiască.”

Tr. și-a ascuns fața în ambele mâini. Dar colonelul a continuat și a căutat să-i arate în liniște din Cuvântul lui Dumnezeu, că Isus a venit tocmai pentru cei rătăciți, pentru cei vinovați și pierduți și Și-a dat viața pentru ei pe lemnul crucii. Așa spune El Însuși: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” Și mai departe: „N-am venit să chem la pocăință pe cei drepti, ci pe cei păcătoși.”

Domnul Tr. a înțeles prin credință că nimeni nu-l iubește și nu-i caută binele ca Isus Hristos, bunul Păstor, care a fost trimis de Tatăl în lume, ca să ne aducă la Dumnezeu. Dar Dumnezeu a dat un har și mai mare: inima tânărului bărbat a prins încredere în această inimă care s-a frânt la cruce pentru el, ca să ispășească vina pentru el. Atunci a găsit pace, pacea cu Dumnezeu. –

„Căutat și găsit!” a putut acum colonelul W. să-i spună tânărului bărbat. Isus Hristos, bunul Păstor, Și-a acceptat cu bucurie oaia găsită, care a fost pierdută și pe care a căutat-o mult. Fericirea domnului Tr. a fost mare, dar bucuria Aceluia care l-a găsit a fost cu siguranță mult mai mare.

Într-adevăr, ce ar putea să însemne mai mult pentru un călător obosit, care a fost mult timp speriat și rătăcit în întuneric, decât să se lase găsit și de acum să se știe călăuzit de mâna tare și credincioasă a unui prieten iubitor, care cunoaște fiecare drum, fiecare potecă și căruia îi stă la dispoziție toată puterea? Acest Prieten este Isus Hristos. „El este lumina lumii.” Lui Îi este dată toată puterea în cer și pe pământ. Și El nu le mai dă drumul a lor Săi, pe care i-a găsit și i-a mântuit. „Nimeni”, spune El, „nu le va smulge din mâna Mea.” Ce odihnă pentru conștiință și pentru inimă, pentru timp și veșnicie vine peste oricine care a devenit proprietatea lui Isus

Hristos și care cunoaște valoarea sângelui lui Isus Hristos, care curăță de orice vină, peste oricine care cunoaște credincioșia și dragostea Lui. –

Domnul Tr. a înțeles acum tot mai mult și mai mult liniștea și calea tatălui său, plecat acasă. Acum, când Dumnezeu i-a dat și lui pacea în Hristos, voia și el să meargă prin harul Lui pe aceeași cale, dacă era posibil să pășească deschis înainte pentru Mântuitorul lui, dar și mai hotărât decât tatăl său.

* * *

Câteva săptămâni după ce tânărul moșier a găsit mântuire și odihnă în Isus, din nou este totul în agitație veselă la conacul Tr. S-au prezentat nenumărați musafiri, în parte aceiași care fuseseră invitați de curând la vânătoare. Dar de data aceasta nu era vorba ca atunci, despre o vânătoare călare în spatele haitei lătrătoare. - Domnul Tr. se simțea dator să mărturisească Evanghelia lui Dumnezeu prietenilor și cunoscuților din jur, care erau bogați în bani și avere, dar săraci în inima lor. De aceea l-a rugat pe colonelul W., care acum îi stătea alături ca un prieten părintesc, să vină în acea zi ca să-I mărturisească în cânt și cuvânt pe Dumnezeu și pe Mântuitorul. – Oaspeții au venit. Au fost găzduiți sub copacii umbroși ai parcului. Apoi, după câteva cuvinte introductive ale gazdei, colonelul W. și-a luat Biblia în mână și a propovăduit celor prezenți, în cuvinte simple, dar în puterea Duhului Sfânt, dreptatea lui Dumnezeu și dragostea lui Dumnezeu și ce a făcut El pentru noi, spre mântuirea noastră.

Musafirii au urmărit cu atenție încordată cuvintele serioase ale mesagerilor fericiți ai lui Dumnezeu. Pentru mulți dintre oaspeți a fost un mesaj absolut nou cel pe care l-au auzit. În felul acesta n-au auzit niciodată Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare a înțeles limpede ce este pocăința și ce este harul, ce este omul și cine este Dumnezeu, ce este mântuirea și ce este pacea. Rodul binecuvântat n-a lipsit seminței prețioase. Multor inimi le-a mers în mod deosebit la suflet cântarea pe care colonelul W. a interpretat-o la sfârșitul cuvântării sale. A fost de fapt aceeași cântare, așa cum domnul Tr. le-a mărturisit oaspeților săi, care a fost folosită de Dumnezeu întâi ca să-l facă pe el, cel rătăcit și pierdut, să audă glasul bunului Păstor care caută. El chiar a îndrăznit să le adreseze întrebarea pe care colonelul W. i-o pusese lui, în pădure: „Poate sunteți dumneavoastră cel rătăcit, pe care încă îl mai caută bunul Păstor?” –

„Dragi prieteni,” așa a încheiat el cu căldură, „eu am stat până de curând la fel de departe de Dumnezeu și de Răscumpărătorul, de Domnul Isus și de mântuirea Lui, ca mulți dintre dumneavoastră astăzi. Dar vă rog, ascultați glasul bunului Păstor; El vă cheamă, El vrea să vă mântuiască pentru timp și veșnicie!” – Mărturia a fost depusă, iar viața devotată și comportarea domnului Tr., începând din ziua convertirii sale, au fost o dovadă despre fericirea și puterea harului pe care Dumnezeu i-o dă inimii credincioase, el a fost o predică vie pentru Hristos.

Nr. 4 Poșta redacției

Întrebare: Ce înseamnă cele două săbii din pasajul Luca 22,35-38?

Ce precede cuvintele de mai sus ale Scripturii?

După instituirea Cinei (Luca 22,14-20) s-a iscat o ceartă între ucenici: cine dintre ei să fie cel mai mare (Luca 22,24-30). Domnul le spune că ei sunt chemați întâi, ca și Stăpânul lor, nu pentru guvernare, ci pentru slujire. Apoi îi prezice lui Petru lepădarea lui, dar și restabilirea lui din cădere (versetele: 31-34). În versetul 35 Domnul se adresează celor unsprezece ucenici: „Când v-am trimis fără pungă, fără traistă și fără încălțăminte, ați dus voi lipsă de ceva?” „De

nimic”, I-au răspuns ei.” Aici Domnul leagă discuția direct de ceea ce a relatat Matei. Pe atunci Isus Și-a trimis ucenicii fără aur, argint, fără armă, fără sandale, toiag sau traistă (Matei 10,9-10) prin cetățile și satele lui Israel cu mesajul: „Împărăția cerurilor este aproape!” Ei erau mesageri ai păcii ca să-i vindece pe bolnavi, să alunge demonii. Dacă intrau într-o casă care era vrednică de aceasta, atunci pacea lor venea peste această casă. Ce a spus Domnul atunci (Matei 10,5-15), s-a împlinit; ce urmează apoi (versetele 16-42), trebuia să se îplinească de atunci înainte.

Domnul a ieșit să se ducă în Ghetsimani ca un trădat și sortit morții; acum începea o altă epocă. Privind înainte, El îi vedea pe ucenicii Lui trecând prin lume ca niște prigonii și respinși. De aceea a spus: „Acum, dimpotrivă, cine are o pungă, s-o ia; cine are o traistă, de asemenea s-o ia; și cine nu are, să-și vândă haina și să-și cumpere o sabie. Căci vă spun că trebuie să se îplinească în Mine aceste cuvinte scrise: „El a fost pus în numărul celor fărădelege” (Isaia 53,12). „Și lucrurile privitoare la Mine sunt gata să se îplinească.”

Domnul le prezisese cu mult timp înainte vremea slujirii, a luptei și a suferinței. Pe atunci a spus: „Să nu credeți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie” (Matei 10,34). Conform cu aceasta, Domnul a spus aici (Luca 22,36): „Să-și cumpere o sabie!” În nepriceperea lor, ucenicii I-au arătat Domnului două săbii pe care poate le-au văzut în clipa aceea pe peretele sau în colțul camerei de sus, în care intraseră cu Domnul pentru sărbătorirea Paștelui: „Doamne, iată, aici sunt două săbii.” Domnul spune: „Destul!” El spune, fără să zăbovească la aceste săbii, așa cum ne-am exprima noi astăzi: Bine! Bine! Ajunge! Să nu mai vorbim despre aceasta. În ceasul acela El nu instruiește lipsa lor de judecată, căci ucenicii nu erau pe atunci capabili să-L înțeleagă. Se pare că ucenicii au luat săbiile cu ei, în Ghetsimani. Evident că una dintre ele a fost cea cu care Petru i-a tăiat urechea lui Malhus, robul marelui preot; iar întrebarea tuturor ucenicilor: Doamne, să lovim cu sabia?” (Luca 22,49) ne face să înțelegem că la fața locului erau mai multe săbii. Mai târziu, când Duhul Sfânt i-a umplut pe ucenici, ei au învățat să înțeleagă că lupta care le stătea în față nu cerea arme pământești, ci spirituale.

„Căci armele cu care luptăm noi nu sunt ale firii păcătoase, ci sunt puternice, datorită lui Dumnezeu, ca să dărâme întăriturile” (2 Corinteni 10,4). Ce insistent vorbește Pavel despre armătura spirituală a creștinilor și despre armele luminii (Romani 13,12)! „Luați sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6,17). Nici unul dintre apostoli n-a tras vreodată sabia pământească în lupte și suferințe; toți au folosit sabia duhovnicească (Evrei 4,12).

Biserica romană a legat de cuvântul despre cele două săbii acele pretenții politice la putere, din care s-a născut lupta de secole dintre împărat și papă, învățătura despre sabia puterii spirituale și a puterii lumești. Această concepție, care sub papa Grigore al VII-lea și-a obținut formularea limpede, sună așa: Papa, conducătorul Bisericii, este locțiitorul vizibil al lui Hristos pe pământ. Biserica este un stat al lui Dumnezeu, care trebuie să cuprindă toate popoarele. Ei îi revin ambele săbii, cea a puterii spirituale și cea a puterii lumești. Pe aceea o mănuieste personal; pe aceasta a încredințat-o conducătorilor lumești. Căci așa cum luna își primește lumina de la soare, așa își primesc împărații și regii puterea de la papă și abia prin mijlocirea acestuia o primesc de la Dumnezeu. Prin urmare, papa nu are de determinat numai limitele puterii lumești, ci are și dreptul să întroneze și să detroneze domnitori, să-i scutească de obligația ascultării pe supuși. Toată această învățătură nu găsește în Biblie nici un sprijin. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște decât sabia autorității pământești, despre care capitoul 13 al Epistolei către Romani ne învață amănunțit. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește niciodată și nicăieri despre o sabie pentru autoritatea bisericească, pe care Domnul s-o fi pus în mâna unor oameni. El a dat mai degrabă în mâna *tuturor* a lor Săi, care au fost botezați printr-un singur Duh într-un singur trup, sabia Cuvântului lui Dumnezeu. Ce-i drept, El a dat Adunării Sale, poporului lui Dumnezeu strâns din lume pentru Isus, răscumpărat cu sângele

lui Isus, *slujitori* și daruri *de slujire* și misiuni *de slujire*, dar *nici un stăpânitor*. Chiar în ceasul acela, înainte ca ucenicii să-I arate Domnului, în confuzia lor, cele două săbii, Domnul a spus: „Împărații popoarelor domnesc peste ele și celor care le stăpânesc li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiți așa; ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr; și cel care cârmuiește, ca cel care servește” (Luca 22,25-26).

Într-adevăr, Domnul a dat slujitorilor Adunării Sale, atât apostolilor la început, cât și, mai târziu, până în ziua de astăzi, evangheliștilor, păstorilor și învățătorilor trimiși de Dumnezeu și înarmați prin Duhul Sfânt, autoritate și cinste *în Biserica sau Adunarea lui Dumnezeu*:– dar nu din partea oamenilor neconvertiți. Copiii lumii, atât cei ai lumii politice, cât și cei ai lumii religioase, și potențații acestei lumi au stat în mod ostil împotriva adevăratei Biserici nu numai în statul roman păgân, ci această vrăjmășie izbucnește iar și iar chiar și în creștinătatea de nume. Aceasta nu poate fi altfel; satan stăpânul acestei lumi, a fost, este și va fi vrăjmașul lui Isus și al Adunării Sale. Lupta despre care a vorbit Domnul când a ieșit spre Ghetsimani, este dată și astăzi. Cine vrea să fie ucenicul și slujitorul lui Isus are mai mult nevoie decât de pungă, traistă și haină, de sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, fără de care nu poate birui niciodată în lupta împotriva lui satan, a păcatului și a lumii.

Nr. 5 Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios

III

(Despre bani și datorii)

Scumpul meu prieten tânăr,

La întrebarea ta, dacă ai făcut bine că i-ai avansat lui X. o sumă așa de mare, trebuie să răspund negativ. Dacă vei primi suma înapoi sau nu într-un târziu, nu este decisiv aici – problema are o semnificație mai profundă.

Toți suntem înclinați să fim de acord cu principiul: Camaraderia cere să-l ajuți atât cât poți pe un camarad care se află în dificultăți bănești. Aceasta este corect în general și firește, creștinismul nostru trebuie să se arate veritabil tocmai aici, unde se pune problema banilor. Astfel de creștini, a căror confirmare eșuează de îndată ce se ajunge la punga de bani, nu pot fi niciodată martori ai lui Isus în fața tovarășilor lor de rang. Dar acel principiu suferă imediat o îngrădire fundamentală atunci când este vorba despre un camarad care trăiește ușuratic peste mijloacele lui, poate chiar în păcate evidente.

Dacă îi spui unui asemenea camarad despre seriozitatea veșniciei, despre blestemul păcatului, despre întoarcerea la Dumnezeu, atunci primești răspunsul: Eu nu ți-am cerut o predică, ci bani; dovedește-ți creștinismul, căci în Biblie scrie: „Celui care îți cere, dă-i; și nu te întoarce de la cel care vrea să se împrumute de la tine”. Deci el refuză să rupă cu viața lui de până atunci și cere ajutor ca s-o continue. Are credinciosul voie să-i dea mâna pentru aceasta? Sunt convins *că nu are voie*. Acești bani, asupra cărora el este administrator, nu vor sluji decât să-l susțină pe un om pe drumul lui spre iad. Dacă acel camarad s-ar vedea silit din cauza problemelor sale financiare să renunțe la viața lui ușuratică, atunci aceasta ar fi pentru el o binecuvântare. Exact la fel este în cazul unui jucător care cere împrumut. Trebuie să învățăm să aducem totul înaintea Domnului și să examinăm totul în lumina Lui, ca să primim pentru orice problemă înțelepciune de la El. El a promis-o precis a lor Săi și indiferent despre ce ar fi vorba, El Se ține de cuvânt. (Citește Iacov 1,5.)

Permite-mi să ating aici imediat cealaltă întrebare: Are voie un credincios să-l ajute pe un prieten în nevoie, prin aceea că depune garanție pentru el? Fie este vorba ca prin această garanție să i se procure prietenului un credit, care altfel nu i s-ar acorda, fie despre aceea, că un cămătar pretinde contrasemnătura pentru o poliță sau pentru un titlu de creanță, înainte ca

el să avanseze sume noi. Ispita de a-l ajuta pe un camarad pe această cale poate să fie uneori foarte mare. S-a întâmplat cazul ca cel aflat în nevoie urgentă de bani să spună: „Dacă nu mă ajuți, mă împușc – n-am altă cale de salvare! Pe tine nu te costă decât iscălitura unui nume și eu sunt salvat.” Dar un creștin credincios nu se lasă determinat printr-o amenințare de felul acesta, oricât de serioasă ar fi. În asemenea clipe trebuie, înainte de toate, să se pună în fața ochilor camaradului grav amenințat toată seriozitatea veșniciei care îi stă în față. Pentru aceasta, un copil al lui Dumnezeu are nevoie de credință și rugăciune. Dacă totuși camaradul refuză orice indicație spre mâna de har a lui Isus, care se întinde spre el, iar credinciosul este sincer pregătit să acorde orice sfat și orice ajutor pe care Dumnezeu i le pune în mână, atunci va trebui, fără muștrări de conștiință, chiar dacă cu durere, să-i refuze camaradului chezașia cerută. La întrebarea: dacă acea amenințare este luată în serios, răspunsul poate fi în multe cazuri negativ, totuși, amenințarea nu trebuie nesocotită. Dar pe de altă parte, ea nu poate fi un motiv să se cedeze din falsă bunătate. Cuvântul lui Dumnezeu interzice în modul cel mai categoric, fără nici o îngrădire, să ofere garanție altora. (Citește Proverbe 6,1-5 – Proverbe 11,15 – Proverbe 17,18 – *Proverbe 22,26.*)

Această înțelepciune divină a Cărții cârților este confirmată într-un mod zguduitor prin experiența vieții practice. Nenumărate sunt cazurile în care bărbați cinstiți, capabili, au ajuns în dificultăți imprevizibile pentru că din falsă bunătate s-au făcut chezași pentru un camarad ușuratic, la insistențele acestuia.

Ruina celor ușuratici și fără scrupule este întotdeauna amânată numai pentru o perioadă scurtă, dar cel devenit garant din intenție bună va fi tras și el în nenorocire. Aș dori ca toți camarazii noștri tineri să primească învățătura în legătură cu aceste lucruri practice.

Pentru credincios, folosirea banilor lui este mai plină de semnificație decât credem în mod obișnuit. Un prieten din tinerețe, cu concepții ideale, căruia îi plăcea modul de exprimare drastic, obișnuia să spună: Bani sunt gunoi! Eram de aceeași părere, că banii sunt puțin valoroși față de bunurile veșnice. Când asemenea cuvinte sunt exprimate în sensul grandomaniei, sunt total reprobabile. Dar și luate în sens bun sunt nebiblice. Căci pentru copiii lui Dumnezeu banii nu sunt gunoi, ci un bun încredințat, pentru a face cu ei, ca un bun gospodar, voia Domnului. Să amintim aici, în treacăt, că majoritatea credincioșilor fac parte dintre oamenii săraci și de rând, pentru care banii au o valoare mult mai mare decât pentru cei bogați. Pasajul în care Domnul exprimă legea fundamentală: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari” (Luca 16,1-13), El caracterizează banii ca fiind lucrul cel mai mic în care cei credincioși trebuie să fie loiali. Cine nu-L cunoaște încă pe Domnul, gândește că el nu trebuie să dea socoteală nimănui despre folosirea banilor lui, sau, totuși, cel mult părinților săi. De aici li se trage unora dintre tovarășii noștri de stare socială, că ei nu-și simt datoriile ca pe o apăsare, chiar dacă acestea depășesc cu mult starea materială a părinților lor. Se speră în viitor într-un ajutor oarecare, un mariaj bogat sau un câștig la loterie.

Un creștin adevărat este călăuzit prin Cuvântul lui Dumnezeu la o cu totul altă concepție despre datorii. Este scris: „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții” (Romani 13,8). Cu aceasta, sigur nu îi este interzisă nici unui moșier credincios acceptarea unei ipoteci, nici unui negustor credincios folosirea creditului său de afaceri. Dar unui copil al lui Dumnezeu sigur îi este interzis să datoreze bani altor oameni, pe care nu ar fi în stare să-i restituie. Și aceasta ne este interzis, să trăim mai presus de mijloacele noastre materiale, sub aparența bunăstării.

În privința oricărei porunci a lui Dumnezeu se poate pune întrebarea: Ce binecuvântare vrea Domnul să dea copiilor săi ascultători prin această poruncă? Tot așa este și aici gândită voia lui Dumnezeu, numai ca să-i păzească pe ai Săi de apăsarea grijilor și de poverile conștiinței. Câte dificultăți amare n-au venit peste aceia care în nechibzuința lor au nesocotit sau n-au înțeles această voie dumnezeiască! Câte ore de apăsare, de griji nu are drept

consecință fiecare „viață trăită peste posibilitățile materiale”! Primejdia pentru aceasta este deosebit de mare printre camarazii noștri. Câte familii, și în mod deosebit soții ale ofițerilor, nu suspină sub o astfel de presiune!

Dar și acolo unde datoriile nu sunt simțite în viața zilnică, ele exercită asupra conștiinței unui credincios o apăsare de durată. Dacă aceasta n-ar exista, atunci acest lucru ar fi pentru starea inimii unui creștin convertit un semn de întrebare.

Îndată ce un credincios învață să se recunoască drept administrator responsabil peste toți banii pe care Dumnezeu îi pune în mâna lui, atunci el ajunge în acest punct într-o poziție asemănătoare față de Domnul, ca ordonanța sau slujitorul nostru față de noi. Ei n-au în mână decât bani de cheltuielă, care nu le aparțin, asupra cărora trebuie să dea socoteală. Aici se ridică de la sine întrebarea: Ce vrea Domnul să fac cu banii Lui? Câți din aceștia pot să folosească pentru mine? Câți pot să folosească pentru alții? Câți sunt destinați săracilor? Câți sunt pentru lucrarea lui Dumnezeu, fie în misiune, fie în evanghelizare, fie în instituțiile de milostenie creștină? Poate că aceste întrebări nu sunt la începutul vieții noi, dar ele apar de la sine la orice creștin a cărui viață de credință este sănătoasă. Unui credincios, care fără să fie căsătorit, care are un venit lunar de 100 sau de 200 de mărci și nu folosește *nimic* din aceștia pentru cauza Domnului sau pentru copiii strâmtorați ai lui Dumnezeu, putem să-i spunem precis: Tu nu vei sta în picioare în fața Domnului cu administrația ta. Oare să-L iubească într-adevăr pe Isus acela care folosește numai pentru sine tot ce îi dă Domnul și nu-i rămâne nimic pentru Dătător? Am avut odată privilegiul umilitor de a cunoaște un ofițer tânăr, care dăruia mereu din venitul lui nu neapărat excesiv, pentru întreținerea unui misionar. Din nefericire, printre creștini există și asemenea oameni, care seamănă cu acea ordonanță pe care locotenentul său l-a trimis să aducă două prăjituri: una pentru stăpân, una pentru ordonanță. El s-a întors mestecând, cu știrea: „Domnule locotenent, n-a mai fost decât o bucată, pentru mine.”

Este biblic să destinăm lunar o anumită parte pentru cauza Domnului și pentru săraci (vezi 1 Corinteni 16,2). Aceasta va fi cea parte a venitului nostru, din care vom avea cea mai multă bucurie și care ne va aduce și dobândă în veșnicie. Orice lucru trebuie învățat, orice aptitudine se dezvoltă prin exercițiu; și dăruirea trebuie învățată.

Avariția în sensul înmagazinării de bani nu este în general o primejdie printre tovarășii noștri de rang; pentru ei ispita este mai degrabă pentru risipă. Atâta timp cât nu umblăm înaintea lui Dumnezeu în privința acestor lucruri, ajungem ușor să ne cumpărăm una sau alta, ceva ce tocmai ne place, fără să avem cu adevărat nevoie de acel lucru. Dar nu numai aceasta – noi considerăm că este potrivit stării noastre sociale să plătim prețul cerut fără să negociem – adică să se scrie în nota de plată. Dar când umblăm înaintea lui Dumnezeu, nu cumpărăm nimic de prisos și nici nu plătim un preț absurd pentru ce cumpărăm – ci facem obiectiile noastre decente. Tu poate că ai fost altădată generos în domeniul așa-ziselor cheltuieli ale clasei sociale, în domeniul banilor pentru băut și altele asemenea, dar în tăcere l-ai dat Domnului o parte considerabilă din ce ne-a dat El; pentru aceasta trebuie să fi trăit „ziua lui Zacheu”. Dacă Isus a vorbit inimii tale: „Astăzi trebuie să intru în inima ta!” „Astăzi a intrat mântuirea în această casă!” – atunci înveți și tu, ca Zacheu, să-I mulțumești Domnului cu averea ta, cu banii tăi.

Dar toate acestea pot începe serios când nu te mai apasă datoriile. Nu este un caz rar ca un ofițer tânăr, care s-a convertit și care de acum înainte dorește să trăiască pentru Domnul, să aibă din vremea dinaintea convertirii datorii de 1200 de mărci sau mai mult. Sărmanii săi părinți nu pot să le plătească. Atunci normal că este silit ca orice groș pe care îl poate economisi, să-l folosească pentru ștergerea datoriei. *Numai dacă face cu sinceritate lucrul acesta* Îl poate ruga pe Domnul: Eliberează-mă de sub povara datoriilor! Dovada pentru aceasta, înaintea lui Dumnezeu și față de sine însuși, trebuie ținută în registrul de cheltuieli, ca această stăruință să ia naștere din dorința inimii. Dacă așa stau lucrurile, atunci o asemenea

rugăciune va fi ascultată; mulți au avut parte în aceasta de minuni deosebite ale lui Dumnezeu. În ceea ce privește „exersarea în dăruire”, aceasta este pentru un creștin tânăr de o însemnătate deosebită, pentru că după un șir de ani, dacă va fi căsătorit, trebuie să fie responsabil, ca stăpân al casei, pentru o familie întreagă, pentru o casă din care onoarea și dragostea lui Dumnezeu trebuie să lumineze într-o lume întunecoasă.

Iartă-mi întrebarea părintească: Ții un registru de cheltuieli și îl ții exact, până la pfenigi? Nu pedanteria este cea care vrea să-ți facă din el o datorie de conștiință, ci experiența vieții. Fără acesta nu poți să stai înaintea lui Dumnezeu ca administrator. Dar registrul de cheltuieli te păzește și de gândul care se iscă așa de ușor, că ți s-au sustras bani. Câtă neîncredere nedreaptă n-a fost provocată deja pe această cale!

Viața din jurul nostru este detașată de concepțiile divine despre viață, ahtierea după desfătare pe de o parte și facilitatea creditului pe de altă parte, fac o regulă din aceasta, că mulți oameni trăiesc mai mult din bani străini decât din bani proprii. Convertirea trebuie și aici să dea naștere la o întreagă înnoire a concepțiilor despre viață, conștiința trebuie să primească lumină nouă prin Cuvântul lui Dumnezeu.

În toate aceste probleme, perioada de după convertirea noastră este de o însemnătate decisivă. Nu în probe mari, ci în lucruri mărunte, zilnice, se decide dacă viața noastră creștină este ceea ce vrea Domnul să facă din ea după harul Său, dacă vom deveni biruitori, ostași victorioși ai marelui Biruitor, Isus, sau ologi și șchiopi, care sunt mereu văzuți numai în ariergarda oștirilor Domnului. Din nefericire, aceștia din urmă sunt în număr mare! –

Creștinismul adevărat seamănă în multe lucruri cu serviciul militar în timp de război; aceasta o mărturisește Biblia; ambele pretind dăruirea totală a persoanei, înfrângerea fără rezerve a voinței proprii, solitudinea pentru orice sacrificiu. Suspınatul, îngrijoratul și tânguitul în dificultăți și încercări, numărul dușmanilor și teama în fața puterii lor sunt lucruri la fel de contrare esenței milităriei ca și eroismului credinței dorită de Dumnezeu.

Diferența dintre soldăția pământească și forțele ostășești divine constă numai în aceea, că prima se bazează pe puterea eului, pe curajul firesc, pe încrederea în comandanți, care se pot înșela, la care este posibilă și înfrângerea. Serviciul militar în timp de război al credinței aruncă toată încrederea de sine în groapă, ia putere, bucurie și biruință din izvoarele lui Dumnezeu și are un Comandant de oști care *nu greșește niciodată și nu este niciodată învins*.

Crede-L pe Domnul capabil de lucruri mari și vei avea parte de lucruri mari. Adu puterea Lui dumnezeiască în orice dificultate a împrejurărilor, chiar și în cea mai mică, cinstește-L prin încrederea credinței și așează-te de partea Lui cu o mărturisire limpede, în adâncă smerenie. Dumnezeu își educă copiii cu mare înțelepciune, așa că întâi îi lasă să fie încercați în probe mici, înainte de a-i pune la probe mari. Întrebarea este: dacă suntem credincioși în lucrurile mici. A-L cinsti pe Domnul prin dependență și ascultare în ocaziile mici ale vieții zilnice, aceasta este școala de a deveni credincios în lucrurile mari. Aceasta să ne dăruiască Domnul amândurora!

Al tău,

N. N.

Nr. 6 Neemia 1-4

O cântare despre Biserica lui Dumnezeu (Pentru credincioși)

În anul 536 î. H., majoritatea prizonierilor din semințiile lui Iuda și ale lui Beniamin s-au întors la Ierusalim sub conducerea lui Zorobabel; la porunca împăratului Cyrus au reconstruit templul distrus, dar cetatea și zidurile ei au rămas în dărâmturile lor, ca în zilele lui Nebucadnețar. Șaptezeci de ani mai târziu, deci cam prin 466, în timpul împăratului Artaxerxe

Longimanus, s-a întors o colonie de mai bine de 1900 de bărbați evrei sub cărturarul Ezra, ca să pună chiar acolo în ordine, potrivit legii, tot ce ajunsese în dezordine după moartea lui Zorobabel și a marelui preot, Iosua. Dar nici acum nu s-au gândit la o restaurare a Ierusalimului și a zidurilor sale distruse. Această lucrare i-a pus-o Dumnezeu pe inimă abia lui Neemia, un evreu distins, care a fost paharnicul aceluiași împărat Artaxerxe Longimanus. Neemia a plecat, în anul 444 i. H., cu puteri depline de la Susa la Ierusalim, pentru a reconstrui zidurile și porțile Ierusalimului. Cu aceasta începe restabilirea propriu-zisă a cetății, și deci renașterea lui Israel în privința religioasă și națională. Conștientizarea scopului pentru care Israel a fost chemat în mijlocul națiunilor, ca popor al lui Dumnezeu, a devenit din nou vie.

I

Neemia 1,3 „Neemia, ție chiar nu-ți pasă
Ce cu Ierusalimul s-a făcut?
Zidurile lui zac dărâmate,
Porțile-n ruină au căzut.

Neemia 1,4 Neemia, du-te suferă, plângi pentru
Cetatea Dumnezeului tău!
Întreabă: are Domnu-ndurare
Pentru poporul și Sionul Său!

Suspinând, prins în captivitate,
Geme Israel, poporul Domnului.
Neemia, tu poți să-l reprezinți.
Neemia, n-ai vrea să fii ajutorul Lui!

Neemia 1,11 Ca prizonier la Susa-ntre ziduri,
Cel ce temniță nu merita,
Slujea la curtea unui prinț străin,
Ca paharnic acolo muncea.

Evrei 11,26 Tare ar fi vrut să dea-n schimb slujba,
Alegând ocară lui Hristos.
Dar ce va fi cu Ierusalimul,
Cât el trăiește-aici dureros?!

Ca vânatul după apă, și el,
După salvarea cetății-nseta.
Nenorocirea ei, ce-o aflase,
Stăruind, pe inimă avea.

~~~~~

Cum stai față de poporul lui Dumnezeu,
Ce prin puterea lui satan, prin el
După vremea dragostei dintâi,
Acum e-mprăștiat și căldicel?

Ioan 11,32 Ce faci pentru unitatea celor preaiubiți,
Pentru care-a suferit Isus?
Îi porți cu stăruință preoțească,
Cu inimă sinceră, supus?

Știi tu să intervii la tron pentru
Ostașii din lume-ai lui Hristos,
Cum Neemia pentru Israel,
Mâini de rugă-a ridicat curajos?

~~~~~

II

Neemia 2,1 La masa-mpăratului Artaxerxe,
Neemia slujea zilnic, mereu,
Gândind la zidurile Sionului,
La ocară poporului său.

Neemia 2,3 „Să trăiești veșnic, Artaxerxe, - dar
Ierusalimu-i suferința mea.
Mormintele, cetatea-s pustiite
Făcută-i cenușă slava sa. –

Neemia 2,5 Dacă vrei, trimite-mă în Iuda,
Vreau să zidesc din molozul său

Neemia 2,6 Sfântul locaș al lui Dumnezeu.” – „Du-te!”

Neemia 2,8 Bună e mâna lui Dumnezeu!

Neemia 2,9 Însoțit de călăreții-mpărătești,
Pe poarta din Susa a ieșit.
O, Ierusalime, ai auzit?
Ce veste la urechea ta a venit?

Neemia 2,9 Fiica Sionului, ridică-ți ochii,
Iată, salvatorul tău e pe drum.
Râul, pustia sunt traversate,
La ruinele tale-ajunge-acum.

~~~~~

Pustiită-i lucrarea lui Dumnezeu,
Lumea o ignoră cu dispreț.
Destul că oamenii prea deștepți cred
Că-i „trudă fără sens”, fără preț.

Ah, Biserica lui Dumnezeu a uitat
De sarcina ce Domnul ei i-a dat:
Să facă uniți aceeași slujbă
Pentru cel de departe și cel apropiat.

1 Petru 2,9-10   Seminție, preoție-mpărătească,
 Aleasă de Dumnezeu, neam sfânt,
 Chemat din întuneric la lumină,
 Popor ce n-a fost popor pe pământ,

Pe Isus trebuie să-L vestească
 Toți cei cu Duhul Sfânt botezați;
 Efeseni 4,405   Un trup, o nădejde, o credință-i leagă,
 Pe toți cei cu sângele Său răscumparați

Celor pierduți pe Isus să-L mărturisească,
 E slujba lor de-acum pe pământ.
 ...Și-având aceeași slujbă primită,
 Nu dă ea al unirii avânt?...

~~~~~

III

Neemia 2,11 „Când noaptea coborât-a aripi negre,
 Animalul mi-am înșeuat” -
 Povestește el – „de mulți necunoscut,
 Neemia 2,12 Puțini bărbați loiali m-au urmat.

Neemia 2,16 Nimeni nu bănuia ce-n inimă
 Dumnezeu, să încep, mă-ndemna;
 Nimeni nu știa ce pe ruine,
 Degetul lui Dumnezeu scria. –

Neemia 2,13 De la Poarta Văii, la Izvorul Balaurului,
 Neemia 2,14 De la Poarta Izvorului, la iazu-mpăratului; cu greu
 Neemia 2,14 Era loc să trec; îngustă-i calea
 Spre clădirea-mpărăției lui Dumnezeu.

Neemia 2,11 De trei ori am ieșit și-am venit iar,
 Zidurile căzute de-a vedea.
 După fiecă drum văd mai limpede,
 Porunca Domnului în fața mea.

Neemia 2,17 Și le-am zis: „Iată nenorocirea
 Cetății lui Dumnezeu. Priviți! -
 Veniți să-i ridicăm zidurile!
 Neemia 2,18 Vă sculați și mâna vă-ntăriți!”

~~~~~

1 Ioan 5,19   „Sculați-vă, să construim Sionul!
 O, copil al lui Dumnezeu, e și treaba ta!
 Nu vezi că în cel rău lumea zace?
 Ce-ai făcut pentru mântuirea sa?

Efes.2,20-22 Nu cunoști clădirea pietrelor vie,
1 Petru 2,5 Ce-o clădește de două mii de ani Dumnezeu?
Efes. 1,9. 10 N-ai privit niciodată de aproape
Efeseni 3,6 Răscumpărarea din planul Său?

N-ai înțeles chemarea Mântuitorului:
Matei 28,19 „Mergeți în toată lumea!” – porunca Lui?
Ți-e totuna că un om după altul
Îi cade pradă vrăjmașului?”

~~~~~

IV

Neemia 2,16-18 Neemia și-a strigat apelul,
Preoți, oameni nobili l-au aflat,
Israel l-a auzit cu bucurie,
Neem. 2,19 Slugile lui Artaxerxe s-au indignat.

Neemia 3,1 Au trecut numai puține zile,
Mulți de lucru s-au apucat.
Sarcina lui Dumnezeu le-a sfințit zelul,
El însuși focul l-a atârnat.

De jur-împrejur zidul lung de stadii,
Poarta, turnul se vor repara,
Se vor pune grinzi, scoabe sunt lipsă;
Canate, zăvoare noi se vor monta.

Toți cei care pot să pună mâna
Își găsesc locul și intervin.
Neemia 3,8 Aurarii-și schimbă meșteșugul,
Neemia 3,8 Cei ce fac mir lucrarea susțin.

Neemia 3,9.12 Căpetenia cu fiicele sale
Nu evită slujba cea mai grea.
Neem. 3,28 Preoți care slujesc doar la templu,
Zidesc și suportă batjocura.

~~~~~

Poporul lui Dumnezeu e ca zidul
Din jurul hălelor Salemului:
El înconjoară orice loc și țară,
Și continent din raza ochiului.

Aproape de tine, sub ruine,
Sub molozul creștinismului frânt,
Dumnezeu vede pietre minunate,
Lucind, ce-s pentru locașul Său sfânt.

Ah, și-n ale abisului ziduri,
Unde-i cetățuia lui satan,
Lucesc multe pietre prețioase,
Pentru care-ai fost inclus în plan.

În noaptea și-n necazul vieții păcătoase,
-- Întreabă-L pe Domnul unde te vrea!
De-ți lipsește slujba – lipsi-va vieții tale,
Mt.25,19 .... Răsplata ce-n ziua finală-ai avea.

~~~~~

V

Neemia 3,20 Toți ajută. Este scris: „cu râvnă”;
Neemia 3, Unii lângă casă, alții-alăturat.
10. 23. 28. Numai dintre tecoți, un număr,
Neemia 3,5 Domnului grumazul n-au plecat.

Ah, prea distinși ca Domnului să-I slujească,
Ei privesc cum frații se-ostenesc.
Tristă soartă! Pe-alții-mpovărează
Și de-orice răsplată se lipsesc.

Nu-i va acuza spărtura din zid,
Pe cei al căror loc era la zidit?
Nu va fi spărtura chiar intrarea
Pentru vrăjmașul de luptă pregătit?

Neem.4,1. 4. În fața porților se-aud batjocorind:
Neem.4,2 „Nu veți termina cât veți trăi!”
Neem.4,7 Tocmai acum, când breșele se-astupă
Neem.4,6 Și zidirea se-avântă spre țării.

Neemia 4,6 Poporul încă n-a pierdut curajul;
Neemia 4,8 Dar când vrăjmașul s-a legat prin jurământ,
Să lupte-mpotriva Sionului sfânt,
Neemia 4,11 Pân-or fi zidurile noi la pământ,

Neemia 4,10 S-a dus curajul! Ca niciodată,
Atunci molozul greu li s-a părut. -
...Dumnezeule! Ți-ai uitat poporul,
Când Tu Însuți slujba i-ai cerut?...

Cin' s-ajute? Cin' să dea nădejde?
Ioan 6,45 Neemia, de Domnul învățat,
Neem. 4,13 A pus oameni în locuri amenințate,
Cu lănci, arcuri, săbii i-a-narmat.

Neem. 4,15 Ca de-a DOMNULUI suflare, vrăjmașul
A fost dintr-odată-ndepărtat;
Și cu râvnă nouă, de Dumnezeu dată,
În lucrare iar ne-am adunat.

Neem. 4.18 Măreț tablou! La șold cu săbiile,
Poporul zidește continuu.
Iar purtătorii – cu-o mână pe spadă,
Cu alta la muncă – îi vezi și tu?

Neem.4.19 Auzi tu glasul lui Neemia?
„Noi suntem împreștiați pe zid,
Zidul e lung, lucrarea e mare;
La luptă, trâmbița să ne cheme rapid.

Neem.4,20 În locul unde trâmbițele sună,
Adunați-vă în jurul lor.
Zidiți, căci – până trâmbița răsună,
L-avem cu noi pe Domnul domnilor!”

~~~~~

Copil al lui Dumnezeu, n-auzi din harpă,
Pe strune, un Nou Legământ făcut?
Răsunetul trâmbiței nu-ți pare,
Că-ți face un alt sunet cunoscut?

Pentru toți cei ce Domnului slujesc
La-nălțarea zidului cerut,
Evr. 11,10 Marele Arhitect și Creator
Aceași alegere a făcut:

Când ultima piatră va fi zidită,
(Poate va fi chiar de mâna ta?)
1 Tes.4,16 Venind cu trâmbița lui Dumnezeu,
1 Cor.15,52 Din cer, pe Domnul nostru-L vom vedea.

Cu strigăt poruncitor, puternic,
Cu tonul arhanghelului, da,
De la capătul lumii îi cheamă
Matei 20,8 Pe lucrătorii iubiți, ceata Sa.

De nu vrei atunci să-ți pierzi răsplata
Și să stai cu mâini goale-n fața Lui,
Azi cu-ncredere copilărească
Să ceri cunoașterea voii Lui.

Luca 12,8 În față îngerilor și-a Tatălui Său,
Mat. 10,32 - De I-ai slujit cinstit- te va mărturisi.
Tu pleacă-ți azi genunchii și spune-I:
Isaia 6,8 „Mântuitorule, trimite-mă, sunt aci!”

Nr. 7 Mai este întemeiată dogma despre jertfa de ispășire înlocuitoare a lui Hristos?

Următoarele pagini sunt o copie din primul fascicul al scrierii
**„Întrebări arzătoare asupra concepției despre lume,
cu răspuns pentru oamenii moderni, care gândesc”,
de Ludwig von Gerdtell.**

Scrierea este prin aceasta recomandată foarte călduros!

Dacă un anarhist aruncă cu o bombă într-un conducător simpatizat de toți, care îl sfârtecă îngrozitor și-l omoară, atunci chiar și lumea decăzută moral rămâne stupefiată asupra nebuniei etice al unui asemenea monstru și cere cea mai aspră pedeapsă imaginabilă.

Și Dumnezeu?

El a transformat această *mișelie* diabolic de josnică împotriva Persoanei Sale, în jertfa de ispășire pentru salvarea acestor rebeli; *la lovitura de pumn* primită în sfânta Sa față a răspuns cu *o sărutare*. Sub cruce putem medita la ceea ce înseamnă să aduni cărbuni aprinși pe capul vrăjmașilor tăi. Noi am făcut răul cel mai mare lui Dumnezeu și Dumnezeu ne-a făcut cel mai mare bine, și anume, ambele în același ceas. Pe Golgota, noi am îndreptat parul urii noastre, cea a lui Cain, împotriva lui Dumnezeu, dar Dumnezeu a bătut în cuie peste el traversa dragostei Sale. Aceasta înseamnă crucea. Este cea mai minunată ilustrație în faptă a lui Dumnezeu, din Luca 6,31-36. Aici este arătat că Dumnezeu, la fel ca Isus, trăiește ceea ce predică.

Marea jertfă s-a făcut, dreptatea și pacea s-au sărutat, împăcarea s-a realizat.

Aleluia!

Pentru Dumnezeu, odată cu moartea lui Hristos a fost împlinită întâi numai condiția obiectivă prin care El, ca Suveran al lumii, a putut să facă să se propovăduiască omenirii o amnistie, mai ales pentru aceia care voiau să se întoarcă la El.

Numai posibilitatea, dar nu și realitatea mântuirii oricărui rebel, care poartă chip de om, a fost dată odată cu moartea lui Hristos. Jertfa Lui de ispășire nu este în nici un caz o compensație legitimă pentru lipsa de ascultare a păcătosului, astfel ca Dumnezeu să poată să ne scutească de ruperea cu vechea noastră viață de indiferență, de vrăjmășie și de indolență față de El. Într-adevăr, inima de Tată a lui Dumnezeu stă acum larg deschisă pentru orice păcătos, dar mântuirea Lui propriu-zisă este legată de două condiții subiective, care stau la fel de tare, de neclintit, ca și tronul lui Dumnezeu și crucea lui Hristos. Și anume, păcătosul trebuie să se pocăiască și să creadă în Hristos, adică să se întoarcă la Dumnezeu. În secunda în care păcătosul se pocăiește și crede în Hristos, mântuirea lui a devenit o realitate dintr-o simplă posibilitate.

Este uimitor și în același timp impresionant să observăm cum mulți din vremea noastră, chiar și asemenea oameni care susțin că într-adevăr cred în Isus, vorbesc despre doctrina fundamentală a Evangheliei apostolice, a osândeii veșnice, dar numai ezitând și cu „precauție extremă”, adică astfel, ca oamenii să nu observe. Pentru nimeni, care citește Noul Testament până la capăt, imparțial în această privință, nu poate să rămână îndoielnic faptul că Isus și apostolii Lui vorbeau adesea și deslușit despre chinul veșnic, irevocabil și nesfârșit - adică în sensul cel mai strict - al celor care au auzit pe pământ vestea bună despre Isus, dar nu s-au supus acesteia.

Această realitate, pe care Dumnezeu a pus-o să fie proclamată lumii în același timp cu vestea împăcării prin sângele lui Isus, pare să fie antipatică în adâncul sufletului slăbiciunii sentimentale a epocii noastre decadente, care bea nelegiuirea ca apa, - aceasta se înțelege filozofic - dar ea rămâne totuși o parte integrantă esențială a Evangheliei apostolice, care este în același timp un postulat negativ al crucii pentru o gândire neabătută, plină de caracter, evlavioasă.

Cine L-a respins definitiv pe Isus la cruce sau chiar și numai că nu L-a acceptat din indiferență, a comis prin aceasta fărădelegea fărădelegilor. Pentru orice conștiință juridică sănătoasă, mărimea unei pedepse trebuie să se orienteze după mărimea fărădelegii. Mărimea unei fărădelegi depinde de gradul de obligație al nelegiuitului față de persoana căreia îi greșește. De exemplu, dacă un băiat își bate un coleg, atunci delictul lui nu este așa de mare ca și când ar da în mama lui. Dacă un muncitor aruncă cu o piatră în alt muncitor, atunci este mai puțin culpabil decât dacă ar arunca cu piatra după împăratul său. Dar Persoana lui Dumnezeu stă infinit mai presus de toată creația cunoscută și necunoscută. Prin urmare, obligația păcătosului să-L iubească și să-I slujească din toată inima este nesfârșită, corespunzătoare cu rangul unic și însemnătatea lui Dumnezeu pentru univers. Dar cine Îl respinge pe Dumnezeu comite cea mai mare fărădelege imaginabilă, care cere, de asemenea, cea mai dură pedeapsă imaginabilă pentru rebel. Și respingerea lui Dumnezeu nu permite pentru păcătos nici o acordare de circumstanțe atenuate în aceste împrejurări în care a avut ea loc. Căci mai mult decât a făcut Dumnezeu la cruce pentru păcătos, Dumnezeu nu putea să facă și mai puțin decât cere El, nu putea nicicum să ceară. Păcătosul trebuie să vină așa cum este și atunci Dumnezeu îl va accepta ca pe copilul Lui foarte iubit. El va face totul nou în lăuntrul lui devastat. El îi va garanta dezvoltarea în caracterul lui Isus. Stăpânul suveran al lumii stă implorând și cerând în fața păcătosului, îi arată jertfa Lui infinită, pe care El a adus-o de dragul lui și îi solicită prietenia.

Rebelul, care refuză această mână de har, de Doctor, de Prieten și de Tată a lui Dumnezeu, a devenit prin aceasta evident în răutatea inimii lui și în josnicia atitudinii sale diabolice; el s-a făcut vinovat față de Dumnezeu de înaltă trădare în forma cea mai de disprețuit și pentru această cea mai mare fărădelege imaginabilă a meritat, corespunzător, și cea mai dură pedeapsă imaginabilă. Și aceasta constă, fără îndoială, într-o viață de nefericire nemărginită, fără posibilitatea să poată să-i pună vreodată capăt în osânda veșnică. Și aceasta este necesară, dreaptă și rațională pentru acela care Îl înțelege pe Dumnezeu și crucea. Iar omul care propovăduiește Evanghelia fără să sublinieze osânda veșnică la fel de clar și de univoc ca dragostea iertătoare și mântuitoare a harului lui Dumnezeu, se face vinovat de o delapidare în mesajul lui Dumnezeu și de o neloyalitate crasă. Crucea spune: „Dumnezeu este dragoste, dar legea rămâne lege și Dumnezeu rămâne Dumnezeu și El nu este o jucărie a creaturilor Sale.” Negarea osândeii veșnice este semnul unei inimi trufașe, încă neînfrântă cu adevărat.

Și dumneavoastră, cititorule, stați în clipa aceasta în fața destinului dumneavoastră, căci stați în fața lui Isus. Cu mâna pe inimă, credeți din toată inima în Isus? Ați acceptat împăcarea în sângele Lui vărsat spre iertarea păcatelor dumneavoastră? Fiți milostiv față de dumneavoastră înșivă și deveniți cinstit! Este vorba, pur și simplu, despre problema existenței dumneavoastră. Vă rog, nu răspundeți pripit, numai pentru a evita această problemă supărătoare a conștiinței! Dacă credeți că vă puteți permite să spuneți „da”, atunci pot să întreb: Este Hristos și stăpânul capului dumneavoastră? Cuvintele Lui vă sunt cuvinte regale, pe care nici nu le suciți și nici nu le răstălmăciți? Este Cuvântul Său domn peste conștiința, voința și temperamentul dumneavoastră? Aveți dorința serioasă de a vă organiza viața zilnică după principiile Noului Testament? Dacă nu, atunci vă înșelați în privința iertării dumneavoastră, atunci creștinismul dumneavoastră este o autoînșelare în ochii Stăpânului. Nu ar fi atunci mai bine, în loc să citiți până la capăt această prelegere, să îngenuncheați imediat aici, să-L chemați pe Isus, să apucați jertfa Lui și să Îi promiteți apostolatul dumneavoastră? Isus vă caută și vă iubește. Nu este o întâmplare că acum citiți această prelegere. Dumnezeu Însuși a făcut să fie așa, spre salvarea dumneavoastră. Poate sunteți deosebit de profund vinovat înaintea lui Dumnezeu? Dar îndurarea Dumnezeului dumneavoastră nu cunoaște margini, dacă duceți vina dumneavoastră la piciorul crucii. Este vorba numai despre întrebarea: Vreți sincer să rupeți cu trecutul dumneavoastră? Vreți să luați asupra dumneavoastră, de dragul lui Isus, mânia prietenilor din lume și a familiei, care poate că vă

vor urî ca pe un soi de spărgător de grevă? Dacă vreți, atunci și Isus va rupe lanțurile obiceiurilor rele învederate. El vrea să pună pacea Lui ca un balsam în inima dumneavoastră sălbatică, zdrențuită, fără adăpost. Veți începe, ca fiul pierdut, să deveniți bucuros în Dumnezeu. Veți începe să deveniți om în sens deplin. Poate suspinați pentru faptul că sunteți, fără o cunoaștere mai profundă a păcatelor, rece ca marmura față de Dumnezeu? Cu toate acestea, puteți veni. Jertfa de la cruce acoperă și răceala inimii dumneavoastră înaintea lui Dumnezeu. Să nu faceți, vă rog, greșeala să așteptați după cunoașterea păcatelor, în loc să-L acceptați pe Isus. Mulți s-au pierdut pentru totdeauna din cauza acestei nebunii. Veți obține de la Isus o recunoaștere mai profundă a păcatelor, o claritate mai mare asupra esenței creștinismului apostolic veritabil, dar abia după predarea dumneavoastră lui Isus. Deplina, irevocabilă predare lui Isus a voinței dumneavoastră, a păcatelor, a trecutului și a viitorului dumneavoastră, a grijilor și speranțelor dumneavoastră, este primul pas urgent pe care, fără să vă puneți în primejdie, nu aveți voie să-l amânați. Dumnezeu dorește și așteaptă acest pas de la dumneavoastră. Priviți la marea jertfă! Vreți sau nu vreți? Dumnezeu vrea să devină acum Dumnezeu și Tatăl dumneavoastră.

Dar dacă vă veți anestezia conștiința cu cloroformul creștinismului personal, dacă veți întoarce spatele lui Isus cu multă vorbărie, atunci comiteți o sinucidere spirituală în forma cea mai înfiorătoare și cea mai nebunească. Crucea de pe Golgota, care arată celor naufragați calea salvării ca un far pe plaja pustie a istoriei, vă învață apoi felul răsplătirii care vă așteaptă. Căci crucea nu este numai jertfa de ispășire, ci și degetul lui Dumnezeu, ridicat amenințător împotriva dumneavoastră, avertismentul misterios către dumneavoastră, cel nedispus la pocăință, strigătul de mâhnire a lui Dumnezeu pentru păcatul dumneavoastră uriaș, nerecunoscut, nepăsător. Căci această cruce tună tăcut prin veacurile istoriei, vuisse peste toate ținuturile pământului, trâmbițează pentru dumneavoastră și pentru toți cei care mai au urechi de auzit: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit, căci după ispășire vine repede răsplătirea dură cu paloșul înfocat al dreptății, ziua pierzării pentru pustiitorii pământului. Dacă se face aceasta cu copacul verde, ce va fi cu tine, cel uscat, cel definitiv nepregătit pentru pocăință? Grăbește-te și salvează-ți viața!”

Această cruce este profetul înspăimântător pentru judecata dumneavoastră viitoare, pentru răfuire: dinte pentru dinte, ochi pentru ochi, dacă nu vă întoarceți sincer spre acest Om al durerii. Și dacă îndrăzniți să susțineți împotriva lui Hristos că este imposibil ca osânda veșnică să poată fi aplicată asupra dumneavoastră de către Dumnezeu dragostei, atunci această stratagemă va face tot așa de puțină impresie asupra tuturor sfinților Săi, câtă a făcut calomnia lui satan la adresa lui Dumnezeu asupra îngerilor loiali.

Ei toți vă vor arăta această cruce în ziua judecății, dacă veți îndrăzni să-I spuneți lui Dumnezeu: „Am știut că ești un om aspru”. Și veți amuți și veți fi nespuse de nefericit pentru totdeauna. Căci crucea este apologia lui Dumnezeu, este teodiceea noastră.

Nr. 8 Din întuneric la lumină

XI

De pe căile greșite ale unei instruiți fără legătură cu Dumnezeu, la pacea care este în Isus

Am ajuns la universitate ca ateu, care a terminat cu creștinismul din convingere. Dar când am văzut goana necugetată după plăceri a colegilor mei, m-am speriat de învățăturile materialismului pe care, ca și ei, le susțineam, numai cu deosebirea că ei suportaseră deja consecințele practice. Am învățat să urăsc aceste învățături pentru că le-am văzut roadele și a trebuit să le detest. Și totuși, credeam din scrupulozitate că trebuie să țin tare de părerile mele,

pentru că trebuia să le consider incontestabile științific. Aș fi dat un milion, dacă l-aș fi avut, dacă cineva mi-ar fi putut contesta acest materialism, în definitiv urât de mine. Dar aproape toți bărbații pe care studentul îi admira ca pe niște caractere mature și autorități științifice, fie nu vorbeau deloc, fie vorbeau cu dispreț despre religia lui Isus. Profesorii de teologie dovedeau cunoștințe însemnate și o mare agerime a criticii. I-am admirat dar am și observat că ei înșiși nu aveau nici o certitudine personală asupra lui Dumnezeu și a lui Isus. Simțeam că „toate acestea încă nu erau ceva autentic”, dar nu puteam spune ce era, de fapt, autentic. Firește că nu am dreptul să-mi generalizez experiențele personale, dar știu că așa ca mine au pățit și pășesc multe alte sute și mii de tineri din studențime. Am ascultat și teologi pozitivi. Dar eu voiam adevărul și certitudinea cu orice preț, fie că era de la materialisti, de la teologi sau de la anarhiști. Printre profesorii de teologie am auzit, într-adevăr, pe câte unii vorbind despre Isus cu o oarecare căldură, dar n-am auzit niciodată vreun profesor povestind cum a fost el născut din nou, cum a ajuns el la siguranța că Dumnezeu trăiește și la siguranța iertării păcatelor sale. Nu vreau să acuz, ci doar să spun cum mi-a mers. Mă bucur dacă alții au trăit altceva. N-am auzit niciodată un profesor pozitiv spunându-le pe nume păcatelor mele, de la catedră, astfel încât să mă fi trezit. Și nici n-am auzit ceva, nici despre posibilitatea primirii imediate la Dumnezeu prin sângele lui Isus, nici despre primejdia osândeii veșnice, spre care mă năpusteam neștiind și nebănuind nimic. Și nici n-am cunoscut până pe la 22 de ani vreun om, care s-o fi luat într-adevăr în serios cu principiile Noului Testament. Studentul vede pe de o parte numai creștinismul de nume, fără putere, bunăoară al femeilor și al fetelor cu care el dansează o dată, ocazional, pe de altă parte năvălește împotriva lui, din lecturi și din ziar, torentul tulbure al necredinței. Și dacă n-ar fi fost inima sălbatică, neliniștită din pieptul meu, m-aș fi scufundat în mocirla goanei după plăceri. Ca student am fost un om nefericit. Am căutat fericirea oriunde am sperat că o s-o găsesc: în sălile de bal și în galeriile de tablouri, în călătorii și în cazinouri; am citit cărți care purtau titluri de felul „Cum voi deveni fericit?”, am căutat siguranța în amfiteatrele de filozofie și sub amvoanele bisericilor, dar mă întorceam mai chinuit și totul devenea pentru mine mai îndoielnic și mai nesigur. Cred că dacă Dumnezeu nu mi-ar fi trimis în semestrul al cincilea un bărbat care mi-a înțeles îndoiala și care experimentase personal nașterea din nou, aș șede acum în celula unei case de nebuni sau aș fi culcat în mormântul unui sinucigaș. În cel de-al cincilea semestru al meu am pășit pe calea evlaviei, L-am chemat pe Dumnezeu, am ajuns la siguranța că Dumnezeu există, că Isus este Fiul Său, am rupt cu păcatul și cu lumea și de atunci sunt un om fericit, căruia îi este de neînțeles cum a putut atâta timp să fie orb și irațional sub masca rațiunii.

~~~~~

În cuvintele de mai sus își povestește Ludwig von Gerdell convertirea. Mărturiile adevărului, care conțin scrierea lui asupra dogmei despre jertfa de ispășire a lui Hristos, dezbătută în fasciculul acesta, încă vor mai câștiga valoare prin privirea în acest centru al biografiei lui. Atât acea scriere, cât și această istorie a convertirii lui le va da de gândit aceluia care susțin că instruirea lor îi împiedică să-L primească crezând, ca Mântuitor al lor pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, răstignit și înviat. Să se gândească toți cei care folosesc acest fel de a vorbi, că în șirul martorilor lui Isus stau asemenea oameni, ca marele astronom german Johannes Kepler, născut în 1571, decedat în 1630; cancelarul suedez, Axel, conte de Oxenstierna, născut în 1585, decedat în 1634; marele amiral olandez, Michiel de Ruyter, născut în 1607, decedat în 1676; marele savant englez, Sir Isaac Newton, născut în 1642, decedat în 1727; cel mai mare binefăcător german al orfanilor, August Hermann Franke, născut în 1663, decedat în 1727. Patru eroi din oștirea marelui Frederic: feldmareșalul conte de Schwerin, născut în 1684, decedat în 1757; generalul Schmettau, născut în 1684, decedat în 1751; generalul Hans Joachim von Ziethen, născut în 1699, decedat în 1786; generalul von

Belling, născut în 1719, decedat în 1779. Ministrul lui Frederic cel Mare, contele von Pfeil, născut în 1712, decedat în 1784. Marele poet din epoca eliberării Germaniei, Ernst Moritz Arndt, născut în 1769, decedat în 1860.

În ceea ce privește instruirea, cunoașterea, inteligența, confirmarea caracterului, probabil că nu mulți vor îndrăzni să se așeze în acest șir.

Nr. 9 Puterea rugăciunii

Ce minunată și mare e schimbarea doar într-o oră,
Pe care-o petrecem, Doamne-n prezența ta!
Ce sarcini grele și ce poveri iei Tu de pe inimă!
Ce văi aride-nviiorezi prin ploii de binecuvântări! -
Îngenunchem și-n jur totul pare sumbru -
Ne sculăm și iată, pretutindeni totul
Stă-n lumina vie a soarelui, strălucind;
Îngenunchem slabi, amărâți și-n plină putere ne ridicăm! -
Spune, suflete al meu, de ce-ți faci rău singur,
Ție și altora, și nu ești tare mereu?
De ce vrei să porți griji, poveri mai departe,
De ce mereu slab, rece și laș să fii,
De ce să fii fricos – când te poți ruga,
Când la Domnul-s pace, mângâieri, putere, curaj?
Arhiepiscop French

Nr. 10 Trezirea din Țara Galilor

(Prin întrebuințarea unor relatări de încredere și a unor comunicări personale)

Comitatul Țării Galilor

Ochii credincioșilor întregului pământ sunt îndreptați spre Țara Galilor. Comitatul Țara Galilor, din vestul Marii Britanii, constituie un ținut muntos masiv, care este tăiat de văi adânci și străbătut de lanțuri muntoase puternice. Acestea din urmă se înalță la culmi atât de mari, încât cele mai înalte piscuri muntoase ale Marii Britanii se află în Țara Galilor. Singurul mare șes al țării este în sudul câmpiei de la Glan-Morgan. Țara este aproape exact așa de mare ca provincia Westfalia, dar considerabil mai slab populată. Numai a cincea parte a țării este teren arabil, cam două cincimi sunt pajiști și două cincimi nu sunt bune pentru cultivat din cauza structurii stâncoase.

Munții sunt fie pleșuvi, fie acoperiți cu vegetație aridă; păduri există numai pe întindere mică. Țărmurile stâncoase, abrupte, cu golfurile și promontoriile lor, multele lacuri mici din interiorul țării, numeroasele porțiuni stâncoase cu căderile de apă, văile muntoase mari, adânc săpate, oferă comitatului Țării Galilor o deosebită frumusețe peisagistică.

Capitala, Cardiff (cam 100 000 de locuitori), este situată la Canalul Bristol. Ea are caracterul unui mare oraș-port și comercial și este un loc principal de proveniență a cărbunilor din Anglia. Țara Galilor posedă două mari zone carbonifere; cea sudică are o întindere în lungime de 133 de kilometri. Dar acolo există și mine de fier, de plumb, de cupru, de zinc; prin urmare, mineritul constituie o ramură principală de activitate.

Locuitorii din Țara Galilor - cam un milion și jumătate – sunt un trib celtic ce și-a păstrat caracteristica și limba. Limba din Țara Galilor nu este vreun dialect englez, ci o limbă

deosebită, așa că un englez nu poate nici să citească Biblia în limba galeză, nici să înțeleagă cântările. Galezii au fost până acum priviți cam peste umăr de către englezi. Locuitorii din Țara Galilor sunt numiți „cel mai muzical popor de pe pământ”. Un englez i-a numit „un popor de păsări cântătoare”. Caracterul național este ușor iritabil, înclinat spre patimă.

Populația aparține în mare parte bisericilor protestante libere, printre care sunt reprezentate diferitele dominațiuni, în mod deosebit baptiștii și metodiștii. Aparținătorii Bisericii de stat constituie numai o fracțiune.

Toți cunoscătorii țării confirmă că acest popor, prin școlile duminicale la care iau parte de multe secole toate clasele populației, chiar și adulții de toate vârstele, posedă o cunoaștere temeinică, frapantă a Bibliei. Aici se adaugă că tinerii și bătrânii știu cântările creștine pe dinafară prin școlile duminicale, așa că toți pot cânta împreună, fără să folosească o carte de cântări. Astfel a fost acest popor în mod deosebi pregătit pentru trezire. Firește că aceasta nu exclude ca – mai ales printre miile de mineri și în mijlocul traficului capitalei – viciul să nu-și găsească reprezentanții și păcatul să nu aibă robii lui.

Ce este o trezire și cum se prezintă aceasta din Țara Galilor sub ochii lumii?

Prin *trezire* se înțelege o acțiune așa de puternică a Duhului Sfânt asupra populației unui oraș sau a unui ținut, încât toți să fie atinși de efectul Cuvântului lui Dumnezeu. Înfrângerea vrăjmașilor declarați ai credinței, convertirea păcătoșilor cunoscuți în oraș, împăcarea dușmanilor înverșunați sunt efecte pe care nimeni nu le poate trece cu vederea. Aici s-au convertit sute, câteodată cea mai mare parte a populației unei localități. Lumea trebuie, vrea sau nu vrea, să ia notă de mișcarea Duhului Sfânt. Asemenea treziri au existat, în proporție mai mică, nu numai în America de Nord pe vremea lui Whitefield (născut în 1714, decedat în 1770) și a lui Finney (născut în 1792, decedat în 1876), în Anglia prin slujba lui John Bunyan (născut în 1628, decedat în 1688), ci și în Germania, în locuri diferite, de exemplu, în Hannover prin Ludwug Harms (născut în 1808, decedat în 1863), în Württemberg, în zilele lui Blumhardt (născut în 1805, decedat în 1880).

Aceste mișcări produse prin Duhul Sfânt au fost mereu libere de orice amestec politic și de entuziasmul pentru scopuri naționale. Orice trezire adevărată se justifică prin convertirile clare ale multor păcătoși, prin curățirea, sfințirea și unificarea poporului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt intră în arenă cu putere divină, dă de pământ cu mărturisirile de credință speciale, modelate de oameni, cu ceremoniile și dezbinările, îl așează pe Isus în mijlocul poporului Său mântuit, pe locul suveranului, care I Se cuvine. Rezultatul este adorarea Mielului lui Dumnezeu în mijlocul Adunării Sale, realizarea unității poporului lui Dumnezeu, triumful asupra puterilor întunericului.

Poate că n-a existat niciodată în Biserica creștină, din ziua Cincizecimii și din zilele apostolilor, un eveniment care să poată fi comparat în putere covârșitoare, în profunzime și extindere cu trezirea de acum din Țara Galilor. Mișcarea a început în noiembrie 1904; acum deja se estimează în Țara Galilor cam 100 000 de noi convertiți, adică în toată țara revine un nou convertit la 15 locuitori. Se pare că în nordul și în sudul țării ar exista deja câte o localitate unde nu se mai găsește nici un om neconvertit, (exceptând copiii mici), și mișcarea încă mai crește, atât în întindere, cât și în profunzime. Între aparținătorii diferitelor denominațiuni stăpânește cea mai mare armonie și unitate. Hristos cel înviat este și rămâne punctul central al închinării, al credinței și izvorul puterii într-un mod cum n-a fost în nici una din trezirile anterioare.

Birturile se golesc tot mai mult, într-o localitate a trebuit să fie desființată și ultima cârciumă. În multe localități sunt ținute sâmbătă seara, de la ora zece și jumătate până la unu și jumătate noaptea, adunări pentru bețivi. Într-un district au trebuit returnate încărcături întregi de vagoane cu bere; birtașii n-o mai puteau vinde. Într-un sat n-a mai fost vândută într-

o săptămână decât o halbă cu bere, în altă localitate numai trei halbe. „Trezirea este lucrul cel mai rău care mi s-a întâmplat vreodată în afacere”, a spus de curând un cârciumar. „De când trezirea este în desfășurare, n-am mai auzit nici o înjurătură de la minerii noștri”, a mărturisit un supraveghetor. Un negustor a primit un mandat poștal cu un conținut de peste o sută de mărci și remarca: „Banii conștiinței”; el poate admite numai că ei provin de la unul convins de vinovăția lui în adunări.

De la sine înțeles că și băieții de șantan și de distracție trebuie să-și ia catrafusele. Meciurile de box au încetat. Actorii, cântăreții și cântărețele de concert și de operă se convertesc și acum refuză, sărmanii, să „amuze” lumea care aleargă spre pierzare. Polițiștii și avocații, judecătorii și funcționarii de la închisoare aproape că nu mai au ce să facă. Un judecător de pace, care odinioară avea de tratat săptămânal 70, până la 80 de cazuri, a relatat că acum nu mai are de rezolvat decât două în medie pe săptămână. Un judecător din Swansea declară: „De zeci de ani este prima dată că n-am avut nimic de făcut peste Crăciun și Anul Nou și această situație o datorez trezirii, care a cuprins poporul nostru.” După raportul poliției din Abercarn, un oraș de 21 000 de locuitori, în săptămâna Anului Nou nu s-a petrecut nici măcar un act de dezordine. Ca și în alte localități, și aici primarul a putut să-i dea căpitanului de poliție o pereche de mănuși albe – dovada ce ține de obiceiul țării după datina veche, că poliția poate sărbători pentru că nu se petrec delictе. Altfel, în perioada Crăciunului și a Anului Nou se petreceau cele mai multe tulburări ale liniștii, bătași și altele asemănătoare.

Într-o casă, unde trebuia să aibă loc un meci de box, în locul acestuia a fost ținută o oră de rugăciune; ziarul de seară a relatat atunci, în loc de rezultatul meciului, despre convertirile care au avut loc în acea zi. Unele persoane și familii, care erau învrăjbite între ele, s-au împăcat; datoriile vechi, în parte uitate, au fost plătite. Despre unele localități se relatează că muncitorii produc acum în același timp mai mult decât înainte, cu toate că în minele de cărbuni oamenii se roagă și cântă. Un conductor de cale ferată spune că acum este o plăcere pentru el să-și facă treaba, pentru că în vagoane este așa de plăcut, ba chiar cucernic. De curând, Sir Marchant Williams, președintele Curții de Justiție din Mountain Ash, și-a exprimat convingerea că marea reducere a activității tribunalelor este în legătură cu trezirea. „Noi nu ne-am îndeletnicit cu cauza, ci cu roadele mișcării”, s-a exprimat el, „și acestea sunt bune; nu putem decât să dorim și să sperăm că vor dura.”

Episcopul de la Dorking a petrecut de curând o vreme incognito în Țara Galilor, pentru a putea cunoaște lucrarea Duhului lui Dumnezeu prin contemplație proprie. El a întrebat un jandarm de pe stradă, ce părere are el despre toate acestea. „Păi”, a răspuns acesta, „oamenii de aici nu aparțin neapărat soiului celui mai civilizată; pentru ei nu contează că suntem tratați ca o minge de fotbal, dar de două luni nu s-a mai petrecut nimic de felul acesta. În ținutul nostru avem 22 de cârciumi și distilerii, dar în ultima vreme n-au câștigat suficient ca să-și plătească gazul; foștii lor clienți își petrec tot timpul liber în adunări.”

Mișcarea a intervenit profund în viața socială a populației. Într-un oraș de provincie, acum un an, instanța s-a ocupat de problema să organizeze propriul tribunal regional și să mărească numărul funcționarilor poliției, deoarece numărul de până atunci nu mai făcea față la multele cazuri de beții și infracțiuni de tot felul. Astăzi nu se mai gândește nimeni la o asemenea creștere a puterii de stat, deoarece astăzi nu mai este suficient de ocupat numărul mic al polițiștilor de mai înainte.

„Lucrul acesta nu se face nici prin forță, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”, zice DOMNUL oștirilor” (Zaharia 4,6)

Nu numai publicații englezești, lumești, se preocupă cu evenimentele din Țara Galilor, ci și la noi, în Germania, încep să se intereseze de mișcare asemenea ziare, pe care nu le-am fi crezut în stare. Așa scrie corespondentul de presă al „Cotidianului berlinez” din 2 martie:

În Țara Galilor, deja de acum câteva luni a luat naștere din mijlocul poporului o mișcare religioasă, care s-a întins curând peste pășunile verzi ale munților, în văile active, în adâncul pământului, în minele întunecoase, unde oamenii se luptă greu pentru existență.

Am încercat în sudul ținutului Țării Galilor să obțin o dare se seamă asupra iscării acestei mișcări, dar n-am ajuns la nici un rezultat concret. În consecință, m-am adresat pentru informații unor personalități diferite, prieteni cu mine, bine familiarizați cu circumstanțele din Țara Galilor. Cea mai prețioasă explicație care mi s-a dat este următoarea: „...Această revitalizare este rezultatul efectului religiei evanghelice asupra unui popor foarte evoluat, plin de viață. ... Totuși, mișcarea este mai mult decât o simplă expresie a unui entuziasm religios. După tot ceea ce am auzit, există o trezire reală a conștiinței religioase, iar consecințele etice, după cum rezultă din scăderea viciului evident și din îmbunătățirea relațiilor sociale, sunt într-adevăr foarte semnificative. ... Lucrarea, care se îmbracă în forma dorită a salvării celor pierduți și respinși de societate, trebuie să fie socotită ca binevenită de către orice reformator social.”

„Gazeta locală berlineză”, „Der Tag”, a publicat acum câțeva vreme un articol intitulat „Mișcarea internațională de trezire”.

„Aceste mișcări sunt puncte culminante ale evoluției religioase, unde religia sfârșeamă îndrăzneț cătușele datinii, dacă trebuie, dă brutal la o parte biserica și clerul, știința și idealurile culturale, teologia împreună cu filozofia și cu forța unei elementare puteri vitale îl revendică pentru sine pe omul întreg, cu toate interesele lui vitale”, se spune aici, iar autorul încheie cu punctul lui de vedere, după o părere așa de remarcabilă: „O mișcare de trezire străbate incontestabil toată lumea protestantă, care depune o mărturie elocventă despre forța vitală enormă a creștinismului biblic protestant tradițional, care depășește toate barierele bisericesti.” Nu sunt acestea cuvinte minunate în coloanele unui ziar politic?

Pe de altă parte nu trebuie să ne mire că în legătură cu trezirea din Țara Galilor, în legătură cu vorbitul, cântatul și rugatul pentru continuarea binecuvântărilor, mulți nu numai că dau din cap, ci, ca și la Cincizecime, fac comentarii batjocoritoare. Asemenea experiențe intime cum fac acum mii de oameni, sunt, în vremurile când ele sunt date numai unora, cunoscute numai în cercurile acelor care sunt cointeresați de ele; acum, în schimb, vorbesc toate ziarele despre ele, și una dintre cele mai profunde taine ale lui Dumnezeu este dezvăluită aici în fața ochilor lumii. Cuvântul spune despre aceasta din urmă: „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește” (1 Corinteni 2,14).

*

*

*

În încheiere, un cuvânt al binecuvântatului evanghelist dr. Torrey, pe care l-a rostit de curând la o adunare de evanghelizare din Londra: „Este marele nostru privilegiu să trăim în una dintre cele mai mari epoci ale istoriei lumii. Peste tot, la întreg orizontul se ivesc zorile. Suflete serioase s-au rugat de ani pentru o revărsare puternică a Duhului Sfânt și astăzi, laudă și mulțumire lui Dumnezeu, putem să apucăm să vedem cum Domnul răspunde la aceste rugăciuni. A existat un timp în viața mea, când am dorit să fi trăit în zilele lui Wesley și ale lui Whitefield. Acum îmi mulțumesc lui Dumnezeu din adâncul inimii că trăiesc în anul 1905; căci sunt convins sus și tare, că anul 1905 și anii următori vor fi cei mai mari ani pe care lumea i-a trăit vreodată, pentru că Dumnezeu va descoperi aici în mod minunat puterea Lui de salvator. Da, Dumnezeu lucrează și El nu lucrează numai în Țara Galilor. El lucrează în toată Anglia, în Irlanda, în Scoția, în America (și, slavă Lui! – chiar și în Germania!); El lucrează în zone îndepărtate de misiune. Și înainte ca acest an să se sfârșească, bărbați din toate locurile

pământului își vor pleca capul, și tăcând, și cu venerație, se vor închina pentru ceea ce a făcut Dumnezeu.”

Uneltele lui Dumnezeu

În Țara Galilor, din sat în sat, din oraș în oraș, binecuvântarea Domnului se propagă ca un foc care se extinde, în nici un caz legată de anumite persoane și de Cuvântul pe care îl propovăduiesc, ci aprinzându-se ca o flacără care se înalță, în întâlnirile de sub pământ ale minerilor sau ale unei cete de femei și copii care se roagă într-o capelă mică din sat.

Conducătorii mișcării s-au adresat în primul rând *copiilor lui Dumnezeu* și i-au rugat să se cerceteze înaintea lui Dumnezeu, să înlătore orice obstacol dintre ei și Dumnezeu și să stăruiască serios ca să poată să ajungă în contact real cu Dumnezeu. Consecința acestui fapt a fost că s-au înmulțit convertirile într-un mod minunat. Păcătoși împietriți, chiar batjocoritori au fost convertiți fără să li se adreseze nici măcar un cuvânt. De îndată ce căile au fost curate și limpezi, Domnul a putut să lucreze nestingherit prin ele; El a acționat direct asupra inimilor într-un mod vizibil și supranatural.

În timpul perioadei de trezire s-a dus lipsă cu desăvârșire de personalități omenesti eminente, de anumite organizări sau metode. Câțiva creștini tineri, necunoscuți până atunci, s-au predat cu totul Domnului, s-au supus în ascultare necondiționată Cuvântului Său și au acționat apoi asupra celorlalți colegi, ca să facă și ei la fel. Ei au zorit să se aplaneze disputele, să se repare nedreptatea făcută, să se rupă cu toate îndoielile, să nu se lase neîndeplinită nici o datorie și să se predea Domnului în rugăciune. Consecința a fost mereu aceea, că îndată ce Dumnezeu a putut să-i aducă pe credincioși la mărturisirea publică a păcatelor lor, atunci și necredincioșii au strigat după har și s-au întors spre Dumnezeu. Nici o denotație nu stă deoparte, orice barieră a căzut.

Cu toate că trezirea din Țara Galilor nu este lucrarea vreunui om sau a unui număr de oameni, rămâne totuși, pășind cel mai mult în prim-plan în această minunată mișcare, personalitatea tânărului miner, Evan Roberts.

El este un bărbat tânăr, zvelt, crescut frumos, de 26 de ani. El a lucrat până acum un an într-o mină. Părinții lui sunt metodiști. Convertirea lui a avut loc abia în urmă cu 15 luni, cu toate că deja de ani era membru al bisericii și învățator de școală duminicală. Propriile lui cuvinte au fost: „Oamenii spun că sunt metodist. Eu nu știu ce sunt. În focul Duhului Sfânt s-a topit tot sectarismul. Toți oamenii care au devenit credincioși formează o familie fericită. De ani sunt membru devotat, darnic, al bisericii și așa mai departe; dar abia de curând am ajuns la convingerea că cu toate acestea încă nu eram un creștin. De la această descoperire a venit o lumină nouă în viața mea. De mai mult timp aveam o durere mare în inimă pentru eșecul creștinismului. Arăta așa de trist, așa de trist! M-am rugat și m-am tot rugat; dar nimic nu-mi dădea ușurare. Dar într-o seară, pe când eram în rugăciune în marea mea durere, am adormit. La ora unu m-am trezit brusc și mă aflu cu nespuse bucurie și venerație în prezența nemijlocită a Dumnezeului atotputernic. Patru ore am putut să vorbesc cu El față în față, ca un om cu prietenul lui.”

Am fost întrebat: „Nu era în vis?”

„Nu! Eram treaz de tot. Și nu numai în această dimineață, ci în fiecare dimineață am avut aceeași părtășie minunată cu Dumnezeu. Nu pot s-o descriu. Toată ființa mea părea că experimentează o schimbare. Vedeam totul în altă lumină. Eram conștient că Dumnezeu va lucra în această țară, și nu numai aici, ci în toată lumea.

Am rugat tineretul să se adune, pentru că aveam ceva de spus. Au venit; dar la început n-au vrut să audă nimic. În cele din urmă a coborât totuși aici puterea Duhului și șase tineri s-au predat lui Isus. Dar eu n-am fost mulțumit. „Doamne”, L-am rugat eu, mai dă-mi șase; trebuie să am mai mulți!” Ne-am plecat genunchii împreună. Atunci a venit al șaptelea, al optulea, al

nouălea, apoi curând al zecelea, al unsprezecelea și apoi, în sfârșit, al doisprezecelea. Dar nici unul mai mult. Ei au observat că Domnul mi-a dat al doilea grup de șase și au crezut în ascultarea rugăciunii.”

„Mișcarea nu este de la mine, ci de la Dumnezeu. N-aș îndrăzni s-o conduc. Ascultați de Duhul în toate lucrurile!”

„De ce să-i învăț eu pe alții, dacă îi învață Duhul? Oamenii știu că sunt păcătoși. Ei au nevoie de mântuire. Cunoștință au destulă – hotărârea lipsește.”

În timp ce o sectă se luptă cu cealaltă, diavolul se bucură. Trebuie ca toți să fim una!”

Toți creștinii trebuie să asculte, toți trebuie să lucreze. În Adunarea lui Dumnezeu nu este loc pentru leneși. Ești un trântor? Afară este locul tău!”

Tema lui preferată sunt suferințele lui Hristos. El vorbește despre ele până când se prăbușește în lacrimi. Cu toate că lasă loc pentru lucrarea Duhului, nu permite nici o dezordine. Într-o adunare au fost câțiva prea gălăgioși și atunci el a spus: „Cine vrea să umble cu Dumnezeu, trebuie să trăiască în duhul rugăciunii, în smerenie și evlavie.”

Evan Roberts a trimis acum câteva săptămâni o rugăciune scrisă prietenilor săi, în care se spune:

„Duhule Sfânt, ia în stăpânire și curăță totul spre onoarea Ta și păzește-mă până la sfârșit, dacă există, de fapt, un sfârșit în slujba Ta! Învață-mă să slujesc, fă să nu obosesc în slujbă! Dă-mi bucuria care este legată de slujba Ta! Învață-mă să pătrund în miezul lucrurilor atât cât pot eu și atât de adânc cât vrei să mă conduci Tu, Cel sfânt, Cel drept! Deschide-mi ochii ca să văd lucrarea Ta. Liniștește-mi inima pe care o cureți! Păstrează-mi degetele curate ca să nu necinstesc lucrarea Ta, o lucrare care a costat sânge divin și a fost sfințită de sudoare și lacrimi, da, prin sângele propriu al Domnului meu! Dumnezeule, atrage-mă la lucrarea Ta, păstrează-mă în ea! Fă să păzesc lucrarea Ta și păzește-mă ca pe o unealtă, să-i atrag și pe alții la lucrarea Ta! Intervino în aceste zile pentru lucrarea Ta de dragul împăcării!”

Într-o zi, Roberts a fost luat într-o călătorie. La dus, caii s-au speriat dintr-odată, s-au proptit pe picioarele din spate și au fugit, și anume, la marginea unei pante care cobora aproape vertical 70-80 de picioare. Caii s-au oprit brusc lângă un car de cărbuni cu două roți; Roberts și însoțitorii lui au fost azvârliți afară. Un doctor, poliția și mulți alții s-au grăbit într-acolo. Evanghelistul a fost văzut sub picioarele calului; o roată a carului, din fericire gol, a trecut peste piciorul lui. A fost tras de acolo inconștient. Când a deschis ochii, a spus cu un zâmbet: „Iarși una dintre festele lui satan! Dar nici de data aceasta nu i-a reușit.” Doctorul l-a sfătuit pe Roberts să renunțe la adunarea din seara aceea; dar el nu s-a putut hotărî la aceasta. El a ținut adunarea și nu s-a observat că i s-a întâmplat un accident.

Cineva care a vizitat de curând Țara Galilor, scrie: „Niciodată în viața mea n-am văzut o asemenea luptă pentru sufletele celor încă neconvertiți, ca în Țara Galilor. Ca sfâșiat de durere pentru sufletele pierdute, Evan Roberts invita uneori în lacrimi la rugăciune pentru acestea. „Nu cântați”, striga el plângând cu sughituri, „situația este prea îngrozitoare ca să cântăm; rugați-vă, rugați-vă mai bine!” Bărbați tineri, puternici, cad epuizați înapoi pe bancă, așa ca după o muncă fizică grea, după ce iar și iar L-au rugat pe Dumnezeu să învingă sufletul acesta sau acela. Copii tineri se aud stăruind într-o seriozitate de nedescris: „Veniți, veniți astăzi, mâine poate fi prea târziu.””

Mișcarea poartă un caracter deosebit în măsura în care Dumnezeu Se folosește mai cu seamă *de oameni tineri*.

Într-o adunare de rugăciune, unde au fost prezenți câțiva copii și femei, dar numai un bărbat, un băiat de 13 ani s-a ridicat, s-a rugat și a întonat o cântare, pentru că toți tăceau. Atunci Duhul a venit peste mica adunare; mulți s-au prăbușit înaintea lui Dumnezeu și Domnul a putut din acea zi să binecuvânteze foarte mult adunarea.

De multe ori Domnul S-a folosit în Țara Galilor și de femei. Surorile lui Evan Roberts și alte fete tinere conduceau nu numai cântatul, ci și câte o adunare.

Pe lângă Evan Roberts a ieșit în relief și prietenul și tovarășul lui de muncă din mină, Sydney Evans.

În mod cu totul deosebit se rugau mult pentru smerenia adevărată: „Doamne, smerește-ne, fă-ne fără nici o valoare, fă-ne nimic, ca Tu să poți deveni mare!” Se observa la oameni și în mod deosebit la Roberts, că se temeau să fie adusă onoare vreunui om. Roberts avea o teamă reală că Domnul s-ar putea retrage dacă s-ar fi privit la oameni. Și nici noi n-am auzit vreodată spunându-se despre cineva: „Dar ce frumos a vorbit acesta!” sau ceva asemănător; nu, Domnul era preamărit, totul era plin de laudă și slavă față de Dumnezeu. Se rugau și pentru ca Dumnezeu să smulgă orice perete despărțitor dintre El și copiii Lui și chiar dintre copiii lui Dumnezeu și să-i unească pe copiii Lui în iubire adevărată.

„Încă mai crește puhoiul”, se spune despre o localitate din Monmouthshire; „cum cade roua pe iarbă, așa vine binecuvântarea peste noi, cu roadele de mărturisiri, împăcări, restituiri și reînnoirea deplină, fericită a vieții pentru mulți.”

Cum se petrec lucrurile în adunările de trezire din Țara Galilor

A

Un martor ocular relatează din Cardiff: Am plecat deja la ora șase și jumătate la tabernacol (sala de adunare sau capelă), unde trebuia să fie prima adunare, la șapte și jumătate; și abia am ajuns acolo, că a și început. Din adunare se auzea afară cum cântau, se rugau, era citit un pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu și se depunea mărturie. Cu toate că în mare parte au vorbit și s-au rugat în galeză, efectul Duhului Sfânt a fost totuși asupra noastră unul așa de puternic, încât a trebuit să ne plecăm involuntar.

O conducere a adunării, așa cum suntem obișnuiți la noi, acolo nu s-a găsit deloc în timpul trezirii. Numai Duhul Sfânt are conducerea; oamenii trec în planul din spate. Către ora șapte și jumătate au apărut Sydney Evans și Samuel Jenkins, acesta din urmă era un cântăreț; amândoi au luat loc la amvon. Desfășurarea adunării n-a fost influențată cu nici un cuvânt de la ei. Fără întrerupere s-a cântat, s-au rugat ori s-a depus mărturie. Numai din când în când dispăreau cei doi și atunci am observat că își plecau genunchii înaintea lui Dumnezeu. Să ne imaginăm două fețe tinere, din care iradia dragostea lui Hristos; în jurul amvonului ședeau, liniștiți și tăcuți, slujitori încărunțiți ai lui Dumnezeu, care se lăsau în voia călăuzirii și a efectului Duhului Sfânt. Priveliștea aceasta va rămâne de neuitat pentru noi. Cam către ora nouă și jumătate, Sydney Evans a luat cuvântul pentru aproximativ zece minute și le-a cerut credincioșilor să se cerceteze, dacă între ei și Dumnezeu nu cumva este vreun obstacol care să împiedice binecuvântarea, iar acolo unde este vreo piedică, să se înlăture totul și să se predea în întregime Domnului, ca El să poată lucra; apoi a adresat un cuvânt scurt necredincioșilor.

Dintre mărturiile care au fost depuse, vrem s-o amintim pe cea a unei femei. Ea a spus cam următoarele:

„Încă nu sunt nici trei luni de atunci, când am fost cea mai decăzută femeie și cea mai rea bețivă din Cardiff. Domnul m-a condus într-o adunare și am găsit pace. Acum știu că Domnul a iertat toate păcatele din viața mea trecută și că am găsit pace. Ca urmare a vieții mele stricate, soțul meu s-a despărțit de mine. Imediat după convertirea mea i-am adus la cunoștință că acum am pace cu Dumnezeu și că am devenit o creștină. El mi-a scris înapoi că probabil este adevărat; vreau prin viața mea să dovedesc că acum sunt o bună creștină; și acum, a continuat ea, vreau să rog adunarea să se roage pentru soțul meu, ca și el să găsească pacea.”

Din mijlocul adunării au mulțumit imediat și s-au rugat fierbinte pentru soț; și, uimitor, el era prezent tocmai în acea adunare și a găsit pacea încă în acea seară. Mărturiile minunate de felul acesta există o mulțime.

B

Am călătorit spre satul Curnavon, unde trezirea a început în noiembrie 1904. Acolo, mai bine de o sută de oameni mărturisesc că L-au găsit pe Hristos și că au fost botezați cu Duhul Sfânt. Predicatorii și pastorii acestei localități n-au mai putut să predice de trei luni, pentru că Duhul Sfânt nu le-a permis lucrul acesta. În fiecare zi au loc două adunări în biserici și în capele. Dacă vrei să obții un loc, atunci trebuie să te așterni la drum cu două ore înainte. Adunarea de după-amiază are loc în biserica metodistă. La ora unu orice loc era ocupat, iar adunarea propriu-zisă trebuia să înceapă la ora trei. Când capela a fost plină, toată adunarea a intonat o cântare de laudă al cărei refren a fost reluat de către adunare de vreo douăzeci de ori. El suna așa:

„Who is a pardoning God like Thee,
Or who has grace so rich and free?”
(„Cine-i un Dumnezeu iertător cum ești Tu?
Cine are-un har așa de liber și bogat?”)

După această cântare, bărbații, femeile și tinerii s-au ridicat, s-au rugat lui Dumnezeu așa cum eu n-am auzit niciodată. Iar au răsunit cântări de trezire, și anume, cu un asemenea entuziasm, cu o asemenea seriozitate și o asemenea frumusețe, încât toată inima mea a fost umplută de bucurie. S-au sculat bărbați și au predicat cu cuvinte scurte, dar entuziaste, mântuirea deplină în Hristos; femei și fete tinere au povestit despre harul copleșitor, tinerii îi invitau pe cei neconvertiți la convertire și pocăință. Au fost clipe minunate! Se simțea prezența personală a Domnului. N-a fost o acționare omenească, ceva făcut omenește, nici o neliniște, nici o goană după efect; ci se observa că aici Duhul a primit guvernarea. Inima mea s-a topit în adorare. În lăuntru meu răsuna: Aici este poarta cerului, unde Domnul este adorat în Duh și adevăr. Adunarea a durat trei ore; dar mie mi s-a părut că fuseseră câteva clipe. În aceste trei ore numai Domnul a avut conducerea. Nici un predicator și nici o autoritate omenească n-a îndrăznit s-o preia.

Adunarea de seară trebuia să aibă loc la ora șapte, în biserica baptistă. Abia a fost încheiată prima adunare, că sute de oameni s-au grăbit într-acolo ca să obțină un loc. După reportajul unui ziar englezesc, se pare că această biserică ar avea 2000 de locuri de șezut. Cu o oră înainte de adunare, orice locșor era ocupat. Mulți au trebuit să se întoarcă și să caute loc în altă capelă. Toate denominațiile erau aici una și stăteau pașnic alături. *Toate deosebirile confesionale au fost anulate!* Spiritul de sectă a dispărut. Toți se simțeau una în Domnul. O, ce splendid este acest lucru! Nimeni nu se mai ceartă; toți adoră puterea dragostei, care se descoperă în Isus.

Adunarea a început din nou cu o cântare de laudă, care a fost atât de emoționantă și maiestuoasă, încât mulți s-au topit în lacrimi sub ea.

După cântat, mulți au început să se roage. Duhul rugăciunii a fost turnat peste toată adunarea. Ne rugam pentru o trezire în Anglia, Scoția, Irlanda, Germania, în Elveția și în toată lumea. În timpul rugăciunii te simțai transpus cu totul în prezența lui Dumnezeu.

C

În dimineața de după sosirea noastră speram să găsim în ziare locul unde va vorbi Evan Roberts în acea zi; dar cu toate că ziarele erau pline cu descrierile adunărilor care avuseseră loc, n-am găsit în ele nimic despre viitor. Așa că am mers pe nimerite, după puhoiul de oameni care se înghesuiau spre o capelă din apropiere, unde am ajuns înainte de ora unsprezece.

Încăperea s-a umplut repede; cu toate acestea, adunarea trebuia să înceapă abia la ora două; dar abia se liniștise mulțimea puțin, că cineva a început să cânte; cam de douăzeci de ori

a fost reluată aceeași cântare, între ele unii s-au rugat și așa s-a continuat, până când la ora două și un sfert Evan Roberts a urcat la amvon, pe al cărui perete din spate era situat versetul: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele!”

„Credeți lucrul acesta? Este adevărat?” a spus tânărul bărbat. „Hristos este într-adevăr prezent aici; Cel nevăzut vă înconjoară din toate părțile”, așa a vorbit simplu mai departe, numai uneori întrerupt brusc de cântări începute din adunare, căroră le urmau scurte mărturii sau rugăciuni înflăcărare. Acum Evan pune o serie de întrebări, apoi se înalță un glas și cântă: „Mai aproape, Dumnezeule, de Tine”. Bărbatul de sus, de pe amvon, a căzut în genunchi la aceste cuvinte și a izbucnit într-un potop de lacrimi; și în aceeași clipă au răsunat plâns și sughițuri tari prin toată biserica. A fost o scenă foarte impresionantă.

Atunci, Evan Roberts a vorbit mai departe în cu totul alt ton; din nefericire nu l-am înțeles, dar mi s-a spus că a vorbit aproape fără precedent în puterea Duhului. El a adresat din nou o serie de întrebări de conștiință copiilor prezenți ai lui Dumnezeu: Citiți zilnic din Cuvântul lui Dumnezeu? Petreceți zilnic un timp în liniște, cu rugăciune înaintea Domnului? Faceți tot ce puteți pentru Mântuitorul?

* * *

În localitatea Maesteg, Evan Roberts a spus la începutul adunării: „Este o piedică aici, care trebuie înlăturată înainte să putem începe. Este cineva în mijlocul nostru, care trăiește în ceartă cu fratele lui.” Când după mai multe invitații nu s-a anunțat nimeni, cineva a propus să se întrebe în engleză, deoarece poate că persoana în cauză nu înțelege galeza. „Nu, nu este englez.” În cele din urmă a răsunat o voce nesigură dintr-un colț: „Eu am fost dezbinat cu fratele meu. Eu l-am iertat, dar el nu vrea să mă ierte.” „Este fratele aici?” a întrebat Roberts. „Nu știu”, i s-a răspuns. În sfârșit, un om a spus: „L-am iertat pe fratele meu.” Atunci evanghelistul a strigat bucurios: „Aceasta a fost! Acum putem cânta!” Și cântatul a început cu un asemenea entuziasm, încât chiar și după ce Evan Roberts a părăsit sala, acesta a continuat mereu.

* * *

În timpul unei șederi în Liverpool, Evan Roberts a stat într-o adunare mare, mult timp tăcând, în rugăciune. În sfârșit, s-a sculat și a spus: „Aici este un blestem. Acum trei ani o fată i-a promis Domnului că se duce ca misionară. Ea și-a încălcat juruința.” Adunarea a intrat în agitație mare. După mai mult timp a ieșit o fată în față și a mărturisit: „Eu sunt aceea – eu am făcut această juruință și n-am împlinit-o.” Apoi a promis că o va împlini. Toată adunarea a fost convinsă, în emoție adâncă, despre puterea și prezența Duhului sfânt.

D

În periodicul lunar „The Eleventh Hour” citim printre altele:

Unde Duhul Sfânt este recunoscut și stimat de toți, acolo nu este nici o dezordine. Dar Duhul Sfânt este foarte sensibil. Acum câteva zile, evanghelistul care venise din Anglia în Țara Galilor, într-o adunare, a spus: „Evan Roberts este în zilele noastre cel mai mare „revivalist” (adică predicator al trezirii).” Această lăudare a omului l-a întristat pe Duhul Sfânt; imediat s-a iscat dezordine. Unii au început să aplaude și apoi să protesteze când din această cauză au primit o muștrare de la un predicator; părea că o scenă dureroasă era în perspectivă. Atunci, unul dintre cei care au bătut cel mai tare din palme a căzut în genunchi și și-a recunoscut greșeala în adâncă zdrobire și a cerut îndurare. Cei care l-au aprobat au fost

astfel potoliți; Duhul Sfânt a fost recunoscut și adunarea a continuat ca mai înainte. Ce îndemn la rugăciune este totuși acesta, ca lucrarea lui Dumnezeu să se mențină curată!

E

Într-un alt reportaj se spune:

Aici nu există nici organizație, nici director, cel puțin nici unul care să fie vizibil pentru un ochi omenesc. În capelele ticsite nu se aude nici muzică instrumentală. Duminică seara n-a ieșit nici un ton din tuburile de orgă. N-a fost nevoie de instrumente, pentru că înăuntru și afară, sus și jos și de jur-împrejur se auzeau glasurile mulțimii care se ruga; așa cum aceste rugăciuni au fost rostite prin Duhul Sfânt, tot așa și cântările.

Rânduri și rânduri, începând de la culoarele ticsite până la cele mai înalte galerii, ședeau sau stăteau în picioare, fiecare după posibilitate și nevoie, sute de bărbați serioși și femei gânditoare, cu ochii la platformă (amplasamentul vorbitorului), fixată sau pe o parte a clădirii, care acum tocmai era punctul central al adunării.

Aici nu se vedea nimic sălbatic, violent, isteric; căci ar trebui să numim aceasta isteric, dacă pieptul se ridică sub puterea plânsului cu sughițuri, pe care nu-l putem înăbuși, și credem că trebuie să ne sufocăm de emoție lăuntrică dacă spaima și rușinea unei vieți desfrânată cad dintr-odată pe suflet. Peste tot se vedea bucuria sfântă a bărbaților și a femeilor, în fața ochilor cărora a răsărit strălucirea unei zile noi.

Lupta cu necredința, zbaterea pentru sufletul păcătosului dovedit vinovat au loc în mijlocul adunării. Este o imagine foarte dramatică – uneori chiar tragică de nespus – dar firește, într-o altă perioadă este o imagine a triumfului care chiuie de bucurie. Spre sfârșitul adunării, Evan Roberts îi invită pe toți cei care cred din inimă în Mântuitorul lor și-L mărturisesc, să se ridice. În adunările la care am participat, s-a sculat aproape oricine. Pentru cei care au rămas jos s-a îngrămădit apoi o adevărată furtună de rugăciune în sus, spre tronul harului. Dacă apoi se ridică unul după altul, mulțimea care se roagă izbucnește în cântări de bucurie. Nimeni nu are vreo carte de cântări, nici unul nu propune vreo cântare. Adunarea pare să fie îndemnată în același timp de un impuls. Totul este extraordinar de minunat, uneori aproape straniu, pentru că trezește convingerea despre prezența unei ființe pe care nici un ochi n-o poate vedea, dar care se mișcă pe aripile vântului.

Pe nimic nu insistă Evan Roberts mai apăsător, decât pe iertarea ofenselor. „Nu vă folosește la nimic să-L rugați pe Dumnezeu pentru iertare”, spune el ascultătorilor lui, „dacă voi nu i-ați ierta pe toți vrăjmașii voștri, pe fiecare în parte dintre ei. Veți obține iertare numai în măsura în care acordați voi iertare.” El spune mai departe: „Cum puteți voi obține iertare dacă persistă dispute familiale și dușmăniile personale, dezbinare bisericească datorită unor mici diferențe, dacă membri sunt reci unii față de alții? Dacă nu sunteți pregătiți să-i iertați pe alții, nu vă este de nici un folos dacă în seara aceasta cădeți în genunchi și-L rugați pe Dumnezeu să vă ierte încălcările.”

F

Un martor ocular relatează despre adunările zilnice de rugăciune din mine:

La ora trei dimineața am plecat cu un tren pentru muncitori spre Porth, cam la 30 de mile englezești de la Cardiff și am ajuns la mina de cărbuni cam la 20 de minute înainte de ora șapte. Călătoria în acest tren de muncitori va fi de neuitat pentru mine, datorită comportamentului liniștit, demn, al sutelor de mineri. Pe la șapte fără un sfert au fost, după aprecierea noastră, adunați peste 200 de mineri, dintre care cea mai mare parte s-au convertit în ultimele luni. S-au cântat câteva cântări și s-au rugat; la sfârșit a mai venit și invitația ca cei care încă n-au venit la Isus, să se predea totuși acum imediat Domnului. Trebuie să mărturisim că impresia pe care am primit-o acolo a fost una cu totul emoționantă, așa că a trebuit să ne plecăm adânc înaintea Domnului. Să ne imaginăm o mulțime de mineri, foarte adânc în inima

pământului, stăpâniți astfel de Duhul lui Dumnezeu, încât au considerat că merită osteneala ca zi de zi, săptămână de săptămână, lună de lună să sosească cu o jumătate de oră înainte de începerea timpului de muncă și să se încredințeze acolo împreună harului ocrotitor al lui Dumnezeu. Într-adevăr, un asemenea rezultat poate să dea la iveală numai Duhul lui Dumnezeu.

* *
*

Un alt martor ocular descrie o asemenea adunare de mineri: Cam 300 de mineri cu lămpile lor aprinse s-au adunat împreună într-un loc unde se întâlnesc trei galerii, ca să-L laude acolo pe Isus, Mântuitorul lor. Credeam că suntem în Paradisul lui Dumnezeu, și totuși era o mină de cărbuni despre care s-a spus câteva luni mai înainte că era iadul, din cauza cruzimii nelegiuite a minerilor.

Minunile lui Dumnezeu pentru sufletele individuale

Într-o capelă, predicatorul s-a adresat în mod deosebit acelor care s-au abătut de la calea cea dreaptă. El i-a îndemnat serios să se întoarcă totuși la Domnul și la Adunarea lui Dumnezeu. La galerie stătea un bărbat tânăr – a sărit brusc în picioare și a strigat în adunare, că el voia să se întoarcă și dorea să fie primit din nou în adunare. Ochii tuturor erau îndreptați spre galerie. Impresia a fost una puternică, pentru că tânărul bărbat nu era nimeni altcineva decât fiul predicatorului. Tatăl a fost așa de copleșit de sentimentele lui, încât n-a fost în stare să vorbească, ci s-a prăbușit.

* *
*

Câteva birturi s-au golit, în sensul strict al cuvântului, prin trezire. Pe când reporterul tocmai vorbea cu birtășița în unul dintre acestea, un bărbat s-a năpustit înăuntru și a strigat: „John Jones s-a convertit!” „Cine este John Jones?” „O, unul dintre cei mai răi bețivi, un om pe jumătate animalic!” Birtășița n-a spus nimic, dar se vedea pe fața ei că speranța de a-și mai vedea odată afacerea înflorind, a primit prin această știre ultima lovitură. –

* *
*

Un miner decăzut a fost invitat de către soția lui la adunarea în care slujea Roberts. Curând a devenit neliniștit pentru el acolo. A părăsit adunarea și s-a dus într-un birt. Și-a comandat un pahar de coniac pentru a-și amuți conștiința. Paharul stătea acolo; el a vrut să-l apuce – dar n-a putut. O putere s-a așezat între el și pahar. – A părăsit birtul tremurând. Pe drum a întâlnit un prieten, care l-a convins să meargă cu el în alt birt. Și-au comandat bere. Dar când a vrut să atingă paharul, a pățit ca mai înainte. S-a dus acasă într-o mare neliniște. Soția lui a rămas în adunare. Ea s-a rugat pentru el și toată adunarea a strigat împreună cu ea după har pentru sufletul lui. Atunci Roberts s-a sculat și a spus: „Este bine; el este salvat; Dumnezeu a ascultat rugăciunea.” În ziua următoare femeia l-a rugat pe soț să vină totuși cu ea la adunare. El era încă în mare neliniște. A spus: „Nu, vreau să citesc din Biblie.” El a deschis la Iona, capitolul 1. După ce a citit capitolul a exclamat: „Omul acesta sunt eu!” Atunci a deschis Biblia pentru a doua oară. Cuvântul din Psalmul 139: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta?” i-a străfulgerat inima. A luat

Biblia pentru a treia oară și a deschis-o la Romani 5. „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.” Prin acest cuvânt a primit pace. Acum a devenit un om fericit și binecuvântat.

* * *

De curând s-a sculat într-o adunare un muncitor tânăr și a mărturisit cu mulțumire față de Domnul, că în urma rugăciunii de la un serviciu divin de seară din ultimele zile s-au convertit nouă dintre tovarășii lui de muncă.

Secretarului unei uniuni comerciale i-a fost înmănată într-o zi o medalie de către un membru al uniunii, cu observația că aceasta a fost obținută pe căi necinstite la expoziția agricolă din 1905.

Un bețiv foarte decăzut a intrat într-o adunare cu următoarea mărturisire: „De 14 ani, aceasta este prima seară de sâmbătă în care nu sunt la birt. În toți acești ani am băut paharul osândeii; acum beau paharul binecuvântării.”

* * *

Un alt bețiv s-a rugat în seara convertirii lui: „O, Doamne, Îți mulțumesc că mi-ai potolit setea! Șapte ani am încercat, dar n-am reușit. Ce n-am putut eu în șapte ani, Tu ai făcut în două minute. Slavă Domnului pentru un asemenea Răscumpărător!”

* * *

Un marinar suedez a plecat de la corabie, la Cardiff, cu aproximativ 1000 de mărci care îi fuseseră plătite. Cea mai mare parte a acestei sume a risipit-o în cinci săptămâni prin băut, prin viciu și anturaj rău. Totuși, în acest timp a venit de două ori în hală (tabernacol), unde aveau loc adunările credincioșilor. Acolo a vorbit cu el un domn, E., despre mântuirea sufletului său; aceasta chiar a făcut impresie asupra lui. Într-o zi i-a fost furat restul de bani, încă 300 de mărci. Acum nu mai avea nici un pfenig. Singur în orașul străin, a hotărât să se înece. A scris o scrisoare domnului E., în care se spunea: „Sunt obosit de păcat și de băut. Mă înec. Veți găsi trupul meu. Vă mulțumesc pentru interesul pe care mi l-ați arătat.”

Era seara la ora zece când domnul E. a primit și a citit tare în adunare această scrisoare. Imediat au pornit patru bărbați credincioși să-l caute pe acest bărbat, pentru a-l opri de la sinucidere. Între timp, în adunare s-au rugat fierbinte pentru salvarea bietului om. Cei patru l-au întâlnit în sfârșit pe nefericit, când era pe cale să se arunce în apă. L-au biruit cu dragoste și cu rugăciunea credinței; el s-a lăsat condus de ei în hală. Marinarul s-a prăbușit acolo sub păcatele lui. Toți s-au rugat pentru el; el a putut să privească în Duhul la Isus pe Golgota; povara păcatelor i-a fost luată de pe inimă, pacea lui Dumnezeu și bucuria l-au umplut. El l-a lăudat pe Isus, Mântuitorul lui.

Două seri mai târziu a venit în aceeași hală un marinar german, care nu știa deloc limba. Dar Duhul Sfânt nu depinde de limbile omenești. Acest bărbat s-a prăbușit sub efectele puternice ale Duhului Sfânt; el s-a dus în față prin mulțimea adunată, ca să se roage acolo și să-și mărturisească păcatele. Firește că nimeni din adunare n-a înțeles cuvintele germane. Dar acel marinar suedez era prezent. El știa puțină germană și puțină engleză. S-a dus la camaradul lui și a tradus cât a putut el de bine cuvintele acestuia. Au fost mărturisirile

păcatului, cele care au venit de pe aceste buze germane; și curând au urmat mărturiile harului. Acest marinar german a găsit în aceeași seară pacea cu Dumnezeu prin sângele lui Isus.

* * *

Redactorul unui ziar, care era ateu, a venit în adunare. Aici i-au fost distruse toate cele care i-au înșelat până acum mintea omenească în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu și lucrurile veșnice. El a ajuns la lupte profunde. În cele din urmă l-a primit pe Isus ca un copil, a devenit fericit și a mărturisit: „Am scris multe articole pentru diavol; acum voi scrie pentru Isus.”

* * *

Într-o adunare mare, un om mai în vârstă a spus că oamenii să se roage pentru fiul lui, care părăsise casa părintească în urmă cu 14 ani ca un fiu pierdut și despre care lipsea orice urmă. Multe rugăciuni fierbinți s-au înălțat la Dumnezeu. Atunci s-a ridicat un bărbat străin, care stătea îngenunchat chiar lângă tatăl întristat, și i s-a făcut cunoscut ca fiind fiul său pierdut. A fost chemată mama, care la început nici n-a putut să înțeleagă ce trăiește. Fiul întors a găsit pacea cu Dumnezeu în aceeași adunare.

Ce face Dumnezeu în alte țări

Evenimentele din Țara Galilor nu sunt izolate aici; Duhul Sfânt își dovedește minunata prezență în multe locuri pe pământ. Ca exemple, să cităm din scrisori absolut de încredere următoarele:

1. Din Stockholm relatează un ofițer credincios în 7 aprilie, 1905: Aici în Stockholm, într-un regiment, a luat naștere o trezire, așa încât într-o lună mai bine de 90 de recruți au devenit credincioși. Tinerii, care stau în camere separate, au dimineața și seara ore de rugăciune împreună. Cei necredincioși sunt foarte mirați, dar și mai mirați sunt ofițerii, care stau în fața unui fapt pe care ei nu-l pot explica. În cazarmă este liniștit și pașnic, nu se aud cântece stricate, nu se aud înjurături. Pedepse nu sunt aproape deloc. Credincioșii se roagă ca trezirea să apuce și alte regimente aici în Stockholm.

2. Un mesager al Evangheliei³ scrie din Nechaile, în Egiptul de Sus (cam 30 de kilometri de la Assiut), o localitate de aproximativ 20 000 de locuitori: În ultima vreme, Domnul a adăugat adunării aproximativ 60 de suflete; acum sunt cam 300 de frați și surori în Nechaile. Este o mare mișcare în toată localitatea, atât printre copti, cât și printre metodiști și aparținătorii Misiunii Americane. Multe suflete vin la credință în aceste adunări diferite. Mare bucurie domnește pentru această lucrare a Duhului, care țâșnește ca un râu ce se revarsă peste pământul uscat și îl face roditor. Nu este lucrarea vreunui bărbat talentat. Toți stăm uimiți și admirăm laudând harul lui Dumnezeu, care dă viață prin Duhul Său. Frații din Nechaile sunt adunați în fiecare seară până târziu în noapte; răsună cântări de laudă și de mulțumire, întrerupte de mulțumiri și de rugăciuni. Toate acestea se petrec cu o putere a Duhului, care entuziasmează pe oricine. Pentru predică și studiul Cuvântului lui Dumnezeu este puțin spațiu. Cei proaspăt convertiți sunt plini de bucurie și recunoștință, iar frații și surorile împreună cu ei. Prin aceste cântări de laudă și prin mulțumiri vin iarăși alții la credință, primesc viață și intră în bucuria generală. Bărbați bătrâni și băieți tineri își deschid gura și Îl laudă pe Domnul pentru mântuirea pe care au găsit-o. Aceasta se petrece cu o putere și în

³ Autorul îl cunoaște personal

cuvinte care sunt uimitoare mai ales la băieți, așa că ne întrebăm: de unde le au? Ei nu știu să scrie și să citească, n-au fost la școală și totuși această cunoștință și această convingere în lucrurile spirituale! Pe unul dintre băieți (pare să aibă 12 ani, nici chiar el nu-și cunoaște vârsta) l-am întrebat dacă este un copil al lui Dumnezeu și de unde are această certitudine. El a răspuns: „Isus Hristos a murit pentru mine la cruce și Duhul Lui mărturisește împreună cu duhul meu că sunt un copil al lui Dumnezeu.” Acum se ostenește cu râvnă să învețe să citească, ca să poată citi Biblia.

Ce-ți spune ție Dumnezeu în aceste lucruri minunate?

Realitatea lumii nevăzute a pășit în fața ochilor generației prezente. Ce generație, ai cărei conducători înstrăinați de Dumnezeu și conducători spirituali proclamă tare: „Hristos n-a fost Dumnezeu; numai un om. Învierea și înălțarea Lui la cer au fost numai născociri, povești, ficțiune. Biblia, doar vorbe omeneste. Turnarea Duhului Sfânt, doar extaz omenesc. Numai materialismul este adevărat, numai omul este Dumnezeu, care se poate ajuta pe sine și pe alții.”

În mijlocul acestei generații, care ridică amenințător pumnul îndrăzneț împotriva Dumnezeului oricărui har, care este hotărâtă să-I smulgă de pe cap lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, cununa slavei Sale divine, pășește *Persoana sfântă a Duhului Sfânt*. Dumnezeu, care este dragostea, Se pleacă spre păcătoșii împotrivitori, spre generația rea, necredincioasă, și spune plin de îndurare: Tu, sărmană omenire a secolului al XX-lea, voi, oameni cu multa voastră înțelepciune omenească, cu descoperirile și invențiile voastre, care nu pot mângâia nici o inimă omenească, *vreau să vă învăț să credeți!* El convinge un popor întreg, El mărturisește tuturor națiunilor pământului că Isus, Cel înviat și Cel prezent întinde într-adevăr mâinile de har spre păcătoșii pierduți.

Este lucrarea Duhului Sfânt să-L mărturisească pe Isus, să-L proslăvească și să reverse dragostea Lui în toate inimile omenești, care se pleacă în fața harului lui Dumnezeu.

O, pleacă-te adânc, crede, apucă realitatea Persoanei sfinte a Domnului, realitatea lumii nevăzute, tot adevărul întregii Biblii.

Este vremea din urmă. Domnul este aproape. Omagiază-L pe Isus și experimentează pentru tine însuși puterea biruitoare a harului divin! Rupe cu orice păcat cunoscut, abandonează-te deplin în mâinile lui Isus, supune-ți toată viața voii Lui sfinte!

Și tu, eliberat de poverile vinei tale, de lanțurile păcatului tău, într-o viață nouă, fericită, trebuie să devii un martor al lui Isus în fața copiilor lumii!

Nr. 11 Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios

IV

(Despre petreceri mascate)

Dragul meu prieten tânăr, tot ce mi-ai povestit dovedește faptul că *duhul lumii*, care îi stăpânește pe oamenii din jurul nostru, și *Duhul Sfânt*, care și-a făcut locuință în cei credincioși, și prin care Hristos locuiește în inimile lor, sunt doi adversari de neîmpăcat. Este vorba despre marea luptă care domină toată viața: Hristos sau Belial, lumina sau întunericul, viața sau moartea, slava sau osânda.

Un ofițer credincios, care a fost așezat de Dumnezeu ca să fie o mărturie binecuvântată printre camarazii lui, are ocazia să simtă de multe ori dureros acest contrast, dar primește, de asemenea, zilnic putere ca să fie spre onoarea Mântuitorului său, smerit și credincios în umblare și în cuvânt.

Lăudat fie Domnul, care vrea să ne facă să sfârșim alergarea ca luptători neînduplecați! Până acum, numărul mărturisitorilor lui Isus din corpul nostru ofițeresc este mic. Să-L rugăm zilnic pe Domnul: O, mărește numărul mărturisitorilor Tăi printre camarazii noștri! Fă să fie martori în mijlocul corpului nostru ofițeresc, care Îl mărturisesc pe Isus Cel prezent, pe Dumnezeuul veșnic, pe Cel sfânt, pe Cel înviat, care mărturisesc că El este Mântuitorul, Salvatorul, Împăratul și Prietenul lor!

Întrebarea despre petrecerile mascate n-o găesc grea în sine. Mă bucur mult că ați mers pe calea îngustă, dar înțeleg, de asemenea, că nu este ușor să-i explici cu toată smerenia unui superior binevoitor și cu adevărat stimat, că oamenii credincioși nu pot să apară la petrecerile mascate.

Că petrecerea mascată este cu totul altceva decât o societate în sens obișnuit, aceasta este evident. Societatea mascată stă prin costumul ei într-o convenție evidentă, ca să-și facă o seară veselă, să uite veșnicia, să trăiască pentru desfătare. Nu mai este corpul ofițeresc acela care este reprezentat, - căci uniforma a fost dezbrăcată. Este pofta dezbrătată a lumii, cea care trebuia să preia aici stăpânirea, iar un credincios nu poate să participe fără să-L tăgăduiască pe Domnul lui. Nu cred că cineva ar îndrăzni să stabilească principiul că este datorie de serviciu să participe la o petrecere mascată. De la așa ceva s-ar da oricine înapoi speriat; cu toate acestea, în toate organizările de felul acesta există o presiune puternică pentru fiecare în parte. Este nevoie de o decizie limpede: aici nu pot să merg. Este ceva asemănător ca la jocul în comun la loterie sau la abonamentele în comun la teatru. Dar ne putem bucura cu mulțumire față de Dumnezeu, că în asemenea probleme – chiar dacă ici și colo sunt excepții – atitudinea conștiinței fiecăruia se respectă în corpul nostru ofițeresc.

După convingerea mea, un creștin credincios de la care se cere să apară într-o societate, fie dineu sau bal, ca îndeplinire a unei datorii de serviciu și reprezentare, poate să meargă acolo cu conștiința nevătămată. Cred că Domnul va merge și va rămâne la el atâta timp cât el într-adevăr dorește să fie acolo un martor pentru Isus. Că un copil al lui Dumnezeu nu se poate face asemănător lumii prin participarea la dans, mi se pare la fel de limpede ca cealaltă, că o fiică sau o soție credincioasă nu poate să poarte costume croite ca cele ale doamnelor de lume, numai pentru că așa cere datina sau părerea generală sau eticheta de la curte.

Acestea sunt pretențiile stăpânului acestei lumi, cărora copiii lui Dumnezeu nu li se pot supune fără încălcarea conștiinței. După ce altceva să fie recunoscuți credincioși, dacă nu stau printre copiii lumii ca unii al căror trup a devenit templu al Duhului Sfânt? Ei sunt străini și călători printre copiii lumii. „În lume, dar nu din lume!” „Sau nu știți că trupul votru este templul Duhului Sfânt, care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Slăviți deci pe Dumnezeu în trupul votru!” (1 Corinteni 6,19-20).

Lucrul acesta nu-l înțelege un copil al lumii, chiar dacă este evlavios și nobil. Un ofițer superior, foarte distins și rațional, a spus unei femei tinere care nu dansa din cauza conștiinței: „Am auzit deja de mulți oameni evlavioși, dar că cineva este atât de evlavios încât să nu vrea să danseze, aceasta încă n-am auzit-o!”

Nici o mirare; poți să fii religios, dar cu aceasta încă nu ești un creștin credincios. Numai un om care s-a întâlnit într-adevăr cu Domnul Isus poate să înțeleagă aceasta. Când Cel înviat pune într-adevăr mâna Lui de har pe viața noastră, când am primit siguranța iertării veșnic valabile a întregii noastre vini prin sângele Mielului, abia atunci a început viața nouă, veșnică. Isus a devenit Domnul și Stăpânul nostru și pacea noastră.

Atunci conștiința este iluminată prin Cuvântul lui Dumnezeu. „Să nu vă conformați veacului acestuia!” (Romani 12,2). Un creștin adevărat stă în societate ca un om care nu este asemenea lumii nici prin felul lui de a fi, nici prin conversația lui. El nu mănâncă și nu bea ca lumea; el se roagă înainte și își ia mâncarea din mâna Tatălui. El nu râde împreună cu ceilalți așa cum râde lumea asupra glumelor îndoielnice, el nu-i judecă pe cei absenți. El poate să se

roage în inima lui pentru casa în care a intrat și pentru oamenii care îl înconjoară și poate să li-L mărturisească pe Isus și seriozitatea veșniciei, dacă Domnul îi dă această ocazie. Toate acestea nu le poate face la o petrecere mascată. Aici el s-a făcut din capul locului asemenea lumii prin deghizarea cu care s-a acoperit. El s-a supus din capul locului voinței lor. În costumul mascat el nu poate fi un martor al lui Isus. Orice cuvânt pe care îl va spune despre seriozitatea veșniciei, despre starea pierdută a păcătoșilor neîmpăcați, va fi dezmințit prin costumul lui.

Mulți copii ai lui Dumnezeu obișnuiesc acum să poarte la ei pe orice drum Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă trebuie să meargă în societate; și uneori Domnul le dă ocazia să tragă sabia Duhului din teacă, Biblia din buzunar și să arate mărturia adevărului și dragostea lui Dumnezeu chiar din Cuvântul veșnic.

Ar putea un creștin mascat, o creștină mascată să facă aceasta? Imposibil! Aceasta o simte oricine. Aici te duci în mod categoric pe un teren unde stăpânește dumnezeul veacului acestuia și mărturisești prin costumul tău că recunoști domnia stăpânului acestei lumi și te supui ei. Mai adaug o discuție despre problema atinsă aici, care, după cum mi se pare, conține tot ce tocmai dezbatem pentru credincioși.

Al dumneavoastră

~~~~~

**„Nu te teme, căci eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare,
căci eu sunt Dumnezeul tău;
Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor.
Eu te sprijin cu mâna dreaptă a dreptății Mele.”**
(Isaia 41,10)

Nr. 12 O discuție despre balurile mascate

„Ei, veniți mâine totuși și dumneavoastră la balul mascat?” așa a fost abordat un creștin credincios.

„Nu, eu nu merg la asemenea distracții, căci am găsit ceva mai bun.”

„Ei, nu dansați chiar deloc?”

„Nu,” a fost răspunsul, „n-am nevoie să dansez, căci am găsit ceva mai bun.”

„Oare ce ați găsit?”

„L-am găsit pe Isus, pacea pentru inima mea, viața veșnică, nădejdea slavei, siguranța harului, minunatul Cuvânt al lui Dumnezeu și părtășia copiilor lui Dumnezeu.”

„Da, dar de ce vă deranjează să mergeți la distracții atât de nevinovate?”

„Aceasta vreau să vă spun. Cine nu-L cunoaște pe Isus caută aceste distracții și petreceri, el vrea să savureze viața, să uite suferința și grija și să fie vesel. Dar cine a devenit un copil al lui Dumnezeu și-L cunoaște pe Isus, acela nu-și mai are locul acolo unde lumea se amuză și se distrează. El nu devine acolo fericit și vesel, ci nefericit și trist. Duhul Sfânt, care locuiește în el, îi mărturisește că Domnul Isus nu merge cu el într-un asemenea loc unde satan, stăpânul acestei lumi, îi înșală pe oameni cu mântuirea lor veșnică. Acolo nu trebuie să pronunțăm scumpul Nume al Fiului lui Dumnezeu, nu trebuie să vorbim despre El și despre seriozitatea veșniciei. Nu, acolo nimeni nu dorește să audă așa ceva. Dimpotrivă, oamenii sunt foarte neplăcut atinși dacă cineva mărturisește dragostea salvatoare a lui Dumnezeu și judecata viitoare. La distracțiile lor de la teatru, de la circ, de la balul mascat, toți oamenii doresc să uite seriozitatea veșniciei și judecata viitoare. Și numai gândiți-vă odată, trupul meu a devenit un templu al Duhului Sfânt, în care Isus Și-a făcut locuință. Oare l-aș putea eu înveli într-un

costum mascat, fără să-L reneg în fața lumii pe Domnul care m-a cumpărat cu sângele Lui și m-a făcut un copil al lui Dumnezeu?”

„Acum înțeleg”, a spus prietenul acestui creștin tânăr, „că dumneavoastră într-adevăr nu mai sunteți deloc de acord cu concepțiile noastre tradiționale obștești. Dumneavoastră aveți despre toate cu totul alte idei decât noi. Mai spuneți-mi doar un lucru, și sunt convins că-mi veți spune cinstit adevărul: nu vă este totuși, în fond, uneori dor să participați la aceste distracții și să vă amuzați odată?”

„La întrebarea dumneavoastră directă vreau să vă răspund direct. Aș fi foarte nefericit dacă aș merge cu dumneavoastră la aceste distracții. Presupuneți, de exemplu, că aș sta lângă dumneavoastră la teatru, unde în piesele vesele de pe scenă este de atâtea ori luat în deșert Numele lui Dumnezeu și în așa-zisele piese serioase cei de acolo se roagă de formă. Doar știu că atât actorii, cât și spectatorii, după o suflare de timp vor sta la capătul drumului lor. Atunci toți acești oameni nu vor avea de chemat alt Nume și nu vor ști altă salvare decât pe Isus, Mântuitorul. Pot eu să fiu martor aici, dacă acest Dumnezeu sfânt este chemat pe scenă spre distracția spectatorilor, ca și când El nici n-ar fi de găsit în realitate?”

Dar încă ceva: gândiți-vă că noi am fi în toiul unor asemenea distracții lumești, unde la circ urlă muzica sau la balul mascat oamenii fac glumele lor absurde. Dar Domnul Isus le-a promis a lor Săi că va veni ca să-i cheme pe toți cei din acest timp, care Îl așteaptă pentru fericire. Dacă această clipă ar veni dintr-odată, ce voi face atunci? O, nu m-aș putea bucura, ar trebui să intru în pământ de rușine, iar Domnul mi-ar spune: „Doar te-am răscumpărat din lume ca tu să fii pentru Mine o mărturie. Ai fost chemat ca să aduci la cunoștința copiilor lumii cine este Isus. Și unde te-am găsit? Și cum te-am găsit?”

„Dacă așa stă treaba,” a răspuns prietenul, „atunci înțeleg, firește, că locul copiilor lui Dumnezeu nu este acolo unde lumea se distrează și se amuză.”

„Aveți dreptate! Fiți convins că un creștin adevărat, care urmează ademenirile lumii și își ocupă locul în mijlocul ei, nu numai că-L întristează pe Domnul și se face pe sine nefericit, nu, ci nici copiii lumii nu-l pot respecta, căci ei știu în fond totuși, că el Îl tăgăduiește pe Domnul lui și credința lui. Într-adevăr, copiii lumii îi batjocoresc pe credincioșii sinceri, dar în fond ei îi respectă totuși. În mod deosebit cei dintre ei care au concepții nobile își spun: „Acești oameni sunt fericiți și devotați. Da, de câte ori nu putem să auzim de la copiii sinceri ai lumii: sunteți de invidiat! Voi sunteți mult mai fericiți decât noi!”

Nr. 13 Norul de binecuvântare dispărut

Revista militară săptămânală a adus descrieri amănunțite despre luptele aprige și grele ale trupelor germane din sud-vestul Africii, care, bazându-se pe rapoarte de serviciu, au garanția seriozității necondiționate.

Trupele noastre mășăluiau în Auobtale sub comanda colonelului Deimling, în două coloane separate. Raportul spune:

„La coloana maiorului Meister, rezerva de apă a durat până în 2 ianuarie, după-amiază. Era așteptată dornic intervenția colonelului Deimling, pentru a-l prinde din flanc pe adversarul superior, care ținea ocupat în poziție fermă singurul punct de apă. Cu toate că soarele dogorea fierbinte în jos, capacitatea de luptă a trupelor n-a suferit, pentru că a fost posibil să fie aprovizionate peste zi cu apă proaspătă. Numai în cursul după-amiezii au început sacii și căruțele cu apă să se golească. Spre ora cinci după-masă s-a dat ultima înghițitură de apă - și atunci s-a terminat; și acum setea, cel mai îngrozitor dușman al tacticii războinice sudafricane, pune la o grea încercare puterea de rezistență a bravelor trupe.

Odată cu lăsarea întunericii, focul a devenit mai slab de ambele părți, pentru a se întezi din nou de îndată ce se observa mișcare la adversar. S-a putut da puțină pâine în lanțul de

trăgători, dar nimeni n-a putut s-o înghită; limba tuturor era lipită de cerul gurii. Răniții sufereau înainte de toate de lipsa apei. Atâta timp cât dușmanul nu este alungat de la punctul de apă ocupat, nu există nici o posibilitate de a obține nici măcar un strop de apă. Spre ora zece seara cerul s-a acoperit cu nori grei, negri; părea că va veni o furtună. Pentru a capta ploaia sperată, toate foile de cort au fost întinse și multe rugăciuni fierbinți pentru ploaie s-or fi suit la cer. Numai că s-a pornit un vânt de furtună și a împrăștiat norii...”

Ce tablou, cum acești bărbați curajoși, devotați, își întind foile de cort în fața norilor negri care se îngrămădesc, pentru a nu pierde nici o picătură din darul binecuvântării! Dar vai! forța vântului a răpit ploaia așteptată atât de fierbinte. Norii, care au fost pregătiți să dea putere și speranță nouă, au fost risipiți. Raportul continuă:

„În cursul dimineții situația a devenit tot mai serioasă. Muniția de tragere a început să se termine, manevrarea tunurilor era foarte rarită și numai din când în când mai trăgea câte unul din ele. Focul inamic a crescut în violență, adversarul părea să dispună de o cantitate mare de muniție. Pierderile au crescut. Toți deținătorii disponibili de cai au fost luați pe front, pentru umplerea golurilor. Situația trăgătorilor, stând în soarele care ardea puternic, într-o luptă neîntreruptă de aproape 30 de ore, pe jumătate morți de sete, devenea îngrijorătoare. Mulți oameni au început deja să bea sângele captat al cailor omorâți. Apăruse deja un număr de insolații, unii oameni înnebuniseră de sete; ici și colo năvăleau înainte, delirând și spunând rugăciuni, pentru a lua singuri cu asalt punctul de apă. Ei au plătit cu viața această încercare; în ziua următoare cadavrele lor au fost găsite în fața frontului. În plus, dușmanul îi mai și batjocorea pe cei pe jumătate morți de sete, prin aceea că le striga, ținând sus sacii lor bine umpluți cu apă: „Om german, foarte însetat – apă bună aici!”

Când maiorul Meister, spre prânz, i-a convocat la el pe comandanții de companii pentru o discuție, locotenentul-major, von Bockelberg, care căzuse într-o stare de rătăcire din cauza setei și a epuizării, s-a repezit delirând în inamic, în ciuda strigătelor oamenilor lui, și a fost găsit mort în 4 ianuarie, străpuns de mai multe gloanțe.

Cel mai mult au avut de suferit răniții, care încă n-au putut fi duși în siguranță și care acum se topeau de sete în soarele dogoritor. Unii răniți ofereau în delirul lor confuz sume enorme pentru o gură de apă. Preotul militar, Schmidt, care însoțise batalionul, îi sprijinea pe răniți și muribunzi plin de abnegație.”

În după-amiaza de 3 ianuarie s-a găsit ceva apă de ploaie. Atunci s-a auzit bubuit de tun, care anunța apropierea colonelului Deimling. Dar în același timp s-a întărit și dușmanul; forțe inamice s-au arătat în spatele coloanei lui Meister. Totuși, noaptea a fost descoperită o gaură pentru apa de ploaie, din care au putut fi înviorate toate trupele și în ziua următoare, maiorul Meister și-a condus mica trupă la asaltul victorios pe fortificațiile inamice. Așa că deznodământul acestei situații dificile a fost minunat. Dumnezeu a salvat aceste trupe topite de sete prin acea apă găsită noaptea, cu care toți au fost adăpați. A fost ca la Agar și Ismael, când Dumnezeu a arătat un izvor în ceasul uscării de sete, care mai înainte n-a fost zărit (vezi Geneza 21,19). Dumnezeu fie lăudat pentru această salvare!

Aici este ceva de învățat pentru toți cei care petrec timpul de har prezent în patria noastră, atât pentru copiii lui Dumnezeu, cât și pentru copiii lumii. Pentru credincioși este timp de har, căci Duhul Sfânt trece prin popor ca să-l sfințească, să-l curețe, să-l aprofundeze. Multe inimi sunt deschise, așteptând ploaia deplină a harului. Poporul lui Dumnezeu își dă limpede seama că norii binecuvântării s-au strâns pe cer și multe rugăciuni se înalță ca să fie umpluți copiii lui Dumnezeu cu puterea Duhului Sfânt, capabili să-L aștepte pe Isus ca slujitori și slujnice care așteaptă și să-L proslăvească în fața ochilor lumii. Dar vai! în multe locuri vine un vânt fierbinte, un vânt de deșert care gonește norii binecuvântării, astfel că inimile însetate rămân goale și nu primesc binecuvântările dorite fierbinte. Este vântul spiritului lumii, al obișnuinței și al atitudinii pământești, care răpește multor copii ai lui Dumnezeu binecuvântările pe care Dumnezeu voia să li le dea. Ne-am rugat atât acasă, în tăcere, cât și în adunările credincioșilor

pentru o trezire și reînviore și ele par să fie aproape; dar voința proprie neînfrântă a multor copii ai lui Dumnezeu, patima de a face partide, lipsa de înfrângere și de recunoaștere alungă mulți nori de binecuvântare. Dacă vrem să avem parte în Germania de asemenea binecuvântări ca în Țara Galilor, atunci credincioșii trebuie pretutindeni să recunoască unitatea poporului lui Dumnezeu, să-și smerească mândria, să-și mărturisească păcatele și să umble în puterea unei vieți noi.

Dar și deasupra lumii neconvertite vedem îngrămădindu-se nori, umpluți cu ploaia harului – Dumnezeu vrea să binecuvânteze poporul nostru. În ciuda tuturor puterilor necredinței, cu tot duhul antihristic, puterea harului lui Dumnezeu a deschis larg porțile pentru Evanghelie; vestea harului este purtată din oraș în oraș. Mulți se întorc la Dumnezeu. Lumea vede marea transformare a păcătoșilor cunoscuți în oraș, inimi fără pace găsesc la Mântuitorul lor iertare și fericire nezdruncinată. Noi avem parte să vedem minunile pe care Dumnezeu le face pentru fapturnile omenești.

Prietene, și pentru tine este norul binecuvântării aici. O, nu-l lăsa să treacă fără ca tu să fi venit sub ploaia harului! Deschide-ți larg inima, nu lăsa suflul duhului lumii și a concepției pământești, vântul plăcerii lumii, al distracției și al superficialității să-ți răpească binecuvântarea! Astăzi este timpul harului – îngrijește-te ca să nu te usuci de sete în pustia aridă, ca să nu te strici sub puterea păcatului! Măinile lui Isus sunt întinse spre tine, harul te caută. Spune-I Domnului în adâncă umilință: „Nu trece pe lângă mine! Intră la mine! Ia viața mea, adu-mă sub râul harului Tău!”

De când au fost scrise cele de mai sus, am trăit marile zile de binecuvântare ale conferinței de la Blankenburg. (Din 28 august până în 2 septembrie.) Peste o mie de credincioși din cercuri și adunări diferite, din biserica episcopală a landului, copiii lui Dumnezeu din biserica protestantă liberă au fost împreună o unitate a credinței, a dragostei și a nădejzii; apoi, împreună cu aceștia, un număr de suflete căutătoare de pace, care veniseră la Blankenburg, în parte dintr-un impuls nedefinit, în parte ca să vadă ce se petrece acolo. Persoana divină a Duhului Sfânt a fost simțită în puterea și prezența ei. Mulți copii ai lui Dumnezeu s-au smerit cu mărturisirile adânci ale neloialității lor, ale necurăției și ale lipsei de dragoste. Dumnezeu Și-a curățit și Și-a unit poporul într-un mod minunat și vizibil. Duhul dedicării și al bucuriei s-a mutat acolo. Lauda lui Isus, prezent și înviat, a umplut inimile, ba chiar toată adunarea. Cântări de laudă și de bucurie au răsunat fără oprire cu o asemenea putere și bucurie, încât toți creștinii au trebuit să recunoască: Așa ceva n-am trăit niciodată, niciodată n-am considerat că ar fi posibil. Oameni neconvertiți s-au prăbușit sub efectul puterii Duhului Sfânt, ca să-și dea inima Mântuitorului. Nu numai femei și fete tinere, în cazul cărora criticii suspicioși ar putea vorbi despre emoția intensă a sentimentelor, L-au laudat printre lacrimi de mulțumire pe Isus, Mântuitorul lor, ci bărbați cu experiența vieții, încercați în lupte, în sensul concret al cuvântului, cu părul cărunt, L-au omagiat pe Isus cu mărturie publică și au cântat cântările glorificării Domnului printre lacrimi de bucurie, în mijlocul acestei adunări. Isus s-a descoperit în mijlocul poporului Său într-un asemenea mod, ca nicicând mai înainte în Germania. El i-a convins pe toți cei care au vrut să se lase convinși, că El Însuși face prin puterea Duhului Său cel Sfânt și prin puterea Cuvântului Său, minunata unitate în poporul lui Dumnezeu, pe care n-a putut s-o aducă nici o mărturisire omenească formulată în cele două milenii scurse ale Bisericii creștine. El a dovedit tuturor celor care au luat parte la acele zile, că Domnul este pregătit să-Și binecuvânteze poporul cu mari îndurări și în Germania, dacă ai Săi sunt pregătiți să-I deschidă inima lor, lipsiți de voință.

Vrei să fii și tu binecuvântat? Atunci lasă-L pe Dumnezeu să ajungă la biruință în viața ta, supune totul voinței Lui, adu totul în lumina Lui și începe să-i iubești pe copiii lui Dumnezeu și să te desparți de tot ce ține de felul de a fi al lumii. Dumnezeu a dat aceste mari binecuvântări prin slujba fratelui nostru, americanul dr. Torrey.

O mare învățătură de două feluri este evidentă aici:

1. Există un singur popor al lui Dumnezeu; credincioșii sunt chemați afară dintre națiunile pământului, pentru a fi introduși în singura națiune sfântă a lui Dumnezeu. Diferențele originii omenеști, limba, culoarea pielii, dezvoltarea, educația, concepțiile naționale ale unora sunt mult eclipsate de conștiința unității și de puterea dragostei lui Dumnezeu, pe care Duhul Sfânt o toarnă în inimi.

2. Ceea ce poate Dumnezeu să lucreze prin slujba și viața unui om dedicat Lui, este mult peste gândurile și așteptările omenеști.

O, lasă-te și tu chemat în minunata părășie a copiilor sfinți și iubiți ai lui Dumnezeu! Adu și tu inima și viața ta, neîmpărăte, ca o jertfă sfântă de mulțumire pe altarul lui Dumnezeu! Atunci vei fi uimit, da, copleșit de ceea ce poate să facă Dumnezeu din viața ta.

~~~~~  
**„Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă preamărește;
și celui ce își pune în rânduială calea, îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.”**
(Psalmul 50,23)

Nr. 14 Scrisori ale unui creștin vârstnic către un ofițer credincios

V

(Despre nevoia de părășie a credincioșilor)

Dragul meu prieten tânăr, plângerile dumneavoastră în legătură cu lipsa de putere a creștinismului dumneavoastră, nepăsarea inimii dumneavoastră, neliniștea felurită a conduitei dumneavoastră nu mă surprind. Fiind un creștin proaspăt convertit, semănați cu un copăcel slab și tânăr, care singur și fără sprijin cu greu va face față furtunilor; la aceasta se adaugă faptul că dumneavoastră, prin meseria pe care o aveți, stați în mijlocul unei atmosfere de plăcere a lumii și de atitudine pământească, ce nu este favorabilă creșterii și întăririi dumneavoastră. Trebuie să puneți la socoteală faptul că orice persoană cu care veniți în contact exercită o influență care continuă să-și facă efectul asupra firii și a devenirii dumneavoastră. Aceasta este o lege spirituală în domeniul individualităților, căreia nu i se poate sustrage nimeni. Să dăm un exemplu: chiar și ființa și caracterul ordonanței acționează asupra ființei și a caracterului dumneavoastră, fie pentru a le promova spre dragostea și încrederea față de oameni, fie pentru a vă exersa răbdarea și amabilitatea inimii, fie pentru a vă face sceptic și respingător.

Dar există o Persoană sfântă, minunată, cu care putem să avem legătură personal, care vrea să ne influențeze dumnezeiește cu razele Ei, - acesta este Domnul! Cu puterea Duhului Său cel Sfânt El face de rușine influențele lumii, care trag în jos, ne trage în sus, ne sfințește și ne luminează. Cuvântul spune despre legătura cu El: „Dar noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3,18).

Satan, dumnezeul veacului acestuia, pune în joc totul pentru a-i opri pe copiii lui Dumnezeu de la o relație profundă, liniștită cu Domnul. El folosește pentru aceasta toate mijloacele posibile: dimineața, somnolența și trândăvia – căci ora de dimineață este timpul cel mai important al zilei, în care Domnul acționează asupra noastră și în noi. Seara, oboseala și puhoiul gândurilor lumii – căci felul de adormire stă în concordanță uimitoare cu forma de trezire. De aceea vrea Scriptura să ne instruiască pentru o viață în care după o adormire cu gândul la Domnul, dimineața există o asemenea trezire: „Când mă trezesc, sunt tot cu Tine” (Psalmul 139,18). Peste zi, satan ne oprește de la relația cu Domnul nu tocmai prin îndatoririle de serviciu, care sunt dorite de Dumnezeu, ci cu pălăvrăgelile obișnuite cu copiii lumii, prin mâncatul și băutul necumpătat, prin fumat, cititul ziarului și așa mai departe.

Dar dacă relația cu Domnul, singurul care poate să facă ineficace puterile lumii, este redusă la minim de rugăciuni scurte, în schimb, influențele persoanelor și ale relațiilor cu concepții pământești acționează toată ziua, este atunci de mirare că viața spirituală se banalizează și devine fără putere? Nu cred. Aici cauza și efectul stau limpede în fața ochilor.

Scriptura ne spune despre primii creștini, care trăiau în evoluție normală: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Faptele Apostolilor 2,42). Deci nu este suficientă învățătura apostolilor (oferită nouă în citirea Bibliei) și chiar participarea frecventă, repetată la Cina Domnului și o viață de rugăciune după regulă, pentru a trăi un creștinism normal, adică unul care crește și este roditor. Mai este nevoie și de *părtășia sfinților*.

În zilele tinereții mele soldățești a trebuit să mă lipsesc de părtășia sfinților, cu excepția unui timp scurt, în care am fost trei ofițeri tineri credincioși în regimentul nostru, care – chiar dacă în slăbiciune – ne adunam din când în când la citirea comună a Bibliei. Mai târziu plecam duminica departe, numai ca să fiu undeva printre credincioși, unde se putea respira aerul veșniciei. Pe atunci era așa de asemănător cu zilele lui Eli, despre care este scris: „Cuvântul DOMNULUI era rar în timpul acela și viziunile nu erau dese” (1 Samuel 3,1).

Acum Dumnezeu a dăruit poporului nostru un timp bogat de har. Există aproape peste tot câțiva copii ai lui Dumnezeu, care laudă harul și beau din Biblie apa vieții veșnice. Este cu siguranță un mare privilegiu dacă într-un corp ofițeresc sunt mai mulți ofițeri convertiți; aceștia au o îndatorire sfântă, să se sprijine și să se îndemne reciproc ca frați. Ei n-ar trebui să lase să treacă nici o săptămână în care să nu se unească pentru studiul Cuvântului lui Dumnezeu și pentru rugăciune. Ce bine, dacă aceasta poate fi în casa unui ofițer căsătorit, care are o soție credincioasă. Dar și subofițerii și soldații credincioși au un drept la părtășia sfinților.

Dar mărginirea acestei părtășii în limite militare nici n-ar fi biblică, nici nu satisface nevoia; în multe cazuri ea nici nu există. Locul copiilor lui Dumnezeu este sub îngrijirea unor creștini experimentați, în părtășia rugăciunii și a Cuvântului cu sfinții lui Dumnezeu. Acestea sunt de găsit în multe locuri – laudă Domnului pentru aceasta! „Cine caută găsește; și celui ce bate i se va deschide” Adunările credincioșilor din Germania au loc în general seara, între orele 8 și 10, așa că în majoritatea cazurilor timpul este potrivit și pentru ofițerii credincioși. De cât câștig pot avea parte aici! Nu numai propria aprofundare, creștere și înviorare, ci părtășia în cântările de laudă și în rugăciune. Aici se mai adaugă un lucru: unui ofițer credincios, care își ocupă locul printre copiii lui Dumnezeu, i se acordă atâta dragoste și simpatie din partea credincioșilor, încât imediat este purtat de mijlocirile despre care el nu bănuiește nimic.

Abia în părtășia credincioșilor învață ofițerul să înțeleagă cu cât de multe dificultăți și obstacole au de luptat alți copii ai lui Dumnezeu. Atunci omul este eliberat de ideea greșită că pentru alți credincioși ar fi mereu mai ușor să fie mărturisitori devotați ai lui Isus, în umblare și în cuvânt.

Nu este așa. Mărturisitorii devotați găsesc peste tot dificultăți și împotriviri. Dacă un ofițer credincios, care are de suportat batjocură, găsește un muncitor de fabrică sau un tipograf credincios, care din cauza mărturisirii și-a pierdut locul de muncă și pâinea, atunci el va fi convins că drumul lui nu este așa de greu cum a crezut. Prin contactul cu alți oameni, care sunt mai devotați ca noi, învățăm cum îi sprijină Domnul pe ai Săi. Dar învățăm și cuvântul lui Petru: „Preaiubiților, nu vă mirați de prigonirea ca de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva neobișnuit; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespuse de mult și la descoperirea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferece de voi, fiindcă Duhul slavei și al lui Dumnezeu se odihnește peste voi.” (1 Petru 4,12-14.)

Este demn de remarcat că acest cuvânt, la fel ca și pasajul corespunzător din Mate 5,11-12, este adresat părtășiei copiilor lui Dumnezeu, nu unui individ. Duhul Sfânt arată prin aceasta, că în părtășia credincioșilor există putere și capacitate de a suferi pentru Domnul. Cum în câmpul de spice un spic îl sprijină pe altul, astfel încât adierea vântului le poate mișca, într-adevăr, dar nu le poate rupe, așa sunt credincioșii chemați să se poarte și să se sprijine. Domnul să vă dea binecuvântarea adevăratei părtășii creștine!

Al dumneavoastră

Nr. 15 Din întuneric la lumină – XII

XII

De la ateism și anarhism la credința vie, din casa de nebuni la o viață nouă, din adâncurile păcatului la slujba Evangheliei

Drumul meu în slujba Evangheliei m-a făcut să mă întâlnesc de curând cu un bărbat tânăr, cultivat și talentat, care m-a impresionat prin firea lui liniștită și prin dragostea lui pentru suflete. Mi-a fost imediat limpede că acest bărbat n-a putut veni din lume în slujba Evangheliei, decât prin călăuziri deosebite ale harului. Biografia lui, pe care o povestește personal în cele ce urmează, este un monument minunat al biruinței harului lui Dumnezeu.

~~~~~

Din tinerețea mea cea mai timpurie am fost pregătit în mod idealist; circumstanța că m-am născut în relații de familie neobișnuite, se pare că a contribuit la aceasta. Acasă, viața nu era plină de bucurie. Tata a băut și scumpa mea mamă era bolnăvicioasă. Păcatul imoralității s-a aprins deja de timpuriu în mine. Acțiunea înfiorătoare a diavolului, să înconjoare cu atracție și vrajă domeniul întrebărilor sexuale, prin discuțiile tainice la școală, i-a reușit prea bine. Aveam cam 13 ani când un bărbat, sub aparența cucerniciei m-a tras lângă el și, ca un adevărat slujitor al lui satan, m-a inițiat în adâncurile păcatului. Acest slujitor întinat, mizerabil, al diavolului s-a căsătorit între timp; vai de sârmana femeie înșelată și de copiii lor!

Dar la mine s-a înflăcărat mult patima păcătoasă, imaginația mea a fost total otrăvită și murdărită; elasticitatea era distrusă, ochii de copil, strălucitori cândva, acum erau spălăciți și speriați, mersul era greu și târât. Nimeni n-a venit să mă avertizeze de viciul mortal. Chiar mama, care și-a văzut copilul grăbindu-se spre prăbușire, a tăcut din falsă rușine, în loc să vorbească deschis cu mine. De-ar învăța de aici mulți părinți! Dacă fiii lor sunt palizi, iritați, capricioși, cu ochii adânciți, dacă seamănă mai mult cu o floare ofilită decât cu un stejar tânăr, atunci este un motiv serios să fie îngrijorați pentru ei și să cerceteze cauza decăderii în domeniul moral. Cu toate acestea, am terminat școala în mod miraculos cu un examen bun, ca să devin învățător.

În vremea aceea s-a apropiat de mine și problema creștinismului și pe atunci voiam să caut creștinismul adevărat. În mine nu l-am găsit și nici în jurul meu. Deoarece am studiat toate scrierile social-democratice posibile și altele, am devenit vegetarian, antialcoolic, comunist după concepțiile rusului Krapotkin, teosof, spiritist și în cele din urmă anarhist. Mănat de o sută de demoni, îndemnat la revoltă cu elocvență diabolică împotriva întregii puteri de stat, a militarismului și a poliției; am fugit din cercurile societății civile, mi-am abandonat studiul și m-am alăturat unei colonii anarhiste.

Acum credeam că am atins ținta mult dorită, sufletul meu însetat trebuia să fie săturat și lumea scăpată din lanțurile ei. Credeam că de aici, dintr-un loc superior, îmi voi lansa în lume cuvintele salvatoare – sârmanul de mine, sclav încătușat al păcatului! Cât de îngrozitor de

mare a fost totuși dezamăgirea mea! Am sperat că în această colonie voi găsi oameni care, înflăcărați de adevărata dragoste de oameni, trăiau împreună în pace fără precedent, în armonie altruistă. Cât de cu totul altfel era! Majoritatea locuitorilor coloniei erau niște moșnegi tineri și melancolici și fiice sentimentale. Unii din această societate materializau, în slujba păcatului fără reticențe, principiul amorului liber. Unul își spunea teosof, altul, budist, al treilea se desemna ca ucenic al nebunului decedat, Nietzsche. Un altul, bărbat tânăr, cu barbă blondă, cu ochi tulburi, se entuziasma pentru Schopenhauer, dar în realitate o omagia pe Venus. Și iarăși, acolo ședea o fată cu nervii ruinați, care era spiritistă, totuși, se observa la ea că în nefericirea ei launtrică trebuia să plângă mult. De curând, doi bărbați tineri și-au luat acolo viața; unul s-a spânzurat (dacă nu mă înșel) și celălalt s-a împușcat. Ceilalți se ocupă acum de acești decedați, cu vrăjitoria lor spiritistă.

La început m-am desfătat cu acești oameni în căile lor greșite. Dar când a trebuit să descopăr în spatele presupuselor lor poezii și idealuri tot felul de lucruri care nu erau în ordine, am părăsit acest loc, mai nenorocit decât ajunseseam acolo. Întors în lumea crâncenă, prozaică, am călătorit cu scrierile mele rebele și vesteam muncitorilor minciunile anarhismului. Dar în timp ce le vorbeam, în mine striga neîncetat un glas: Oprește-te! Minți! Minți!

Nu-i de mirare că am avut de purtat multă ocară pentru aceste servicii anarhiste; poliția mă supraveghea sever, pentru că aveam relații cu anarhiștii cei mai compromiși. Mi-am câștigat cu multă trudă pâinea zilnică prin distribuirea cărților mele infame. În plus, m-au mai și furat câțiva presupuși adepți ai anarhismului. Pe lângă aceasta, dacă s-ar fi putut privi în inima mea sfâșiată, s-ar fi putut conchide că eu activam într-adevăr din pur entuziasm pentru ideea anarhistă. Unii oameni spuneau chiar că sunt talentat, iubitor, altruist, unii au fost cu totul entuziasmați pentru mine. Dar eu, plin de trufie, de ambiție și narcisism, știam exact că eram cel mai nenorocit și mai detestabil om de pe tot pământul, și totuși, nu voiam să spun lucrul acesta cu nici un preț. Ceea ce oameni numeau amabil, eu îmi dădeam seama că este slăbiciune de caracter. Am observat că aceeași goliciune exista la mulți dintre cei mai proeminenți agitatori cu care eu veneam în contact. La majoritatea am găsit disperare, la mulți am găsit o mare prăpastie între teorie și viața practică. În mod obișnuit se arăta curând un punct unde ceva nu se potrivea. Iată un exemplu:

Unul își zicea „materialist istoric”, aceasta înseamnă, deci, un om care își baza concepția materialistă despre lume, chipurile pe temelie istorică; el râdea de toate adevărurile religioase ca fiind ipoteze goale, numai subiectul să conteze. Într-o zi, soția lui s-a îmbolnăvit. Ajutorul medicilor, pe care i-a chemat, a eșuat complet. Atunci a auzit despre unul care cheamă duhurile, la care alții ar fi găsit vindecare. Imediat prins de puterea superstiției, materialistul a căutat ajutor la duhuri.

Într-o vreme m-am dat cu totul spiritismului și declar: spiritismul este o putere reală, înfiorătoare a întunericului.

În sfârșit, a venit reacția! Un om distrus după trup, suflet și duh, am fost dus la un spital ca suferind de nervi. La început i-am corupt și acolo pe oameni cu fantezmele mele idealiste, nebune. Dar noaptea a fost tot mai lungă, tot mai întunecoasă și am ajuns la gânduri de sinucidere. Aici începe actul final al tragediei – câți dintre cei care au risipit cele mai nobile esențe ale puterii trupului lor în adâncurile nelegiuite ale păcatului, n-au devenit sinucigași! Când am ajuns în acest punct, am fost dus la casa de nebuni. Ce am trăit acolo nu îndrăznesc să descriu. A fost înfricoșător, îngrozitor, a fost răspunsul divin la calea vieții mele. Majoritatea din jurul meu aveau aceeași poveste de viață ca mine, numai că s-a mai adăugat și alcoolul cu blestemul lui. Imoralitate și beție – beție și imoralitate – aceste două puteri ale întunericului umplu ospiciile. Eu am înțeles întrebarea divină: Nu vrei să te pleci acum? Nu, încă nu!

Halucinații de cel mai rău soi îmi făceau acum viața un chin; pe lângă aceasta, necazul bolnavilor de lângă mine îmi zăcea greu pe inimă. Am aflat povestea vieții multora. Ei se gândeau înapoi, la o vreme când încă mai erau curați, apoi au fost ademeniți în adâncurile păcatului și aici, în casa de nebuni, a venit încheierea. Zăcea acolo un bolnav așa de nenorocit, cam de 35 de ani. În urmă cu două luni încă nu se găsisese ceva deosebit la el; medicul l-a luat în considerație, cu toate că părea puternic și sănătos, de când copiii lui, născuți în căsnicie, au murit așa de timpuriu. De Dumnezeu nu s-a interesat niciodată - și de ce s-o și facă? Doar era sănătos și puternic. Mai înainte a trăit în adâncurile desfrânării și chiar în timpul căsniciei, căile lui n-au fost curate. Atunci a fost adus la casa de nebuni. Oare de ce? Părea că nu-i lipsește nimic. După câteva săptămâni a slăbit vizibil și memoria îl părăsea din când în când. După câteva săptămâni, omul puternic de mai înainte semăna cu un schelet. Sărea furios din pat, pentru a cădea apoi la pământ fără putere. Să vorbească nu mai putea, scotea doar niște sunete nearticulate. Aceasta se repeta de multe ori pe zi. Tot trupul lui era acoperit cu răni. Într-o zi a încetat să mai strige și să facă tărăboi – era mort, era dincolo, în veșnicie. Lumea nu mai aude nimic despre viața lui. Dacă ultimii bulgări de pământ au căzut pe sicriul lui și mormântul a fost acoperit, omul a dispărut de pe pământ, totul pare uitat, dar înaintea lui Dumnezeu totul este notat. În timp ce eram martor ocular la aceasta, imaginația mea și-a închipuit că și eu voi avea o asemenea moarte.

Viața din casa de nebuni este o frântură de iad. Dar ce mă așteaptă în veșnici? Atât am apucat să văd prin spiritism despre realitatea lumii nevăzute, încât știam: după viața aceasta urmează o altă viață. Și teama de ceea ce va veni mă tortura. Atât de departe ajunsese, încât medicii credeau că-mi mergea mai bine. Prin urmare, am fost dat în grija unei familii care era în slujba acestei case de nebuni și locuia acolo. Acolo am primit o cameră numai pentru mine. Erau oameni foarte simpli, iubitori și serioși, dar mai mult decât aceasta, erau creștini adevărați și hotărâți. Acolo am avut parte de o predică: *acești oameni mi-au demonstrat Evanghelia printr-o viață exemplară* și aceasta mi-a insuflat respect. Mult timp m-am împotrivit; eu, un prostănac trufaș, care mi-am dezonorat trupul atât, da, eu voiam să-I opun rezistență lui Dumnezeu. Mi-am zis: O, Evanghelia aceasta nebună și oamenii aceștia simpli, buni, care pot să creadă în ea așa de copilărește! Acolo am auzit ceea ce aveam nevoie: *puterea minunată a sângelui lui Isus*, cum acest sânge îi spală curat și îi răscumpără pe păcătoșii căzuți îngrozitor de adânc. I-am văzut pe acești oameni simpli cum trăiesc cu adevărat din plin ceea ce propovăduiau. Am fost convins că acești oameni erau într-adevăr în părtășie cu Dumnezeu, dar eu nu voiam să mă plec, cu toate că eu, biet rob al păcatului, tânjeam după salvare. Încă mă mai băteam în piept cu necredința mea fățarnică. Îi așezam pe Strauß și pe Rénan deasupra lui Hristos, îl laudam pe Buda, ale cărui învățături erau pentru mine mai convingătoare decât Biblia – căci Hristos îmi cerea viața, voința, - iar pe aceasta nu voiam s-o dau.

Neliniștea mea interioară a crescut, lupta a fost groaznică; mândria mea se răzvrătea. Scumpii mei părinți adoptivi mă cercetau cu mare îngrijorare; ei simțeau ce se petrece. De multe ori vedeam cum ochii lor deveneau umezi când eu goneam încoace și încolo așa de neliniștit, când devoram o carte după alta. Scumpul meu tată mi-a spus odată: „Începeți acum să vă rugați; veți vedea că neliniștea dumneavoastră va trece imediat. Predați-vă lui Isus!” Răspunsul meu a fost: „Nu trebuie să-L deranjăm pe Dumnezeu atât cu rugatul; toate acestea nu sunt necesare.” Dar acești copii ai lui Dumnezeu n-au încetat să se lupte pentru mine. Ei nu m-au abandonat până n-am răzbit. În sfârșit, am depus armele. Nu voi uita niciodată acel ceas sfânt! După o luptă lăuntrică aprigă m-am târât pe scări în sus, în camera mea, m-am aruncat în fața patului meu și m-am predat scumpului meu Isus. Cât timp am zăcut acolo, nu mai știu. Când m-am ridicat iar, eram un om cu totul nou. M-am smerit și mi-am pus viața sărmană, nenorocită în mâna străpunsă a scumpului, dragului meu Mântuitor. Am putut să fac experiențe minunate, de nespus, legăturile păcatului fuseseră rupte. Isus mă făcuse liber;

puterea sângelui Său mi-a străbătut trupul; pace și bucurie curgeau prin inima mea; ochii neliniștiți s-au calmat; trupul a primit înapoi ceva din elasticitatea de mai înainte; mintea a devenit limpede; somnul a devenit iar normal. Chiar dacă sănătatea mea încă nu era chiar întru totul din nou în ordine, harul Lui mi-a ajuns totuși pentru toate nevoile. Zilnic mă simțeam purtat, păzit prin puterea sângelui lui Isus. Începând din ceasul acela am putut să savurez minunatele clipe ale întâlnirii și ale părtășiei cu Dumnezeu sfânt și viu, Tatăl meu, spre care puteam privi în sus, bucuros și copilărește, și să strig: „Ava, dragă Tată!”

Că în ziua aceea s-a petrecut ceva real, ceva esențial cu mine, a confirmat doctorul. La început a privit problema puțin bănuitor, dar apoi mi-a dat drumul din instituție ca „total vindecat”. Din timpul acela, din ceasul acela, Isus al meu a devenit mare pentru mine. Ce însemnătate pentru viața mea are acum crucea de la Golgota! De-aș fi știut aceasta mai devreme! Înainte de convertirea mea, suferințele și moartea și învierea lui Isus au fost pentru mine fapte cu totul de neînțeles, mi se păreau nebunii. Da, Biblia are dreptate: „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se înțeleg duhovnicește” (1 Corinteni 2,14). „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2,9). Este absolut imposibil de descris ce este, propriu-zis, viața în părtășie cu Dumnezeu. Ea nu poate fi înțeleasă dacă n-a fost experimentată. Isus este singura mea afecțiune, punctul central al întregii mele existențe, al vieții, al gândirii, al simțirii, El este Împăratul meu, Răscumpărătorul meu. Vreau să laud sângele Lui, crucea Lui să fie singura mea glorie.

Firește că satan a făcut tot felul de atacuri, dar Domnul a biruit. Duhurile rele, care m-au stăpânit și m-au torturat mai înainte, n-au mai avut nici o influență. Scumpul sânge al lui Isus m-a păzit și vrăjmașul n-a mai putut să mă atingă. Lui Isus, Cel prealăudat, Cel sfânt, fie onoarea, gloria, măreția, puterea în veci! Aleluia!

~~~~~

Tu, cel care citești aceste pagini, oricine ai fi, Dumnezeu îți pune această biografie aici în fața ochilor, ca să fii convins că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit din ceruri ca să caute și să mântuiască *ce era pierdut*. El, Cel înviat, Cel prezent, stă în arenă ca să așeze minunile harului Său, în fața acestei generații a secolului al douăzecilea. El n-a venit ca oamenii să se înșele cu o religie de învățături evlavioase, de obiceiuri și forme, ci El îi cheamă pe păcătoși și pe păcătoase la o viață nouă.

Ești tu un păcătos? Da sau nu? Ești tu un om vinovat? Ești tu un om pierdut? Atunci există pentru tine un Mântuitor viu, prezent, ca să te răscumpere, să te spele, să te elibereze, să te facă un copil al lui Dumnezeu prin puterea sângelui Său vărsat pentru tine.

Poate că în mândria ta omenească, în moralitatea ta, în onoarea ta din fața oamenilor, te crezi stând mult mai sus decât acel anarhist legat în robia păcatului. Poate că privești din înălțimea aptitudinii tale intelectuale, în jos, cu mândrie milostivă spre acel sărman om devenit nebun. Poate că te consideri, în relațiile tale distinse de familie și în slujba ta pe viață, aparent așa de sigură în mijlocul societății, mult superior față de acel fugar jalnic, care a căutat într-o colonie de anarhiști realizarea idealurilor sale. Totuși, permite să îți se spună. „Așa vorbește DOMNUL: «Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său și a cărui inimă se depărtează de DOMNUL. Și va fi ca un tufiș în pustiu și nu va vedea când va veni binele; ci va trăi în locurile arse ale pustiului, într-un pământ sărat și nelocuit»” (Ieremia 17,5-6).

O, cât de îngrozitoare trebuie să fie locurile arse ale disperării, pământul sărat și nelocuit al unei vieți ruinate! Ai văzut ceva din ele în această poveste de viață? Și încă ce va fi în acel loc de chin, unde întunericul deznădăjduit este întins peste jarul de foc al iadului, unde oamenii

care L-au respins pe Fiul răstignit al lui Dumnezeu, nu mai găsesc loc pentru a se întoarce la Acela care i-a căutat atât de mult timp, atât de devotat, atât de iubitor!

Prietene, aceasta a făcut-o și pentru tine! Înțelege-o în ceasul acesta! Pleacă-te în fața Mântuitorului tău prezent și învață ce cuprinde cuvântul: să vii sub puterea harului, să vii sub stropirea sângelui, să devii un binecuvântat al lui Dumnezeu.

„Binecuvântat este omul care se încrede în DOMNUL și a cărui încredere este DOMNUL! Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu se va teme când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod”. (Ieremia 17,7-8).

Vrei să știi ce este creștinismul adevărat? Acesta este: o viață liniștită pentru Domnul, care zi de zi scoate din El putere și pace și se consumă pentru El; este o reprezentare vie a Bibliei, prin umblarea copiilor lui Dumnezeu. În fața acestei puteri a adevărului și a dragostei, dăruite de Dumnezeu, acel sărman anarhist a trebuit să capituleze.

O, voi copii ai lui Dumnezeu, lăsați ca viața voastră să devină o împlinire a Bibliei; atunci vrăjmașii lui Dumnezeu, batjocoritorii, materialişti, robii păcatului se vor pleca în fața acestei puteri, absolut indiferent dacă poartă haina brutală a ateilor anarhiști sau haina strălucitoare a societății distins.

Nr. 16 Isus

Mă gândesc la Tine și-o-ncântare
Inundă sufletul ce-l iubești.
Ea-i una din clipele rare,
Pe care celor dragi le-o dăruiești.

Efectul unor trăiri străine
În tinerețea mea Te-a adus;
De-atunci, de când Te-am găsit pe Tine,
Clipe fără bucurie nu-s.

Pân' să Te cunosc, Viață eternă,
N-a venit pacea-n inima mea,
Ce se-aprindea de-o plăcere ternă,
De durere-nmiit sângera.

În a tinereții-nflăcărare,
Minciuna, plăcerea le-a urmat;
Aparența era sus și tare,
Însă adevărul i-a scăpat.

Credeam că dac-aș găsi onoare,
Dorul meu ar fi fost potolit. -
Am găsit-o din plin, dar golul mare
Din mine a rămas ne-implinit.

Pierdut într-o steapă regiune,
Merg ca o oaie fără păstor,
Care-n foamea ei n-are pășune,
Însetând, nu găsește izvor.

Aș fi pierit în nenorocire,
Chinul, jalea m-ar fi deprimat,
De nu m-ai fi luat Tu-n primire,
Bun Păstor, de nu m-ai fi-ntremat.

O, de-atunci, din zile veșnic sfinte,
N-am neliniști și nimic nu cer,
N-am tristeți, nici plâns ca înainte,
Doar plăcere curată ca-n cer.

O, nu mă părăsi nicicând, Te rog!
Chiar dacă fața Îți învelești -
Curăță-mă ca pe aur în foc,
Până sunt așa cum mă dorești.

17 Hudson Taylor

**„Nu știți că un prinț, un om mare a căzut astăzi în Israel?”
(2 Samuel 3,38)**

În 3 iunie, 1905, Hudson Taylor, fondatorul misiunii din interiorul Chinei (China-Inland-Mission), a adormit la Changsha, în provincia chineză Hunan. Atât cât putem judeca noi, oamenii, el a fost cel mai mare misionar al prezentului. El a fost un bărbat al rugăciunii și al smereniei copilărești. Împărtășim aici din viața lui câteva trăsături care ne permit să aruncăm priviri în adâncurile inimii acestui slujitor al lui Dumnezeu.

I

Prima plecare a lui Hudson Taylor, în 19 septembrie, 1853. După însemnările mamei sale

Duminică, în 18 septembrie, 1853, scumpul Hudson a putut să aibă parte de binecuvântări deosebite și gura lui a revărsat lauda dragostei lui Dumnezeu, care îi umplea inima. Seara a scris către diferiți prieteni și rude câteva scrisori de rămas-bun, care respirau numai dragoste și care sunt o mărturie pentru minunata putere a harului, care l-a împuternicit să părăsească totul după bunul plac și cu bucurie, ca să ducă lumina cunoștinței lui Dumnezeu în acea țară întunecată, care fusese deja de atâta timp ținta dorinței lui și pentru care s-a rugat și a muncit ani de-a rândul. Pe când o lăsa în lacrimi pe mama lui, a spus: „Mamă, te rog, nu plânge! Iată, eu nu pot să fiu trist; sunt așa de fericit! Singura mea mâhnire este că te văd tristă. Vreau să-ți spun în ce constă marea diferență dintre noi doi: tu privești la despărțire și eu mă gândesc la întâlnirea noastră, când ne vom revedea sus, la Domnul.”

Înainte să mergem la culcare, ne-a mai citit un pasaj din Ioan 14: „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”, apoi s-a rugat. Lui îi era mereu liber accesul la tronul harului, căci pentru el devenise o obișnuință fericită să mulțumească pentru binecuvântările primite și să ceară lumină nouă și putere nouă pentru sine și pentru cei dragi care rămâneau în urmă, atât pentru Adunarea lui Dumnezeu cât și pentru lume, care încă zăcea sub stăpânirea vrăjmașului.

În dimineața următoare ne-am întâlnit cu câțiva prieteni în cabina corăbiei „Dumfries”. După ce am schimbat câteva cuvinte între noi, ne-am reunit în cântare și rugăciune comună și cu glas ferm, limpede, dragul Hudson a propus cântarea:

O, Nume Isus, răsuni dulce și frumos
În urechea oricărui credincios!

Melodia a fost intonată și el a cântat cu cea mai mare liniște toate strofele până la capăt. Domnul Plankett s-a rugat pentru noi toți și s-a gândit în mod deosebit la cei doi prieteni tineri (a mai mers un misionar împreună cu Hudson Taylor), care plecau acum ca trimiși ai Prințului ceresc al păcii. Apoi s-a rugat iubitul Hudson și dacă un străin ar fi auzit sunetul ferm al glasului său și ar fi văzut marea liniște și expresia voioasă a feței lui, n-ar fi bănuțit că acest tânăr trebuie să spună în câteva minute rămas-bun familiei sale, prietenilor săi, locului său natal și patriei sale. Dar inima lui era tare în Dumnezeu și în puterea tăriei Lui; de aceea n-a devenit slab în duh. Numai o clipă s-a observat un ușor tremur al glasului său, când i-a încredințat pe cei dragi în grija Tatălui său ceresc – o luptă scurtă și a fost iar așa de liniștit ca mai înainte. Precis n-a uitat că merge în întâmpinarea multor încercări, greutăți și primejdii; dar în privința acestora a putut să spună: „În toate acestea, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit”.

Doamna Taylor povestește apoi mai departe: Clipa despărțirii venise. L-am ținut încă o dată în brațe; apoi, o mână gata de ajutor s-a întins spre mine dinspre mal: am părăsit corabia și m-am așezat, abia știind ce fac, pe un buștean care zăcea acolo. Un frison a venit peste mine și tremuram din tot trupul. Atunci o mână s-a așezat în jurul gâtului meu și l-am ținut încă o dată îmbrățișat pe fiul meu iubit. Când mi-a văzut nefericirea, a sărit pe mal ca să-mi șoptească cuvinte de mângâiere.

„Nu plânge, măicuța mea!” a spus el. „Iată, este numai o vreme scurtă și apoi ne vom revedea. Gândește-te la scopul măreț pentru care te părăsesc; nu ca să câștig bogăție și onoare, ci ca să le propovăduiesc sârmanilor chinezi cine este *Isus*.”

Corabia era pregătită pentru plecare, el trebuia să se întoarcă și noi l-am pierdut o clipă din vedere. El s-a grăbit repede în cabina lui și a scris cu un creion pe pagina albă a unei Biblii de buzunar: „Dragostea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere. J. H. T.” Apoi a urcat iar și mi-a aruncat dincoace bilețelul. Corabia s-a apropiat încă odată de țărm, pentru a-l prelua pe cârmaci, încă o dată și-a întins scumpul meu mână, care a fost strânsă tare, încă o dată: „Rămâi cu bine! Dumnezeu să te binecuvânteze!” și apoi apele râului Mersey au format o prăpastie adâncă între noi.

În timp ce fluturam batistele dinspre țărm și priveam în urma corăbiei, el s-a cățarat repede pe grement, ca de acolo să poată să ne facă cât mai mult posibil cu mâna, ca semne de salut de despărțire. Ca un erou victorios ni se părea el acolo, și nu ca un începător, care abia trebuia să pășească pe câmpul de luptă. Tot mai neclare au devenit contururile staturii lui și în câteva minute a dispărut din privirile noastre, atât el, cât și corabia.

După o călătorie lungă și obositoare – 23 de săptămâni și două zile a fost pe drum – Hudson Taylor a acostat la 1 martie, 1854, la Shanghai.

II

Din însemnările lui Hudson Taylor despre plecarea acasă a primei sale soții, în 23 iulie, 1870 (Preluat din istoria misiunii China-Inland)

În noaptea de 5 iulie, scumpa mea soție a avut un atac de holeră. Chiar dacă am putut să împart cu ea tot ce a trăit ea lăuntric, tot nu pot să găsesc cuvinte ca să descriu corect pacea sufletească adâncă, minunata siguranță a apropierii pline de dragostea a Domnului, bucuria profundă pentru sfânta Sa voie, cu care ea era umplută în ciuda mării ei slăbiciuni trupesti. În 7 iulie ni s-a născut un fiu. „Mi-ar plăcea să-l cheme Noel.” a spus ea, „căci chiar dacă

cuvântul nu înseamnă *pace*, atunci aceasta totuși îmi aduce aminte de Noe (Noe înseamnă *pace*).

În 20 iulie, această ființă mică și-a dat sufletul din viața ei scurtă.

Trei zile mai târziu vegheam la patul iubitei mele soții. La patru dimineața se crăpa de ziua și eu descopeream umbrele evidente ale morții pe fața ei. Ea s-a trezit cu bucurie în Domnul și mi-a zâmbit afectuos.

Eu am spus: „Dragă, știi că în curând vei muri?” Ea a răspuns cu o privire uimită: „Este posibil? Nu simt deloc dureri; sunt numai foarte obosită.” „Da”, am răspuns eu, „vei muri și în curând vei fi la Isus.”

După câteva clipe a spus: „Îmi pare foarte rău.” Ea s-a gândit mai ales la aceasta, cât de amar voi resimți singurătatea într-o vreme atât de plină de încercări, dacă va fi smulsă acum de lângă mine devotata mea tovarășă de viață, împreună cu care am adus orice dificultate în fața tronului de har; dar a tăcut imediat, ca și când n-ar fi fost tocmai corect să exprime regrete.

„Totuși, nu-ți pare rău că pleci la Isus?” am răspuns eu. Nu voi uita niciodată surâsul iubitor și profund cu care m-a privit ea atunci și a sus: „O, nu, nu aceasta a fost. Tu știi, iubitele, că în timpul ultimilor zece ani n-a fost nici un nor între sufletul meu și Mântuitorul; de aceea nu poate să-mi pară rău să plec la El. Îmi pare numai rău că te las singur în vremea aceasta. Poate nici n-ar trebui să mă mâhnesc pentru aceasta; căci El va fi cu tine și-ți va potoli toate nevoile.”

În 23 iulie, iubita mea a adormit în Domnul. Abia dacă știu care dintre noi a fost mai mult binecuvântat, așa de reală, de statornică, așa de total satisfăcătoare mi-a fost apropierea Lui, atât de profundă desfătarea mea, conștient fiind că s-a făcut voia Lui și că această voie a Lui, chiar dacă mă zdrobea, pentru mine tot bine și înțelept, ba chiar lucrul cel mai bun era.

Ce minunat dispare totuși orice teamă din viața unui suflet care a fost separat și chemat deoparte într-un întuneric dens, în care el Îl vede pe Domnul! „Dimineața luminează de pe fața Lui” și care strălucire de pe pământ se poate oare compara cu lumina ce răsare pentru cei care ating în întuneric mâna dreaptă a lui Dumnezeu și prin aceasta sunt ridicați și întăriți?

Uneori nu bănuim deloc ce legătură strânsă există între „suferințe” și „mângâieri”, între pierdere de dragul lui Isus” și „un câștig veșnic”, care urmează inevitabil pierderii, ca seceratul semănatului. „Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui” încă mai stă între renunțarea totală la interesele proprii și profunda părtășie a suferințelor Lui, după care tânjește chiar și inima unuia ca Pavel (vezi Filipeni 3,7-11).

De aceea, să dăm înapoi din fața a ceva care face loc pentru Dumnezeu în sufletul nostru? Mai bine să credem că dacă El ne refuză vreo binecuvântare pământească, o face numai ca să ne facă parte de „tot felul de bunuri duhovnicești” și să ne gândim că El procedează cu noi așa nu numai spre folosul nostru, ci și spre binele altora și spre gloria slăvitului Său Nume, nu numai pentru timpul acesta, ci și pentru veșnicie.

III

Hudson Taylor și activitatea lui în China

Cine s-a întâlnit vreodată în viața lui cu fondatorul misiunii China-Inland, acela a păstrat sigur o impresie profundă despre dragostea lui, despre smerenia lui și despre încrederea lui nezdruccinată în Dumnezeu. El a înțeles să-I dea numai lui Dumnezeu onoarea și nu s-o caute pe a lui. De aceea a putut Domnul să facă să-i reușească lucruri așa de mari în China.

Despre simplitatea lui mărturisește un prieten care l-a vizitat odată: Când am intrat în camera lui de studiu, el a fost uimit. O mulțime de lăzi erau în cameră și la un perete am văzut etajere nefinisate pentru cărți. La fereastră stătea un birou, care era acoperit cu scrisori și hârtii. În fața ferestrei deschise era un pat de fier scund și îngust, cu o pătură, locul de odihnă

a lui Taylor, de zi și de noapte. Cred că nici cea mai mică bucată de covor nu era pe podea și nu se vedea nici măcar un singur corp de mobilă, care nu era necesar. Taylor s-a întins pe pat și s-a adâncit într-o discuție, care pentru mine face parte din orele de aur ale vieții. Tot ce mi-am închipuit eu despre „un om mare”, nu exista; dar idealul creștin despre „măreție” era aici și mi-a pătruns așa de adânc în inimă, încât l-am păstrat până în clipa aceasta.

Lui Taylor îi era foarte limpede că dacă milioanele Chinei trebuiau evanghelizate, creștinii din patrie ar trebui să-și exerseze cu totul altfel altruismul și abnegația. Dar cum ar putea el să ceară de la alții ceea ce el însuși nu practică? Și astfel își organiza viața pe cât de simplu și de modest putea. Spre uimirea și spaima gazdei sale binevoitoare, insista uneori să servească numai apă și pâine. Nimic nu-l putea determina să călătorească decât cu clasa a treia. Uneori spunea în felul lui prietenos, că el merge cu clasa a treia, pentru că în Anglia nu există clasa a patra.

În China era exact la fel, dar se mai adăuga ceva: niciodată nu cerea de la colaboratorii lui, ca ei să suporte greutatea pe care el să nu le împartă cu ei. Niciodată nu și-a folosit postul de director al misiunii ca să-și obțină ce mai neînsemnată comoditate sau vreun avantaj oarecare. El s-a străduit mereu și în toate împrejurările să dezvolte spiritul și practica abnegației, ceea ce aștepta și de la frații lui din câmpul de misiune. Oricât de dur ar fi fost destinul acestora în interiorul Chinei, orice misionar știa că Taylor a suferit la fel și ar fi fost dispus să sufere din nou același destin. Nimănui nu i-ar fi venit vreodată ideea, că în timp ce el poartă crucea, șeful lui o evită dacă împrejurările sunt favorabile. În aceasta constă explicația afecțiunii frapante și pline de dragoste pe care misionarii i-o ofereau.

Taylor era profund convins că banii pe care copiii lui Dumnezeu îi dădeau pentru lucrarea lui Dumnezeu, trebuiau folosiți cu cea mai mare responsabilitate. În mod deosebit îl mișcau darurile mici ale săracilor. Ceea ce fusese dat cu mare jertfire, trebuia folosit cu același spirit. El părea că-și verifică permanent, conștiințios cheltuielile în fața opiniei acelei văduve sărace, care a economisit o marcă în pfenigi, „ca să trimită chinezilor Evanghelia”.

De unsprezece ori a fost Taylor în China; prima dată a plecat în anul 1853, ca tânăr de douăzeci și unu de ani. Societatea Evanghelică pentru China l-a trimis ca medic; patru ani a rămas în slujba ei și a fost înzestrat de către ea cu mijloacele bănești necesare. După scurgerea a trei ani a anulat legătura oficială cu Societatea, cu toate că a lucrat mai departe cu ea, și a început cu metoda aceasta, să aștepte direct și numai de la Dumnezeu lui toată asistența pentru nevoile sale și ale lucrării. El a rămas fidel acestei metode până la capăt; credința lui n-a fost niciodată dată de rușine și Dumnezeu i-a răsplătit încrederea. Prin toate călăuzirile Lui, El l-a pregătit pentru înființarea China-Inland-Mission. În 1860, sănătatea oscilantă a lui Hudson Taylor a necesitat întoarcerea lui în Anglia. Dar inima lui bătea cald pentru China. În 1865 a scris într-o zi pe marginea Bibliei sale: „M-am rugat pentru 24 de muncitori de bunăvoie, pricepuți”. În același an a fost înființată China-Inland-Mission și șaptesprezece misionari au plecat ca prim rod. Astăzi numărul misionarilor se ridică la 828. Sunt cu cinci mai mulți decât înainte de răscoala boxerilor, când au fost uciși 58. Din 1900, anul prigonirii, - care i-a adus lui Hudson Taylor multe dureri prin acțiunile sângeroase, - 50 000 de chinezi au fot adăugați Adunării lui Isus Hristos.

(„Hoffnungsstrahlen” – („Raze de speranță”))

IV

Ultima călătorie a lui Hudson Taylor și plecarea acasă, povestite de nora lui

(Preluat din documentul misiunii, „Milioanele Chinei”)

Pentru călătoria noastră spre Changsha ne-am comandat locuri pe un vapor japonez, și anume, voiam să călătorim în partea chineză simplă a acestuia și nu la clasa I, scumpă, destinată străinilor. Dar a fost ultima călătorie în China a iubitului tată, și grija iubitoare a Domnului a pregătit pentru el ceva mai bun. A venit o telegramă cu vestea că vaporul în cauză s-a împotmolit în lacul Dongting și că este cu totul nesigur când va ajunge în Hankau. Acum a trebuit să folosim un vapor chinezesc, ce pleca seara. N-am putut să obținem pe el cabine chinezești simple, așa că ne-a rămas numai clasa I, unde am ocupat acum locuri cu conștiința liniștită. Când ne-am dus seara la bord, am găsit un vapor frumos, nou și funcționari așa de prietenoși, de amabili! Eram singurii străini, așa că am avut salonul răcoros și cabinele confortabile în întregime la dispoziția noastră. Cele două zile pe care le-am petrecut pe vaporul „Shasi” sunt adânc întipărite în inima noastră. A fost o bucurie de nespus pentru iubitul tată, să vadă împlinite rugăciunile și dorința fierbinte a unei vieți întregi și să privească cu proprii lui ochi marea provincie, care a fost închisă atâta timp și care acum are, în sfârșit, uși larg deschise pentru Evanghelie.

Când am traversat lacul și apoi am călătorit pe râu în sus, pe lângă orașe mari, frumoase, câmpuri bogate de cereale, cu privirea la lanțurile de munți de departe și de aproape, atunci a trebuit să ne gândim la toate eforturile și rugăciunile anilor trecuți, la toată viața jertfită și la credința nezdruccinată, care acum era bogat răsplătită prin minunata schimbare care a venit peste inimile și sufletele poporului. Până acum opt ani n-a locuit nici măcar un singur misionar evanghelist în toată provincia, nimeni n-a putut să prindă rădăcini. Acum sunt aici nu mai puțin de 111 misionari, care lucrează în legătură cu 13 societăți diferite, în 17 stații principale și sunt susținuți de un grup de ajutor dintre băștinași.

Joi după-amiază, la 1 iunie, am ajuns în capitală și aici am fost întâmpinați foarte cordial de iubiiții noștri prieteni, domnul și doamna dr. Keller.

Ce să scriu despre ultimele două zile? Au fost așa de liniștite și de pașnice, așa de pline de dovezi de dragoste profundă și grijă cordială, cu care scumpul nostru a fost înconjurat, încât inimile noastre s-au revărsat de mulțumire în amintirea mării bunătăți a Domnului, de care ne-a făcut parte aici din toate părțile.

Vineri dimineața a plouat și n-am putut ieși. După ce am mâncat au fost comandate litiere și am vizitat Tien Sin Koh, o clădire înaltă, care depășea zidul orașului. Tata a fost încântat de priveliștea pe care o ai aici asupra orașului și a împrejurimii lui, a munților, a șesurilor și a râului. El a urcat până la etajul al doilea al clădirii și nu părea să fie prea obosit. Apoi am cercetat terenul pe care va sta noul spital, pe care guvernatorul îl va pune la dispoziția misiunii.

În ziua următoare, sâmbătă, iubitul tată nu a coborât la micul dejun, dar era îmbrăcat și citea când i-am dus tava sus. El trebuia să vorbească în dimineața aceasta creștinilor chinezi și de aceea a coborât în capelă, unde a ținut o cuvântare la sfârșitul slujbei divine obișnuite. Ei s-au bucurat mult să-l vadă și cuvintele lui au făcut o impresie adâncă.

După aceea, iubitul tată a rămas liniștit în camera lui, dar pentru prânz a coborât; totuși, a mâncat puțin. Ne-am împachetat repede lucrurile, pentru că încă în acea seară voiam să trimitem bagajele la vapor și în dimineața următoare, devreme, ne gândeam să plecăm. Apoi, eu am ieșit ca să le vizitez pe surorile germane, care lucrau în suburbia sudică. La întoarcerea mea l-am găsit pe iubitul tată stând în scaunul lui și citind. Apoi a fost aproape timpul pentru întrunirea tuturor misionarilor și misionarelor care erau în Changsha, pe care dr. Keller îi

invitase ca să le dea ocazia să-l cunoască pe iubitul tată. Propriu-zis, el trebuia să coboare abia la ora cinci, dacă toți musafirii erau adunați. Dar el și-a făcut apariția deja la ora patru, așa că a putut să-i salute cordial pe toți, unul după altul. Arăta așa de proaspăt când ședea aici jos, printre ei! În grădina mică, unde a fost servit ceaiul, a fost umbros și răcoare și am avut o întrunire frumoasă.

După ce au plecat toți, l-am rugat să se odihnească și soțul meu a putut să-i fie de ajutor la dezbrăcat, în timp ce eu am stat mult timp pe platforma mică a acoperișului.

Cine ar fi crezut că în mai puțin de o jumătate de oră iubitul tată va fi la Domnul!

S-au adunat cetele de îngeri ca să-i ureze bun venit? Se sculase Stăpânul deja ca să-l primească pe credinciosul Său prieten și slujitor? Ce se petrecea, o, ce se petrecea în orașul care dormea? N-am știut nimic când am coborât după câteva minute și am așteptat pe verandă până când m-a strigat soțul meu să-i aduc cina iubitului tată. El zăcea în pat, lampa era alături. Când am intrat, el tocmai citea scrisoarea fiicei sale. Noi i-am așezat perinele, ca să-i fie mai comod și eu m-am așezat lângă el, în timp ce soțul meu a mers în sala de mese ca să mai aducă ceva. Eu aveam în mână o revistă misionară, din care tata tocmai citise. Cartea lui de Psalmi era pe scaunul de lângă patul lui. Tocmai eram în mijlocul unei fraze, când iubitul tată și-a întors capul repede și a respirat adânc, ca și când voia să strănute. M-am uitat la el, dar nu m-am gândit la nimic. Încă un răsuflet, încă unul! Am fugit la ușă și mi-am strigat soțul. El era deja la capătul de jos al scării și într-o clipă a fost sus. Dar înainte ca el să ajungă la pat, sfârșitul venise deja. Tata era inconștient de tot și respira greu. L-am strigat pe dr. Keller, care era alături. El a fost imediat acolo, dar n-a mai putut decât să vadă cum scumpul tată își dădea ultima suflare. „El nu a mai fost, pentru că l-a luat Dumnezeu.”

V

Înmormântarea

L-am culcat cum trebuie, prea surprinși și recunoscători ca să putem privi în ansamblu mărimea pierderii noastre. Acum nu mai puteam face nimic pentru el. Slujba minunată la care fuseserăm chemați în ultimele luni, se sfârșise.

Membrii casei și creștinii băștinași au venit unul după altul înăuntru ca să-l mai vadă încă o dată și stăteau tăcând în jurul patului de odihnă. Cu toate că fusese numai trei zile la ei, firea lui simplă, prietenoasă a făcut o impresie adâncă asupra lor și a câștigat toate inimile.

La urmă a venit un evanghelist tânăr cu tânăra lui soție de 18 ani. Ei au venit de la o stație exterioară ca să-l salute pe tata, a cărui biografie o citiseră. Ajunseseră deja de după-amiază, dar n-au vrut să-l deranjeze, deoarece erau atâția musafiri în casă. După aceea tata a fost obosit și ei au hotărât să aștepte până duminică. Apoi a venit deodată vestea neașteptată că a fost rechemat acasă, pentru a fi totdeauna la Domnul. Plini de mâhnire și de dezamăgire întrebau dacă pot veni acum să-l vadă. Firește că le-am urat cordial bun venit, le-am povestit cum s-a întâmplat și le-am spus cât de rău ne pare că nu l-au văzut în cursul zilei. Au venit înăuntru amândoi împreună și au stat câteva clipe tăcând lângă pat.

Atunci tânărul a spus: „Am voie să-i ating mâna?” Apoi s-a aplecat peste el, a luat o mână a tatălui în ambele sale mâini, a strâns-o și a mângâiat-o delicat și spre marea noastră surprindere a început să vorbească cu el, așa ca și când tata l-ar fi putut auzi. Părea că a uitat de noi și de totul din jurul lui în marea dorință a inimii lui, să-i exprime într-un fel oarecare marea lui dragoste și venerație. „Lao Muh-si, Lao Muh-si,” spunea el afectuos. „Iubitule și cinstitul pastor! Te iubim din toată inima! Am venit astăzi să te vizităm. Am dorit mult să-ți vedem fața. Noi suntem copiii tăi mici, Lao Muh-si. Tu ne-ai arătat calea spre cer. Tu ne-ai iubit și te-ai rugat deja de atâta timp pentru noi. Ce fericit arăți, ce plin de pace! Zâmbești! Să vorbești nu poți în seara aceasta cu noi. Dar nici nu vrem să te chemăm înapoi. Dar vrem să te urmăm. Vom veni la tine, Lao Muh-si. Atunci ne vei ura bun venit.”

Și în tot acest timp i-a ținut mâna, s-a aplecat deasupra ei și a mângâiat-o duios; și soția lui stătea alături. Era neobișnuit de plăcut să-l privești.

Hunan este ultima dintre provinciile Chinei care i-a acceptat pe mesagerii lui Isus, dar într-adevăr, ea nu se situează în urma celorlalte privind dragostea și dăruirea.

Între timp, soțul meu era jos, martor al unei întâmplări emoționante. Fratele Li și ceilalți, care pleaseră pentru a lua măsuri, s-au întors și au adus cu ei sicriul și pe purtători. Ei au sperat la început, când au auzit despre plecarea acasă a tatălui, că va fi înmormântat în Hunan și atunci îl vor putea păstra oarecum în mijlocul lor. Dar după ce li s-a explicat că noi trebuie să plecăm încă în noaptea aceasta la Chinkiang, pentru că el și-a dorit mereu să fie înmormântat acolo, lângă prima lui soție, în caz că va muri în China, atunci au înțeles justetea acestei dispoziții și au făcut tot ce au putut ca să procure cât mai repede posibil cele necesare. Când toate au fost aici, l-au rugat pe soțul meu să vină jos, deoarece trebuiau să vorbească cu el. Atunci i-au spus că ar fi dorit așa de mult să facă rost de un sicriu mai frumos, dar că n-a fost în stoc unul mai bun. Despre preț, au adăugat ei, să nu întrebe, sicriul și accesoriile erau darul lor. Domnul Însuși l-ar fi adus pe tata la Changsha și le-a permis să-i vadă fața. Din mijlocul lor ar fi intrat în slavă. Creștinii din Hunan sunt ultimii care au auzit cuvintele lui și au primit binecuvântarea lui. De aceea ar trebui să aibă și privilegiul să se îngrijească de ultimele lui nevoi.

Ne-am retras cu plăcere și nu i-am oprit. Astfel au pregătit cei din Hunan ultimul lui pat de odihnă și au rânduit totul cu dragoste și chibzuință. A fost o priveliște impresionantă cum bărbații, la lumina mai multor lanterne au captușit sicriul cu muselină albă, l-au umplut pe jumătate cu calcar, apoi au întins deasupra o pătură frumoasă, de un albastru deschis și au așezat o perină la căpătâi. Totul s-a petrecut cu atâta grijă iubitoare, iar femeile priveau cu lacrimi în ochi. A fost numai un grup mic din mulțimea celor care au fost binecuvântați prin viața lui. Credința și munca și suferința, rugăciunile neîncetate și sacrificiul de 50 de ani nu fuseseră zadarnice. Interiorul Chinei, care acum este peste tot deschis Evangheliei, este dovada vie a credințioșiei lui Dumnezeu, iar acum, acești oameni din Hunan, care îndeplineau cu o mână așa de delicată ultimele servicii de dragoste, mărturiseau despre recunoștința poporului.

În liniște am avut cu iubiții frați și surori încă o oră prețioasă de părtășie. Am meditat la ce „fericire și îndurare” i-au fost dăruite iubitului tată până în ultima clipă din mâna credincioasă a Dumnezeului său; ne-am rugat unii pentru alții și pentru toți misionarii noștri din China, ca să putem „să-i privim sfârșitul viețuirii și să-i urmărim credința” și ne-am întărit în convingerea că Isus este același ieri, azi și în veci.

Spre dimineață, când pregătirile au fost terminate, ne-am adunat încă o dată cu creștinii chinezi în capelă și după ce ne-am încredințat Domnului în rugăciune, bărbații ne-au condus la vapor. Același vapor cu care veniserăm acum trei zile era pregătit de plecare și trebuia să plece înainte de ivirea zorilor. Am fost din nou singurii călători străini, am folosit aceleași încăperi și am stat la aceeași masă. Dar cum devenise totul altfel! În cartea noastră cu texte, „Lumină pentru zi”, pentru data de 5 iunie, ca lectură pentru dimineața și seara scria:

„Vegheați dar, pentru că nu știți în ce ceas vine Domnul vostru.”

„Și Enoh a umblat cu Dumnezeu, apoi nu a mai fost, pentru că l-a luat Dumnezeu.”

Și în frumoasa cârtică cu versete biblice pentru fiecare zi se spunea pentru noua zi:

„Ochii tăi Îl vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui.”

„Dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu.”

Luni dimineață, devreme, am ajuns la Hankau și am dus scumpul nostru cadavru pe celălalt vapor, cu care am călătorit în josul apei. Niciodată n-am putea uita dragostea și amabilitatea de care am avut parte în această călătorie, de dragul iubitului nostru tată. În toate stațiile veneau prieteni scumpi și aduceau flori frumoase, până ce sicriul a fost acoperit de tot

cu flori și verdeață. Miercuri, în 7 iunie, cu pavilionul în bernă am ajuns la Chinkiang, unde ne-a așteptat domnul Stevenson, care venise din Shanghai.

În casa misiunii era pregătită o cameră liniștită. În ea am așezat sicriul și în timpul cât a stat acolo, în ziua aceea și în ziua următoare, multe rugăciuni s-au ridicat aici și multă mulțumire din inimi, care i-au liniștit de atâtea ori dragostea și care i-au binecuvântat viața.

Înmormântarea a fost stabilită pentru vineri, la ora șapte; în cortegiu lung i-am urmat pe jos pe purtători spre cimitirul englez, la piciorul muntelui. Totul a fost atât de simplu, cum ar fi dorit iubitul tată. Despre el s-a spus puțin, dar Domnul și Stăpânul lui a fost lăudat și proslăvit. Abia dacă a fost ca o înmormântare, căci nu ne-am gândit deloc la moarte. A părut ca un rămas-bun liniștit, intim, pentru timpul scurt „până când va veni El!”

~~~~~

„Aduceți-vă aminte de conducătorii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu și privind de aproape sfârșitul viețuirii lor, urmați-le credința!”

(Evrei 13,7)